

LYŠKÁNORA 67

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Předradostiny 1076

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Pravda o Krolím národu * Rozhovor s nováčky *

* Tajný deník: 1075 - čtvrtá část *

Motto tohoto čísla

„...Dokud žijem všichni, není kam spěchat...“
Babrak Teufel

Pravda o Krolím národu

Zoltar Zemikosa

Potkal obr skřetici
pohládl jí po líci
hola hola hola
udělám ti krola

Rozhovor s nováčky

Rozhovor s nováčky Nurnské družiny po návratu z
Kortského tažení zpracoval Dwany Růžička.

1. K Nurnské družině ses přidal na dalekém jihu. Pověz nám něco o svém předchozím životě a o tom, co tě do těchto krajů přivedlo.

Al-Rahem:

No, tak já jsem se tu narodil, tudíž druhou část otázky považuji poněkud za irrelevantní, zrovna tak pojem “daleký jih” je z mého pohledu dosti zavádějící. Ale k tomu zbytku. Narodil jsem se v poušti Assuaenu, což je v současné době značně nehostinné místo, a tak jsem zhruba v šestnácti opustil kmen, dost tomu napomohla smrt strýce, který nade mnou držel ochrannou ruku, a vydal se do Kortu, kde jsem se protloukal jak se dalo. Žádná sláva to nebyla, ale pořád lepší než na poušti. Práce se vždycky nějak našla.

Mohl bys upřesnit, co přesně si máme představit pod slovem práce?

Al-Rahem:

No, trochu tuším, že je to narážka na poslední debaty U Hrocha, nicméně se jednalo skutečně o různé příležitostné práce. Různá posluha v hospodě U Dromedáří hlavy, zejména starost o koně a osly zákazníkům, ale i výpomoc v kuchyni. Tohle byla dobrá práce, sice nebyla nijak dobře placená, ale člověk měl teplou stravu a střechu nad hlavou. Potom jsem se občas dostal, jako většina známých, k drobným zásilkám, odnést nákupy, doručit psaní či pomoci v přístavu s vykládkou lodí a pod. Tohle asi činilo hlavní náplň, ale bylo to dosti nárazové. Jednou jsem byl najat i jako průvodce při cestě jednoho bohatého obchodníka do pouště, jako doprovod pro jeho potomky, ale to bylo vcelku nezajímavé a tak trochu urážlivé, ale bylo to slušně ohodnoceno. Několikrát jsem se také dostal k žoldněřům jako tlumočník, ale to bylo většinou na krátkou dobu, než si takové skupiny přebírali oficiálně kortosští.

Babrak:

Můj dosavadní život byl cokoli, jenom ne dobrodružný. Do osmi let jsem vyrůstal jako běžné krolí mládě. Náš kmen se jako většina ostatních živil pastevectvím a lovem. Jednou za čas odjížděl náčelník do Nurnu směřnit vydělané kůže za věci, které jsme nebyli schopni vyrábět. Někomu může život bez výdobytků civilizace připadat nesnesitelný, já na to ale vzpomínám jako na nejšťastnější roky života. Když si lidé nemají co závidět, tak si jsou tak nějak blíží. A když musí každý den bojovat s přírodou o přežití, tak nemají čas vymýšlet, jak si navzájem škodit.

Ještě před mým narozením odešel bratr našeho náčelníka do světa stát se válečníkem. Vrátil

se, když mi bylo osm let, a přinesl nejen spoustu příběhů o svých dobrodružstvích, ale i hromadu zlata. Tím náčelníka postavil před otázkou: Co s ním? Náčelník vymyslel takový pokus – vybral několik nejnadanějších mladíků kmene a během jedné ze svých cest je rozvezl po Gwendarronu. Každému vybral řemeslo, pro které měl podle jeho názoru předpoklady, a sehnal mu mistra, u kterého žil a pracoval jako učedník. Zlato uložil do banky, která mistrům platila náklady na stravu a ubytování. Tak jsem se dostal k panu Teufelovi. Byl to nurnský kronikář, příležitostný kouzelník a tuze moudrý pán. Pan Teufel se ve své práci vždycky snažil přijít na to, proč: Jak se z mladého, nadějného kouzelníka stane odporný nekromant, co vede někoho riskovat život, aby ho vzal svému bližnímu, nebo co způsobuje živelné katastrofy. Studoval všechno možné, ačkoliv v ničem nepronikl příliš hluboko. Tuhle lásku k vědění přenesl i na mě, ačkoliv dnes jsem už dál. Pochopil jsem, že jenom s jeho pomocí svět nezlepšíte. Málokdo na základě vašich argumentů změní svůj názor, většina lidí potřebuje, abyste je nejdříve přesvědčili, že stojí za to poslouchat právě vás. Ať už pomocí kouzel, mečů, zlata nebo silou osobnosti. Navíc se nedá srovnávat zkušenost získaná čtením s opravdovým prožitkem. Už jsem se zmínil, že pan Teufel byl kouzelník. Ve světle dnešních zkušeností je to asi přehnané slovo. Uměl jenom jedno kouzlo – říkal mu hypík a používal ho k rychlejšímu přesunu po domě. Naučil mě ho a časem jsem do svého repertoáru přidal ještě pár dalších triků. Těžko tomu můžu říkat magie, po tom co jsem měl tu čest vidět v akci Zarna s Worrelem. Můj život v Nurnu nebyl příliš společenský. S místními krolly jsem nějak nenacházel společná témata a studenti na mě hleděli jako na exota. Ne, že by mě to tenkrát nějak vzrušovalo. Jednou do roka jsem se přidával k náčelníkovi při jeho obchodních cestách a trávil pak měsíc u rodičů. V roce 1074 se ale všechno změnilo, když můj mistr náhle zemřel a já se ocitl bez prostředků. Rozhodnul jsem se, že je čas podívat se trochu po světě a přidal se ke karavaně směřující do Wallimoru. Cestou jsem dělal všechno možné – pomáhal jsem obstarat koně, opravit prasklé kolo i připravit jídlo. Ve Wallimoru karavana končila, já jsem ale ještě stále toužil poznávat nové kraje. Po letech strávených studiem ve městě jsem plnými doušky nasával svobodu a volnost. Tak jsem se nechal zlákat kortskými verbíři a bral to jako možnost, jak se podívat ještě dál. V Kortu to ale neproběhlo tak úplně podle plánu. Hned po vyloštění nás nechali projít pod zvláštní bránou, která spustila poplach. Sice tomu asi příliš

nevěřili, ale zrovna potřebovali zvýšit produkci azurionů, a tak jsem byl prohlášen za kouzelníka a internován. O čase stráveném v Drebliněgu se nechci moc rozepisovat, nejradši bych na to všechno zapomněl, naštěstí jsem tam nemusel strávit moc času, než se mi naskytla příležitost k útěku. Tak tohle byl můj život před vstupem do družiny, další odpovědi už snad budou stručnější.

Malwe:

Už nevím, kdo nadnesl ten nápad, ale nejspíš Trumivud Pečinek. Každopádně Otrud souhlasil. A tím začaly moje problémy. A jak zněl ten nápad? Asi takhle: “Pořád vyjíždíme jen po Gwendarronu nebo dál na sever, ale nikdy jsme nešli na jih a lodí jsme taky nepluli.” Léto pomalu končilo, tak proč nejet za teplem. Otrud někde sehnal cestu skoro zadarmo, a tak jsme vypluli. Těšil jsem se, i co by ne. Neznámé kraje, zvyky, jídla i ženy. Daleký jih je bohatý, aspoň se to tak říká.

Neužil jsem vůbec nic, jak jsme se v kortském přístavu vyloďili a zbrkle se rozběhli po městě, tak mě sebrali. A to naprosto bezdůvodně. Krásy bohatého jihu jsem neviděl. Spíš jen nuzotu, bídu a hlad, a to všechno přes mříže klece. Nebe bylo rámované skalou lomu. A práce jen do lochu a z lochu a pořád dokola. Jídlo strašný - poprvý jsem do placu hodil ancíze, ale zvyknul jsem si.

O jihu jsem se dozvídal od ostatních vězňů včetně důvodu mého pobytu v Drebliněgu. Prostě jen proto, že jsem elf, a v této zemi si myslí, že co elf, to kouzelník, a tak vzali pěkně všechno. Takže tábor byl plný kouzelníků a různých vzdělanců.

A ještě předtím jsem začínal u Solverina Kapiše a jeho ansámblu “Umění a příběhy měst dalekých”. Na pana Kapiše rád vzpomínám. Bohužel jsem nestačil na jeho požadavky, tak se mnou rozloučil.

A ještě předtím v otcově řezbářské dílně U Modrého domu, ulice Příčná, královské město Nurn. Ale kdyby jste tu dílnu hledali, tak tam už drahně let není. Ten důk ano.

Jerome:

Vyrostl jsem v Nurnu v rodině důstojníka Gwendarronské armády. Má matka zemřela v mém raném dětství, takže se o mou výchovu de facto starala organizace Vlčat. Již zde jsem získal silný pocit, že armáda není to pravé pro mne. Pocit přerostl v realitu, když jsem narukoval do armády, a po krátké vokální konfrontaci insultoval důstojníka. Po soudu a propuštění z armády jsem se

živil víceméně jako nájemný meč a částečně i jako “hledač” zmizelých.

Otakáro:

Narodil jsem se roku 1055 v Železném hřbetu, hlavním městě Bořimska. Rodina Vestových patří bezesporu k jedněm z nejbohatších v zemi. Vlastníme několik hostinců jak v Bořimsku, tak i v Karnolu a jeden dokonce i na ostrově Rodochu. Hostinec u Zlaté koruny v Železném hřbetu je naší pýchou a právem je nejvyhlášenějším v zemi. Kromě toho patří naší rodině i rozsáhlé polnosti, několik statků, lovecký zámček a Vestové investují rovněž do obchodu. Hlavou rodiny je můj otec Bořivoj Vesta, který začal rodinný majetek spravovat po svém otci a mém dědovi Johanovi Vestovi před několika lety, kdy děd odešel na zasloužený odpočinek a nyní se věnuje především lovu. Hlavou rodiny se jednou stane můj starší bratr Oliver, který v současnosti pobývá na ostrově Rodoch, kde se věnuje obchodním záležitostem. Mám ještě mladší sestru Olivii, která se bude brzy vdávat.

Dosavadní život v Bořimsku byl pro mě pohodlný, jak jen si dovedeš představit. Společně se sourozenci jsem měl soukromé učitele až do patnácti let, kdy jsem začal studovat univerzitu v Barratu, kterou jsem úspěšně zakončil roku 1074. Studium mi občas připadalo nudné a zdlouhavé, a proto jsem se začal zabývat alchymií se zaměřením na třaskaviny. Příslušný cech jsem navštěvoval v Železném hřbetu. Studium třaskavin má v Bořimsku dlouhou tradici a bavilo mě daleko více, nežli někdy otravné studium na Barratské univerzitě. Po studiu jsem se musel několik měsíců věnovat rodinnému podniku, abych věděl, co to obnáší. Ovšem vzhledem k tomu, že podnik jednou převezme starší bratr Oliver, nebyly v tomto ohledu na mě kladeny takové nároky. Proto otec ani děd nic nenamítali proti tomu, abych se vydal na cesty, na kterých jsem se měl seznámit, jak to chodí v našem oboru ve světě, případně zmapovat nové obchodní kontakty. Času jsem měl habaděj.

S otcovými penězi a matčiným požehnáním jsem se za doprovodu průvodce a sluhy vydal hned z kraje roku 1075 na cestu na východní kontinent. Cesta proběhla v klidu, ale po přistání ve wallimorském Kaltoru nastaly potíže. V přístavu jsme byli přepadeni, přičemž můj sluhů byl zabit, průvodce utekl a já zůstal takřka bez peněz, ale živý. Nepříjemná záležitost. Několik dní jsem jen tak bloumal, až jsem narazil na skupinu žoldnéřů, kterým velel nějaký Kemřík Jáňa, s kterým jsem popil, a on mi nabídl výdělek. Celá tahle skupina trpěla dosti otřesným chováním, hrubými mravy, ale

to mi bylo celkem jedno. Pak jednou přišel Kemřík a prohlásil, že má pro celou kumpanii práci. Byli jsme najati jako doprovod nějaké lodi při její plavbě na jih. Aspoň se mě putování nějak pohne kupředu, vydělám peníze, které mi poslouží k tomu, abych se aspoň dostal domů, myslím jsem si. Lodě se jmenovala Bílá vlna a plavba to skutečně byla dobrodružná. Přepadení piráty a následně zajetí od lidí, od nichž by to nikdo nečekal, spousta krve, a pak už seznámení se s Nurnskými.

2. V průběhu tažení jsi byl přijat do družiny, jak vnímal své přijetí a svou roli v družině?

Al-Rahem:

No, tak moje přijetí bylo hodně ovlivněné tím, že se družině nedostávalo znalosti kortštiny, čehož jsem, asi by se i dalo říct, drze využil a nabídl se jako průvodce a tlumočník. Navíc, byť ne všichni toto sdíleli, jsem byl důvěryhodnější než družině přidělený oficiální průvodce. Snad i proto mi nabídl tehdejší vůdce Worrel rovnoprávné postavení v družině, tuším že to bylo před tzv. bojem o statek. Ta nabídka byla lákavá, šance na to dostat se odsud pryč, jakkoliv se mi v té době zdála minimální, za to stála. A moje úloha? Tak to je jasné, jakožto tlumočník a stopař jsem se přidal a nebyl důvod to jakkoliv měnit.

Babrak:

Družinu jsem potkal při bloudění bludištěm chodeb pod Dreblínegem. V té době jsem už přestával věřit, že je v mých silách se odtamtud dostat sám. A najednou jsem narazil na nesořadnou skupinu lidí, kteří se mě hned začali vyptávat na jednu z mých spoluvězeňkyň. Vzápětí došlo k hádce, během které jeden člověk zemřel a další dva začali utíkat. Nechápal jsem, co se děje, ale nezbylo mi, než se přidat k ostatním během pronásledování. Ten nejdůležitější, časem jsem se dozvěděl, že se jmenoval Obur, stejně utekl. Ač družina směřovala opačným směrem, než jsem se chtěl dostat, tak jsem se rozhodnul, že je to nejlepší cesta ven, a přidal se k ní. Vůdce Sovák mi vzápětí nabídl členství, a mně to připadalo jako dobrá možnost, jak se připoutat ke svým zachráncům a jak se dostat k jídlu a dalším zásobám. Ještě při návratu z Trindindolu jsem vlastně moc nevěřil, že bych mohl dostat podíl na pohádkové odměně, o které občas někdo něco prohodil. Těžko říci, jaká byla moje role v družině – snažil jsem se prostě vyhnout každé situaci, kde bych mohl dojít k úhoně, a

zároveň být pokud možno užitečný, aby se družinici nerozhodnuli, že jsem jenom neproduktivní zátěž.

Malwe:

Z přijetí jsem měl radost, po dlouhé době jsem patřil ke skupině, která má nějakou budoucnost a cíl, kterým je minimálně Gwendarron. Jako člen jsem nestihl nic zvláštního udělat, protože jsem o členství požádal až v bezpečném a civilizovaném Kasulu. Předtím jsem se snažil zaopatřit jídlo, pití, topivo a tak. V boji pomoci střelbou z luky, který neovládám špatně.

Jerome:

Do družiny jsem přišel na své cestě na jih. Jak jsem pochopil, družina byla výrazně oslabena v předchozím střetu s piráty. Jelikož cestovala na jih, což se shodovalo s mým cílem jet na jih, byl jsem rád, že jsem se mohl připojit. Rád jsem obsadil post střelce a popř. i průzkumníka, pokud by bylo třeba (byl jsem si vědom, jak riskantní a nevděčná role to je).

Otakáro:

Ano, mé přijetí do družiny nastalo právě po tomhle krvavém boji. Jako prvního z družiny jsem potkal Rhaka Thogeye. Omámený a přiospalý jsem se vymotal z podpalubí a narazil na zmateného barbara, který se mi přiznal, že se ztratil a že neví kde je. Odpověděl jsem mu, že jsem na tom podobně, a vyhlédl jsem na palubu. Všude bylo plno krve, mrtvol, zdechlin jakési obloudy, a do toho se skupina vyčerpaných osob hádala s nějakou hysterickou ženskou, kterou jsem již předtím vídal na palubě. Ta ženská řvala něco o tom, že všechno vyhodí do luftu, a mávala zapálenou pochodní. U pasu držela tlumok. Naráz jsem vystřízlivěl a chvíli pozoroval, co se bude dít. Podle velikosti toho tlumoku mi bylo jasné, že ta ženská pořádně neví, čím vlastně vyhrožuje. Výbuch na otevřené palubě nebyl zdaleka tak nebezpečný, jako kdyby ta její nálož měla vybuchnout v podpalubí. Na spoustu problémů stačil studená voda a takový šikovný kyblík s touto tekutinou stál nedaleko. Bafnul jsem jej a tu hysterku jsem obešel zezadu a polil jsem tu její pochodně. Ta zaprskala a zhasla. Ženština mrskla tlumokem o palubu, nastal výbuch, který ji následně rozmetl na kusy masa a do paluby udělal menší díru. Tu výbušninu jsem tedy odhadl dobře. Nebezpečná na blízko, ale s delší vzdáleností ztrácí razantně na účinnosti.

A tak jsem potkal Nurnské. Jejich vůdce Worrel Sovák mi za můj čin nabídl ještě ten večer

členství v této kumpanii. Rozloučil jsem se s Kemříkem Jáňou a přestěhoval se do jiné kajuty. Při dohadování se o podmínkách vstupu do společenstva jsem měl z počátku pocit, že se mě snaží Worrel ojebat, neboť mi nabízel jako platidlo jakési jeby, a já trval stále na procentech, ale pak se vše vysvětlilo. Bylo to milé.

Moje role v družině se vyvíjela postupně, tak už to bývá. Popadl jsem příležitost za pačesy a snažil jsem se ji nepustit. Nurnští se mi jevíli jako velice zajímavá sestava s poněkud jinou hierarchií, nežli tomu bylo u Kemříka Jáňi. Někteří byli velice přátelští, jako například Worrel, a jiní se na mě dívali tak nějak divně. Především Jorchen Kierke pořád trusil nějaké poznámky. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, že za to může to, že jsem hobit. Také jsem se jej možná neměl ptát na to, jestli by mi nedělal sluhu. Nemyslel jsem to špatně, nabízel jsem slušnou částku, a to dokonce předem. Zkrátka jsem potřeboval, aby se mi někdo staral o věci a nesl mi náhradní oblečení, ložní prádlo, jídlo a tak. Poslal mě do háje a tak jsem si jako sluhu zjednal právě toho zmateného barbara Rhaka Thogeye. Ukázalo se, že to byla dobrá volba. Rhak byl sice neobyčejně natvrdlý, tak nějak pořád zmatený a ostatní se mu smáli, ale co by také jeden chtěl po sluhovi, že? Přestože družina byla složená z nejrozumnějších ras, brzy jsem nabyl dojmu, že elfové jsou tak nějak protěžováni. Zajímavé také bylo, že tak činili skrze Jorchena Kierkeho, který byl jakousi jejich hláskou troubou. Elfové byli ve společenstvu celkem tři. Vůdce Worrel, elf poněkud drsnějšího vzhledu, který měl občas úžasné filozofické proslovy, pak Zarn Hadrigern, který pokud zrovna nespál, tak dával najevo svůj odstup prakticky od všech, a nakonec pan Cindren. Cindren, jak jsem zkrátka pochopil, nebyl přímo členem společenstva, ale jakýmsi váženým průvodcem. Od Zarna se lišil tím, že se normálně bavil a hrál se mnou karty. Postupně jsem poznával, že to s tou elfí „nadvládou“ není tak žhavé. Takový hobit Řižička, zástupce vůdce, je prostě ignoroval a stejně činil i vznětlivý barbar Dorn. Do družiny byli postupně přijímáni i další členové, jako Jerome Skuld a Al-Rahem, trpaslík Thygram, kroll Babrak a nakonec i elf Malwe. A docházelo také k úmrtím a tudíž se moje role v družině logicky zvolna posouvala vzhůru. Důležité bylo odvádět dobře svoji práci, pomáhat a také jsem se musel dosti často ohrazovat proti myšlence, že elfové jsou něco víc. Ovšem vzhledem k tomu, že družinovní elfové byli stále nemocní, ospalí a potřebovali pomoc od ostatních, tak mám pocit, že jejich role postupně upadala.

3. Co považuješ za svůj největší úspěch a přínos pro družinu na výpravě?

Al-Rahem:

To je těžká otázka vzhledem k tomu, že v boji družina operovala i přes spoustu názorových třenic jako jednotné těleso, tak nějaké bojové zásluhy vesměs nebyly dílem jednotlivce. A mimo boj jsem dělal svoji práci, tam není moc co vynášet. Ale soukromě - můj okamžik byl, když jsem srazil a nakonec i udolal a zajal jednoho z těch jizdních žoldnéřů. Vlastně ne! Je tu jiná věc, na kterou jsem a musím být hrdý, věc nesmírná, ač s družinou vlastně nesouvisí - a to je odhalení podstaty Amon-Súra, že se nejedná o žádného Boha, ale jenom, pravda, značně mocného, o obyčejného člověka.

Mohl bys trochu rozvést, jak to vlastně bylo s náboženstvím v Kortu a Assuaenu, a v jaké bohy nebo bytosti věříš ty?

Al-Rahem:

No, tak o Amon-Súrovi víte, ale většina Assuaenců věří v Al-Achmala. Zejména ti, co kočují a žijí v poušti a mají minimální kontakt s kortskými. Amon-Súr je, jak věří většina Assuaenců, pouze jaksi... kortská "předělávka" naší víry v Al-Achmala, postavená na údajně skutečné osobě (byť já to teď pochopitelně vidím už trochu jinak, přeci jen, události, kterých sem byl účasten, dávají tomuto jiný rozměr). Nicméně jediná oficiální linie víry je Amon-Súr, všechno ostatní je potlačováno či alespoň ignorováno jako nesmyslné představy. Takle určitá "tolerance" je poměrně nová, související s tím, že se objevilo mnoho obchodníků a žoldnéřů, kteří jsou/byli potřeba, a tak byla jejich původní víra velmi tiše tolerována či překroucena do podoby Amon-Súra. Ale Al-Achmal byl pronásledován, a to dlouho a docela tvrdě, právě proto se původní víra v něj udržela zejména na poušti, jak už jsem zmiňoval.

Babrak:

Jako svůj největší úspěch paradoxně považuji jedinou věc, jejíž uskutečnění jsem později litoval. Vůdce mě tenkrát přesvědčil, že před osvobozením tábora vlky je třeba odtamtud vytáhnout radního Timbamčuka. Jednoho z mála vězňů, který se i v táboře dokázal chovat čestně a jehož jsem měl opravdu rád. Takže jsem se sám a dobrovolně vrátil do toho pekla a Vlka přemluvil k útěku, ačkoliv se mu vůbec nechtělo opustit ostatní

vězně. Kdybych věděl, co s ním mají moji noví přátelé v plánu, tak bych to určitě neudělal.

Malwe:

Že se mi spolu s ostatními podařilo zastřelit draka. Byl sice těžce raněn, ale když se na vás žene taková obluda, je to jedno. Stál jsem v prostředku lajny střelců a drak záutočil na střed, takže mi padl vlastně k nohám a dodýchal. To byla chvíle, kdy jsem měl největší strach. Pak jsem se dost opil – v Puklině bylo dost vína a já po půl roce v táboře nebyl zvyklý pít. Ale v tu chvíli jsem byl šťastný. Měl jsem nové šaty, boty, jídlo a všechny ty věci svoje.

Jerome:

Že jsem přežil odpálení rakety z mých zad (ASI JSEM MUSEL BÝT NÁMĚSÍČNÝ, ŽE JSEM NA NĚCO PODOBNÉHO PŘISTOUPIL).

Otakáro:

Za svůj největší úspěch jednoznačně považuji závěr výpravy, kdy jsem byl jmenován na post zástupce vůdce, a to dokonce místo elfa Zarna, a to, prosím, vůdcem Jorchenem Kierkem! Jinak jsem také vystřílel 84 šípů, z toho dobrou třetinu z první lajny, odsloužil 68 hodin na hlídce, vyrobil užitečné věci úhrnem za 232 magů a v batohu jsem nesl tovar značné hodnoty...

Ně, to je jenom legrace. Co se týče těch ostatních úspěchů, tak musím zdůraznit, že jsem měl štěstí. Opravdu pořádný kopec štěstí. Ale zároveň si myslím, že jsem uměl tomu štěstí tak nějak jít naproti a nečekal jsem, že na mě náhodou spadne. Hodně mi pomohlo, že jsem měl na této výpravě kupu možností, jak předvést v praxi to, co jsem se naučil v alchymistickém cechu v Železném hřbetu. Dařilo se mi především při obsazení usedlosti Burtana Baši, kde jsme s Worrelem a Růžičkou objevili tajnou laboratoř. Vrcholem mnou vyrobených výbušnin byl, myslím, útok na dreblinegský lágr a také likvidace draka. To, že jsem měl štěstí, se ukázalo i při tom, že jsem na této výpravě, kde nás neustále někdo podrážděl a zrazoval, vsadil od počátku na černého trpaslíka Obura, byť jsem s tím měl velký problém, neboť černí trpaslíci mají v Bořimsku otřesnou pověst. Z Obura se vyklubal snad jediný Vlk, který nás nezradil nebo nebyl alespoň divný. A také velký odborník v mém oboru, od kterého jsem se ledacos přiučil.

4. Co bys mohl říci o svém vztahu k

ostatním družiníkům?

Al-Rahem:

Co by, mám je rád a oni mají rádi mě (smích). No ale ty to budeš chtít o něco konkrétněji, počítám. Družina je hodně nesourodá, o tom žádná. Je až s podivem, jak se tak strašně rozdílní lidé můžou dát dohromady. Když si to vezmu postupně – na jedné straně lidé jako Skuld – nic o něm vlastně nevíš, nic ti neřekne, většinu doby o něm taky nevíš, a pak najednou někde vyběhne a žene se do šílené akce, klidně i sám. A jediný, co víš, je to, že někde "lovil hlavy", a tak netušíš, co můžeš vlastně čekat – nebo Malwe, něco ti řekne, spoustu věcí si jen tak tiše zabrblá, a ty nevíš, na čem jsi, respektive na čem je on... Další divnej pavouk je Zarn. Jo, učeněj, vzdělaněj, ale pořád někde spí, téměř máš pocit, že všechno kolem ignoruje, ale pak se najednou zapojí a jeho slovo má smysl a váhu. A pak zase letargie. Pak si vem Babraka, co ten tady dělá? Chápu, že mu družina byla vítaným prostředníkem, jak se dostat z lágru a vůbec pryč z Kortu, ale jinak? Idealista, naivka, ale naprosto bezelstnej. Na druhý straně těžkej pragmatik Otakáro. Držkuje, hádá se, ale když přitukne, tak stojí děj se co děj za vůdcem. Někdy si nechá svoje služby zaplatit, ale pak tě překvapí jeho velkorysost. Jinak mám pocit, že je, ostatně podobně jako já, tady z toho světa na severu zmatenej. Ale jako synek hospodského a se svojí drzostí se rychle otrépe a zapojí do dění. Něco mezi nima je Worrel, podobného ražení jako Babrak, ale už je jaksi vyzrálěj, takže si to moc nepřipouští a chápe. Jsou věci, které jsou mimo jeho dosah, a tak se pragmaticky přizpůsobí a minimálně navenek je v pohodě. Pak je tu Dwany, tichej, nechá po sobě sudy válet, ale pak vyletí a urazí se. A pak je zase v klidu. V boji nesmírně výkonnej a družina je na první místě. No a na druhý straně Kierke. Fanatik, pro někoho blázen, kterej má svůj pohled, a ten je pro něj vším. Nesnáší hobity, miluje elfy, ale družina je pro něj všechno, takže mám podezření, že když by šlo do tuhého, tak družinovej hobit je víc než cizí elf. Ale bude mu to trhat srdce. Jako vůdce je občas nejistěj, ale o to víc rozhodnej, dá ti najevo svoji nemilost, ale pokud jsi zařazeněj v družině, tak se o tebe nakonec postará. Prostě strašně zvláštní skupina. Konec konců, co tady vlastně dělám já, že jo.

Babrak:

Začnu Worelem, který mně imponoval od chvíle, kdy jsem se dozvěděl, že se, přes svoji viditelně chatrnou tělesnou schránku, dokázal stát vůdcem. Vzápětí mi ukázal, co je opravdová magie,

když stěnou ohně zastavil útok brouků. Nad nikoho se nepovyšoval a jako vůdce se spíš choval jako první mezi rovnými. Bohužel brzy své vedení z pro mě nejasných důvodů složil a nadále se v družině příliš neprojevoval. Naopak druhý z elfů, Zarn Hadrigrim, mi k srdci příliš nepřiřostl. Jestli si dobře pamatuji, tak mi za ten měsíc, kdy jsme spolu cestovali, řekl jenom jednu větu, když mě varoval před kouzlením v jeho vlasti. I ta mě ale potěšila, předtím jsem měl pocit, že moji malíčkost z výšin své elfí vznešenosti ani nezaregistroval. Těžko navazovat bližší kontakt s někým, pro koho jste jenom o trochu víc než hmyz. Dwanyho Růžičku jsem dlouho nezaregistroval. Těžce vyzbrojený hobit, který málokdy řekl víc než „Hmmm". Ale pak přišel boj se sochami, kde jsme se všichni mačkali v chodbě, v jejímž ústí Dwany se smíchem odrážel jeden útok za druhým. Každý z nich by pro mě znamenal skoro jistě smrt. Takže musím říct, přestože si nejsme příliš blízcí - tenhle hobit je prostě třída. Další je Otakáro, praktik, bez jehož bomb by nás určitě do Nurnu dorazilo méně. Často mluví o svém domově jako o klidné a civilizované zemi, a tak mě zklamalo, že se nepostavil proti mučení páně Timbamčuka. Je to prostě pragmatik, který kvůli stromu klidně zabije bobra. V družině to ale bohužel není výjimkou a trochu se obávám, že je to něco, co časem potká každého dobrodruha. Al-Rahem a Jerome Skuld většinou stáli v boji vedle mě. Rozdíl byl v tom, že já jsem většinou jenom hloupě čuměl kolem a oni rozdělávali tvrdé rány svými luky. Mimo boj se bohužel taky příliš neprojevovali. Al-Rahem se pořádně ozval jenom ve chvíli, kdy ho Otakáro málem odpálil u Svěrače. Ani tady mu ale nevařilo, že jsme úplně zbytečně ohrozili civilisty, ale že se ocitl v nebezpečí jeho zadek. Asi zase syndrom dobrodruha. Abych mu nekrivdil, čas od času se zapojil i do různých debat, které obohatil cennými poznatky ze své suché domoviny. Jerome je snad ještě mlčenlivější než Dwany. Narozdíl od hobita z něj mám ale pocit, že se přímo snaží nebyť příliš na očích. Těžko říct, asi to bude mít nějakou spojitost s jeho minulostí. Je statečný a obětavý, o čemž svědčí i fakt, že jsem ho několikrát tahal z bojového pole na pokraj smrti. Pak tu máme našeho drahého vůdce Jorchena. Nikdy nezapomenu, že mě ve zdraví přivedl domů a dokonce mi dal podíl na kořisti. Na druhou stranu nezapomenu ani na svit v jeho očích, když mučil radního Timbamčuka. Družina je pro něj určitě důležitá, velmi ostře dělí svět na MY a ONI, ale má (aspoň z mého pohledu) svůj hodnotový systém nějak pokroucený. Narozdíl od Otakára by toho

bobra nejen zabil, ale taky by ho s chutí umučil. Jako jediný v družině ovládá léčivou magii, díky čemuž je opravdu nepostradatelný. A poslední je Malwe, který jako jediný do družiny přišel až po mně. Ač elf, tak si nehraje na to, že by byl něco víc než my ostatní, čímž asi zbořil vůdci jeden z pilířů jeho pohledu na svět a vysloužil si tak jeho nelibost. Ale určitě se snaží být prospěšný a jako jeden z mála se při hádce u Svěrače postavil na Rahemovu stranu.

Malwe:

Mám rád Otakára, nezištně mi několikrát věnoval dlabanec na cestě do Pukliny, i když ho podezřívám, že sám měl málo. A to se cení. Je s ním legrace.

Příjemně mne překvapil Zarn, že začátku moc nemluvil a působil přemoudře, ale v Trindindolu se ukázal jako pozorný hostitel, i když v zemi jako je Trindindol hostit neelfskou skupinu by mohlo přinést problémy. Vůbec Trindindol jsem si neoblíbil. Je pro mě příliš cizí a mlčenlivý a takový chladný, jako by byl z ledu. I lidi jsou tam takový. Ale neradno soudit rychle. Je to velká země a já v ní byl jen chvíli a poznal jen malý kousek. Navíc Zarn i Frivaé jsou rodní této země a oba jsou příjemní. Jen mě mrzí, že jsem se s pannou Frivaé pořádně nerozloučil a nepoděkoval jí, co dělala v Dreblinegu, jak pomáhala ostatním.

S podílem z kořisti jsem nebyl vůbec spokojen, hlavně v první chvíli. Ale držkovat jsem musel. Kdybych dostal jeden jeb navíc, přišlo by mi to akorát. Ale nevyšel jsem z toho zas tak špatně, zvlášť když se k tomu připočítá podíl z dražby. Spíš mi vadilo Jorchenovo nevysvětlování. Kdyby řek, že družina prošla spousta boji už předtím, než se vůbec dostala do Kortosu a riskovala při osvobození tábora atd. a že nemá nárok na víc, tak bych to vzal. Ale on řek, že jsem vedl rebélii a vyudil dračí ocas. Rebélie byla jen nesouhlas s vůdcem a nepřišlo mi, že se vůdce nějak mstil lidem, co s ním nesouhlasí. Ale on Jorchen asi vidí věci jinak a jinak si je pamatuje. A zapomíná. Je to vůbec podivný muž, plný protichůdných sil. Je v něm nenávisť, fanatismus, hysterie i rozhodnost, odvaha. Někdy se snaží přistoupit k problému odpovědně, přemýšlet, taktizovat, ale pak to v jednu chvíli zahodí a riskuje. Moudře vyjednává, ale je i zbytečně paličatý a neústupný. Kdybych měl použít jedno slovo, tak by bylo Neuměřený. Třeba mě překvapil, jak ocenil Otakára při rozdělování jebů, i přes Jorchenovy názory na hobity. Ale nemám ho rád a myslím, že to je vzájemné.

Vždycky jsem krolly považoval za tupé

přenašeče nákladů v přístavu bez výjimky. Ale Babrak bude velká výjimka, kterého by v přístavu byla škoda. Myslím, že to může někam dosáhnout, a nemyslím mezi krolly.

Dwany je takový solidní chlapík. Já o boji vím jako myš o knihovně a vždycky mi přišlo, že kdo neváží aspoň šedesát hřiven bez zbroje, tak na bojišti neobstojí. Ale Dwany obstojí, co jsem mohl pozorovat.

O ostatních toho nemohu říci mnoho, snad jen o Worrelovi, kterého jsem zahlédl v podzemí a byl coby elf odlišný od ostatních. Prohodil se mnou jen pár slov. Trápí ho nějaká choroba, díky bohům nenakažlivá.

Jerome:

Kupodivu většinou vycházím dobře s krollím učencem Babrakem (byť to zní jako protimluv), a vcelku se dá říci, že proti nikomu nic výrazného nemám. Sice mi občas unikají Kierkeho motivace, ale sper to čert.

Otakáro:

No jo, oblíbená a zrádná otázka. Tak to vezmeme popořadě. Nebude to sice tak pěkně jako přirovnání družiny k elementálovi, jako to udělal vůdce Jorchen, ale odpovím poctivě.

V první řadě tady máme posledního vůdce Jorchena Kierkeho. Podle mě je to muž dvou tváří. Především je třeba zdůraznit, že jako vůdce jsem jej musel ctít. Zavedl v družině pořádek, přiděloval dobře úkoly a hlavně bylo vidět, že někdo velí. Prostě za Jorchena vše celkem klapalo a družina pro něj byla tím hlavním. A to jako celek. Jeho rozdělení kořisti bylo spravedlivé a vůbec do toho nepletl své rasové přesvědčení. Snad jenom v Trindindolu mi přišel trochu „připosraný“, ale asi věděl, kde je a proč tak činí. Něco jiného jsou ovšem jeho pomatené rasové teorie. Trpí utkvělou představou, že elfové jsou něco jako polobozi a nikdo jim nesahá ani po paty. Docela mi jej bylo líto, když jeho představy dostávaly během výpravy vážné trhliny, a on musel neustále vymýšlet nové a nové teorie, kterými elfi selhání omlouval. O jeho minulosti a hlavně o tom, co se týká služby na trindindolské hranici, mám vážné pochybnosti. Podle mě přehání, protože si nemyslím, že by skutečně dělal všechny ty úchylny, které občas předkládá. Nejhorší na tom je, že první, kdo ho jednou odkopne, budou právě ti jeho vysnění elfové. Největší xenofobií je jeho vztah k hobitům. Někdy mám pocit, že je považuje za lovnou zvěř, což mu ovšem nebrání, aby si k vám pak nepřišel pro jídlo,

když má hlad, nebo deku, když je mu zima. Asi v jeho povaze sehrálo roli dětství v zaprášeném Almemaru.

Zarn Hadrigern. Trindindolan. Jeho rasové teorie jsou otrněné, ba přímo zrůdné. Vychován v izolacionistickém Trindindolu, ze kterého ovšem raději odešel bydlit do pokojíku v knajpě nesoucí příznačný název „Supí pařát“ v Nurnu. Jistě, se samostatným vchodem, pardon. O jeho rasové teorii se do značné míry opírá i hraničník Jorchen. Zarn proslul takovými výroky jako: „Pravdou je třeba šetřit“ nebo „Nepotřebujeme je všechny“. Někdy jsem měl pocit, že svojí povýšeností maskuje svoji celkovou tělesnou slabost. Neustále někde pospával, stěžoval si na kdejaké loupání v těle a občas se i nechal nosit. Jeho argumentací bylo často tvrzení typu: „Nastuduj si to v učených knihách, tak to prostě je“. No, ty jeho knížечky, to bych chtěl vidět. Na druhou stranu je však Zarn především družiník, a když zrovna nehnípal nebo si neléčil nějakou chorobu, tak to byl muž brilantního uvažování. Ve vážných situacích zachovával většinou přehled a chladnou hlavu. Pamatuji si, že jsme byli první, kteří prohlédli vydírací taktiku toho lumpa Timbamčuka, a že také dokázal překonat své rasové předsudky, když bránil malého černého Čabaje proti svému krajanovi Cindrenovi. To pro něj bylo těžké rozhodnutí, jak mi pak soukromě sdělil. A opět při návštěvě jeho domoviny nejprve hrozil a neustále dělal takové to „pssst“ a „drž hubu“, ale nakonec nám ten Trindindol trochu ukázal. Mile mě překvapilo, že jeho rodina zohatla na výrobu zrcadel, což je rozhodně ušlechtilá záležitost.

Dwany Růžička. To je tvrdý chlapík. Myslím, že by mohl hned nastoupit k věvodově Železné gardě u nás v Bořimsku. Určitě by jej vzali. Mnoho toho nenamluví, a to debat se zapojuje, až když je tázán. Dosti potupné pro něj muselo být to, že jej předešlý vůdce Sovák odvolal z jeho postavení zástupce vůdce, ale možná to pro něj znamenalo i jistou úlevu. Růžička rád zastupuje pouze sebe. Ze svých názorů neustupuje, ale také je nikomu necpe. Prostě ví, co chce.

Worell Sovák, elf z divokého Álfheimu. Tenhle elf určitě nezapadá do rasových představ trindindolských izolacionistů a je důkazem, že každý jedinec je individuum. Byl to on, který mě přijal do družiny. Je velice obětavý a klidně přijme vtip na svůj účet, aby vám jej pak vrátil. Povinnosti vůdce se snažil zastávat zodpovědně, ale někdy jsem měl pocit, že mu přetékají přes hlavu. Pod tlakem byl někdy až hysterický. Nešlo si nevšimnout, že si často dodává kurážě důkladným přihýbáním z flašky.

Družinu vedl dlouho a nakonec ze své funkce čestně odstoupil. Dobře si pamatuji na náš boj o přežití v útrokách Burtan Bašova statku. Tam mi hodně přirostl k srdci. Jeho slabinou, ostatně jako i jiných, byla vleklá choroba. Trápila jej úplavice a postupně byl odkázán na pomoc jiných. Úplavice je zákeřná choroba, která se navíc projevuje nedůstojně. Stačí, když vás nedoběhnete. Ale do Liscannoru nakonec dorazil a nyní se kurýruje.

Al-Rahem. Přišel do družiny až po mně na dalekém jihu. Družině poskytnul neocenitelné služby jako tlumočník. Tlumočení je taková mravenčí práce, kterou nikdo mnoho neocení, ale je velmi důležitá. Pochází z jakési pouště, kde není dostatek vody, a dal najevo svoji nelibost, když jsme se chachtali ve Vlčím jezírku. Tvrdil, že takhle se k vodě chovat nemá. Někdy mi přišlo, že se do všeho vrhá po hlavě bez ohledu na následky. Často vystupoval jako aktivní průzkumník. Dělal na mě někdy dojem jakési neřízené rachejtle. Jako by někdy nevěděl, co chce, ale o to více byl slyšet. V družinových občasných pútkách byl tu na té a tu na jiné straně. Asi jsem jej dost naštvál tím výbuchem u Svěrače. Byl úplně rudý vzteky, ale nakonec se uklidnil.

Jerome Skuld přišel opět až po mně. Mnoho toho o sobě neprozradil i přes četné narážky. Prý se někde v pralesích zabýval lovem otroků. No, to není moc důstojné. To je spíše zavrhénohodné. Fúj. Ale družině byl jistě oporou v okamžiku, kdy šlo o boj na dálku. Střílil dobře, ostatně jako i Al-Rahem. Navenek se projevuje spíše nenápadně, ale z vlastní zkušenosti vím, že si udržuje dobrý přehled a všímá si ostatních, především toho, co kdo má a jak žije. Až jsem měl pocit, že má někde věšteckou kouli.

Babrak Teufel. Kroll nosící příjmení svého učitele. Náš milý kroll Babrak. Tady musím souhlasit se Zarnem Hadrigernem, že Babrak je hříčka přírody. Krollí dobrák. Potkali jsme jej v chodbách u Dreblinegu. Ani tvrdý režim v lágru mu nesebral jeho dobráckou povahu. Je to krollí učenec a historik, alespoň to tvrdí. Chytřejšího krolla jsem nikdy nepotkal a asi ani nepotkám. Jeho kouzlení je takové živelné, ale o to více je při něm čmoudu. Hrál důležitou roli při plánování útoku na Dreblineg. Některé jeho informace se sice ukázaly jako nepřesné, ale jeho dobráckému výrazu odpustil dokonce i rasista Jorchen. O Babrakovi jsem se zmínil dokonce i ve svém dopise domů. Jo, a taky má Babrak pokoj přes chodbu od mého, v hostinci U hrocha.

Malwe. Další oběť lágru Dreblineg.

Jestliže jsem o sobě řekl, že si myslím, že umím jít štěstí naproti, tak Malwe je ukázkou toho, jak své štěstí zadupat do prachu. Malwe je elf z civilizovaného Gwendarronu. Prý hraje divadlo. To je pěkné. Připojil se k nám a šel s námi. Přes hory a lesy. V družině pod vedením obdivovatele elfího řádu Jorchena Kierkeho mohl mít na růžích ustláno. Místo toho nahlas mlčel a své názory dával najevo spíše někde za oponou. Přitom moc dobře vím, že Kierke přímo čekal, aby se tenhle elf nějak projevil, a on by jej pak přijal jako další klenot do své elfí sbírky. Dlouho to vypadalo, že o členství v družině nijak nestojí, a proto jej vůdce vedl jako „civilistu“. Nakonec byl do družiny přijat a nestalo se opět nic. Jistě, Malwe se zúčastňoval pŕetek a bojů, ale to dělal každý. Iniciativu neprojevoval žádnou. Také trpěl tím, co mohu s klidným svědomím nazvat jako elfí nemoc. Záchvaty dlouhého mlčení, tiché zvracení v koutě, celková tělesná slabost. O to více mě překvapil při dělení kořisti na konci výpravy. Mohl samozřejmě dostat více, ale taky klidně mohl dostat méně. A najednou se tenhle tichý pán ozval hodně hlasitě. Div že nepředložil družině účet za vystřelené šípky. Bylo kolem toho hodně trapného ticha. Je fakt, že u některých, především u krolla Babraka, vzbudil jistou lítost. Babrak mu dokonce věnoval nějaké peníze, které Malwe hrdě odmítl, aby je vzápětí přijal. Tak fakt nevím. Ale třeba v Malwem dřímá nějaký tichý potenciál, který se jednoho dne projeví. Ale musím mu přiznat jedno. Na Trindindol se dívá hodně kriticky a dokonce jsem zaslechl, že v divadelním souboru nastudoval několik protitrindindolských her. Takže v tomhle má určitě zdravý rozum. Kierke na to reagoval po svém a prohlásil, že Malwe vlastně ani není elf, ale to se plete. Malwe elf rozhodně je. Tak mu přeju, aby po něm nešli z Trindindolské kanceláře pro podporu elfství v zahraničí.

A pak jsem poznal i další dva družiníky, kteří s námi nebyli na jihu, ale poznal jsem je až v Liscannoru. Především je to starosta Bolbuch, takřka stoletý trpaslík, který mi laskavě povolil ubytování U hrocha. O něm mnoho nevím, ale někteří říkají, že prý ztratil starostenskou knihu a rozkradl obecní kasu. To jsem zvědav, jak to dopadne. K tomu Liscannoru bych snad podotkl, že mi přijde kapánek zasviněný a podle mě to padá na vrub především starosty. Starosta ovšem přímo nemůže za to, že úroveň hostince U hrocha je přímo otrěsná. Za to můžou ty dvě podivné ženštiny, kterým hospoda patří. Elf Malwe k tomu trefně podotkl, že tak to vypadá, když široko daleko žádný jiný hostinec není. Opravdu hrůza.

A pak jsem také poznal pana Zemikosu. Přátelský člověk. Hned za mnou přišel s flaškou a začal se zajímat, co jsem zač. Ukázalo se, že je to vlastně částečně kolega z oboru. Takže jsme měli hned o čem mluvit a hned jsme uzavřeli několik obchodů.

No a nakonec Otakáro Vesta. Učebnicově drzý hobit. Muž příležitosti. To jsem já.

5. Jak jsi spokojen se svým podílem na získané kořisti?

Al-Rahem:

Byl jsme mile překvapen a tudíž spokojen.

Babrak:

Kořistné. Už jsem řekl, že jsem nečekal jakýkoliv podíl. Takže ano, jsem víc než spokojen. Ale během porcování medvěda mě potěšila ještě jedna věc. Vůdce ocenil jako nejzasloužilejší dvojici hobitů, čímž popřel většinu svých řečí. Musím přiznat, že jeho myšlenkové postupy často vůbec nechápu.

Jerome:

Jelikož pokrýl plně mé potřeby a ještě mi umožnil podstoupit výcvik, tak jsem spokojen.

Otakáro:

Jsem velmi spokojen.

6. S družinou jsi navštívil bájnou elfí zemi Trindindol. Jaký máš na tuto zemi názor?

Al-Rahem:

Za tu dobu, co jsem byl s družinou, jsem nabyl nejasného pocitu, že se jedná o nějakou až mýtickou zemi. Magickou a zvláštní. No, nevím. Můj pobyt tam byl krátký, abych vynášel nějaké soudy, ale organizace státu mi silně připomněla Kortos s tím, že já byl zase v roli Assuaence (ostatně jako zbytek družiny, snad vyjma Zarna). Akorát s tím rozdílem, že v Kortu nebyli tak zahledění do své vlastní minulosti.

Babrak:

Původně jsem se návštěvy Trindindolu bál, ale asi to nebylo nutné. Když jsme odjížděli, tak už jsem spíš cítil jenom smutek a soucit. Elfové tu v dávných časech vytvořili něco jedinečného, ale za cenu zničení mnoha generací místních hobitů a trpaslíků. Dnešní stav je jenom nevyhnutelným

důsledkem režimu založeného na diskriminaci a nesnášenlivosti. Je jenom otázkou času, kdy se skřetům podaří prorazit obranu a celý stát se pak sesype jako domeček z karet. Ale jsem rád, že jsem měl příležitost vidět ho aspoň v jeho úpadku.

Jerome:

.....elfové.

Otakáro:

Inu, Trindindol. Je zajímavé, že o této zemi mezi družiníky kolovala spousta dohadů dávno předtím, než se nám podařilo překročit jeho hranice. Hraničník Kierke o této zemi básnil a rodilý trindindolan Zarn tajemně mlčel a pouze občas něco naznačil. O to více jsem byl zvědavý, i když z některých informací mi spíše běhal mráz po zádech. Nakonec byl můj dojem z Trindindolu spíše smutný. Prostě země v úpadku. Chudák hraničník. Celou dobu jsem v téhle zemi měl takový ten nepřijemný pocit, jako když vás pořád někdo sleduje a vy nikoho nevidíte. Divní obyvatelé, divné pohledy. Jako by celou tuhle zemi nadzvedla ohromná ruka a zase ji pustila. Někdo by možná řekl, že to tam vypadalo jako po válce, ale podle mě v tom bylo něco hlubšího a smutnějšího. Rozklad civilizace. Babrak použil výstižné přirovnání ke stárnoucí herečce. Já bych použil přirovnání ke zkrachovalému obchodníkovi. Kdysi vážený a bohatý obchodník přišel vlastní vinou na buben. Stále žije ve velkém domě, ale zdi se rozpadají, věřitelé odnesli všechno užitečné, služebnictvo se rozuteklo, ale ten obchodník se stále tváří, jako by se nic nedělo. Stále si nechá říkat vážený pane, stále chodí v naškrobeném límci a jí z posledního stříbrného talíře, ale to jídlo jsou už jen suché brambory a v celém tom domě je zima a zpod prken se dobývají krysy. A tenhle obchodník nemá na práci nic jiného, než všechny obviňovat ze své bídy. Byl jsem rád, když jsme tuhle divnou končinu mohli zase opustit.

7. Jak si představuješ své další působení v družině a čeho bys chtěl dosáhnout?

Al-Rahem:

Přežít, vydělat si. Asi tak, jako zbytek. Každopádně, bude mi ctí být očima družiny.

Babrak:

Sedíme teď na voze směřujícím do Mirellského knížectví. Kořistné mi umožnilo absolvovat celý ročník na Nurnské magické

univerzitě a cítím, že bych konečně mohl být svým druhům užitečný. Zvlášť, když má dva kolegové, Zarn Hadrigern a Worrel Sovák, na výpravu nevrazili. Takže mým hlavním cílem pro tuto výpravu je postarat se, aby družina příliš nestrádala nedostatkem zkušených kouzelníků. Pokud mám být členem Nurnské družiny, tak bych byl rád, aby se o ní alespoň v Gwendarronu nemluvilo jako o bandě hrdlořežů. Takže se budu snažit zabránit zbytečným ztrátám na životech nevinných obyvatel, i kdyby to mělo znamenat konflikty s některými družiníky. Proto tentokrát, ač uznávám jeho vůdcovské schopnosti, doufám, že nebude zvolen pan Kierke. Už při zadávání úkolu jsem opět spatřil ten svit v očích, když se dozvěděl, že vůdce bandy je hobit. A vzápětí začal básnit o ukázkových hraničnických akcích a shánět Vozek. Něčeho takového bych se nerad účastnil. Jinak je mým cílem samozřejmě přežít, prohloubit svou znalost magie a v dlouhodobém horizontu přivést několik krollích mladíků ke studiu kouzel. Pokud by se mi tohle podařilo, tak bych nežil zbytečně.

Malwe:

Nejsem si jistý, jestli zrovna teď vyrazím na další výpravu s Nurnskými. Byl jsem dlouho pryč, mám v Nurnu přátele, zbytek rodiny, nevím, co se stalo se zbytkem Otrudovy divadelní společnosti. Takže spíše nějaký čas zůstanu v Nurnu. Kdyby mě někdo hledal, tak bydlím na Loubeném rynku, dům U pasíře. Tam už se doptáte. Ale určitě bych někam vyrazil. A čeho bych chtěl dosáhnout? Jorchenova respektu, abych nemusel jen udit draky. A trochu těch peněz, samozřejmě.

Jerome:

Svou budoucnost zatím nijak výrazně neplánuji, ale jsem zvědav na nová města a nové kraje, které s družinou určitě poznám.

Otakáro:

Tak, své působení v družině si představuji vlastně stejně jako doposud. Především si potřebuji vydělat nějaké peníze, což se mi celkem daří, ale zase jsem měl velké výdaje. Rád bych si otevřel vlastní hostinec. V Nurnu, nikoli v Liscannoru. Mám na to dost času. Také bych chtěl časem odjet zpět do Bořimska navštívit rodinu. A můj krátkodobý cíl? No, tak rád bych se pokusil ovlivnit Jorchena Kierkeho, aby se nechoval v Mirellu jako někde na trindindolské hranici.

28. jarn 1075

Nurnští a čtrnáct chlapů v plné zbroji, jež jsme definitivně začali považovat za úhlavní nepřátele, se semkli nad kresbami v písku, které Kastor narychlo načrtl větví. Z věrného vesničana vyzískal představu o síle Vlků a jejich vesnických soukmenovců, který z domů je primárním cílem a jaké jsou jeho půdorysy. Vesničan popsal vzhled některých z Vlků, mezi nimiž jsme s jistotou poznali určitě Ajču a černého Obura. Dozvěděli jsme se také, že Vlci mají nějakou Radu a Obur je jejím členem. To však nebylo v tuto chvíli podstatné. Kastorův plán: zapálit barák, pobít, co se hne, a chytit jednoho až dva jazyky. Sešli jsme se stranou, a vůdce navrhl přidat se k Vlkům a zaútočit v pravou chvíli do našich kortoských soupeřů. Otakáro zbledl a dal sbohem školení o víře v Amon-Súra.

Další poznatky: cíl útoku, načrtnutý v písku, je Morhan-Bek-Ašlanův statek. Syn Morhan-Bek-Ašlana před nějakými deseti lety zmizel a byl považován za mrtvého. A této noci se vrátil v kruhu Vlků. Smůla, pech. Setkání syna s otcem se vzápětí mělo změnit v krvavou řež.

Do první linie paličů se přihlásili Růžička, Otakáro Vesta a vůdce Worrel. Jaké však bylo jejich překvapení a zděšení, když každému Kastor určil přesné místo založení požáru a dva kortoské pomahače. To byla předzvěst zborcení Worrelova plánu. My zbylí maširovali jsme v zádech hlavního voje, čekající, co se bude dít. Temné stíny paličů vyběhly do mírného svahu.

Dům byl na předem určených místech polit olejem a střelci zahájili nepřímou střelbu zapálenými šípy. Morhan-Bek-Ašlanův barák na několika místech chytl. Potom se paliči stáhli zpět, ale vpředu ze tmy se ozvaly nějaké zlobné výkřiky v hrdelní kortosštině. Dav kolem nás zahučel. Teprve teď jsem si všiml, že Worrelovi špiclové se vracejí bez něj. A nahoře z oken domu v horních patrech vyšlehla jasná magická záře! Worrel! Mezi kortoskými došlo k nějaké ostré výměně názorů, my jsme strnule hleděli k domu a dohadovali se o počínání Worrelově. Přiběhl Al-Rahem, ten assuaenec, a varoval, že Kastor právě vydal příkaz, aby nás stále drželi na očích. Worrel zřejmě něco zval. Musel být přistižen, jak kouzlí! Potom přišel

rozkaz, že Nurnští pomaširují proti domu jako živý štít. Velice zmatečně jsme vyrazili tmou. Před sebou dům plný Vlků, kteří nemuseli nutně chovat přátelské pocity vůči nám, za zády masu vojáků, kteří se tvářili, jako bychom cílem akce byli my. Roztrhli jsme se do stran na malé hloučky. Chůze se proměnila v běh, potom v úprk. Kortosští vyslali dva muže do vsi pro posily. Opět oblíbená armádní taktika našla své místo.

Přidružil jsem se k chvátajícímu Al-Rahemovi a malému Vestovi, a supěli jsme kolem domu zprava. Odkudsi ze tmy se vyloupl Rhak Thogey, poznal jsem jej okamžitě podle plácání žíněnky, kterou nesl ledabyle přivázanou k zádům konopným motouzem. Zastavili jsme u hlavního vchodu do nějakého dvorku, obehnaného vysokou zdí. Barbar se na Vestův příkaz bytelnou bránu pokusil neúspěšně vyrazit. Tak jsme tedy s vzájemnou výpomocí přelezli zeď a octli se v pusté malé zahradě. Thogey se mě zeptal, co tady děláme, proč tady vlastně jsme, proč nejsme radši v Jerezu a jestli na to vůbec máme suby. Nebyl jsem schopen vůbec mu odpovědět. Jeho myšlenkové pochody jsou mi někdy vážně záhadou.

Náhle někdo rozrazil okno a z něj zazněl Worrelův ryčný výkřik: "Za Frivaé!". Nebylo jasné, zda se jedná o poslední výkřik před smrtí, či zda nás volá do vliho doupěte. Tak jsme zaraženě zůstali stát a čekali. Někdo zařval, že jdou Vlci po nás. Vůbec netuším, odkud. Do toho okamžikě Vesta obecnou a Al-Rahem kortosky vykřikl: "Přátelé! Jsme přátelé!". Otevřely se dveře do domu a z něj pozpátku vypadli nějakí lidé, nejspíš tlačení masou těl ven. Vesta se vrhl k bráně a jal se lomcovat petlicí, Al-Rahem řval, ať to nedělá, potom křičel zase něco tou hatmatilkou, ztratil jsem se opět v situaci. Co bych v tu chvíli dal za jistotu vědět, kdo je kdo a jaké má pocity a úmysly. Vyběhli Vlci, nastavili jsme zbraně, ovšem za Vlky vyběhl určený Worrel. Dav lidí křičel: "Kabel abrkell!", což vůbec netuším, co by mohlo znamenat, a Al-Rahem oněměl. Z rohu zahrady volným krokem vyšel Dwany Růžička, vůbec netuším, kde se tam tak najednou vzal, a tvářil se krajně sveřepě. Pak ze zdi vyskákali další Nurnští, byli jsme snad všichni a v pořádku, ale byl to hrozný zmatek. Worrel křičel, ať otevřeme všechny brány, někdo jiný ječel, že to je totální blbost, a do toho vysoká fistule Otakárova nabádala k pokoji zvoláním: "Klid, přátelé! Klid!". Někdo jiný zase přišel s tím, že Kastorovci se sice z původních pozic nehnuli ani o

píd', ale směrem od vesnice se blíží tlupa lidí s pochodněmi. Vesnické posily! Worrel odmítl padlý návrh na útěk do polí. Namísto toho zavelel k frontálnímu útoku. Potom kouzlem znevaditelně Dwanyho a Darkala Dorna, a už podle vzdalujícího se dusotu okovaných bot bylo patrné, že probíhají domem. Tam, kde pravděpodobně ústíl postranní vchod na pláň. Takže jsme se roztrhali. Worrel zbylé muže, připomínající tou dobou dobytčí stádo, sešikoval do lajny. Teď capeme v lajně a jdeme si pro smrt. Toto je možná poslední řádka deníku. Tímto odkazuji svůj deník elfu Cindrenovi, aby jej předal na příslušných místech, pokud přežije. Obsahuje velmi cenné informace o poměrech v Gwendarronu, i jinde.

Vyrazili jsme tedy na zteč, smíření s tím, co nezbytně musí přijít. Nurnští uprostřed, napravo shluk Vlků, vlevo hejno vesničanů z Morhan-Bek-Ašlanova statku. Na tvářích vesničanů patrně jediné: touha v příhodný okamžik vzít do zaječích. Morálka Vlků však velmi utvrdila, a jejich dříve víceméně nejednotné reakce zdály se být již jednoznačné. Pořvávali na sebe, vybuzovali se k agresivitě. Zato rustikální branci nacházeli se ve stavu morálního rozpadu a pochodovali očividně jen ze setrvačnosti. Jaká však proměna stala se s Nurnskou družinou! Ve stavu bezvýhodné situace, poté, co vůdce odmítl veškeré ostatní návrhy vyjma frontálního útoku, Nurnští semkli se jako jeden muž a soustředili se plně na cíl. Pravda, Kastorova armáda stačila se spojit s přišedšími posilami ze vsi, avšak ze svého postu nehly se jejich řady ani o píd'. Zastavili jsme se na dvě stě sáhů od nich a plně rozvíli formaci. Poslední nejisté dotazy, zda jít nebo nejít, zaplašily závěrečné bojové přípravy. Otakáro obešel malomyslně, nabádaje je k útoku. Vůdce Worrel promluvil s černým Oburem, aby nasadil své bijce dopředu. V Nurnské formaci postavil do čela Rhaka Thogeye a nováčka Thygrama. Ostatním nařídil přezbrojit na střelné zbraně. Všiml jsem si, že Thygram mírně znejistěl, ale příkazu se podvolil. Kastorovci stále vyčkávali, jejich nečinnost působila podivně. Sevřel jsem lektvar rychlosti, který mi na dvorku daroval Otakáro Vesta. Potom mi Jerome Skuld vrazil do ruky toulec s šípy nebezpečně zubatých hrotů.

Vzhledem k tomu, že Kastorova armáda stále udržovala vyčkávací taktiku, vyrazili jsme vpřed na sedmdesát sáhů. Tam vůdce zavelel zarazit, dopředu vyběhl kouzelník Hadrigern. Ano, komisařův syn, Zarn Hadrigern, můj vzor a přítel,

kteří zcela vyzdravěl a začal být opět plně aktivním! A vyběhl a zařval: "Sfaira ignea!", a to hned natříkráte! Z jeho napřažených paží vylétly tři ohnivé kule, dštící kouř a síru. Stal jsem se tedy očitým svědkem pověstné trindindolské ohnivé magie, nejmocnější magie Starého světa! A stál jsem pouhé dva sáhy od něj!

Dva Samaři, Kastor a Iason, však byli vybaveni azuriony a tyto proklaté kusy horniny dvě z mocných koulí vysály a rozzářily se modrým svitem. Třetí kule však vybuchla a ožehla vyčkávací kortoské. Potom vůdce zavelel přiblížit se na dostřel a zahájit palbu. Byli jsme přeci jenom oslabení. Růžička s Dornem poté, co se neviditelní vytratil z dvorka statku, se stále ještě neobjevili.

Polkl jsem Vestův lektvar. Byl hnusný a v údech jsem ucítil prazvláštní mravenčení. Začali jsme pálit a pomalu se přibližovat až na třicet sáhů. Podivný vojévůdce Kastor zavelel svým mužům zakleknout a opětovat palbu. Naše střelba tu jejich zcela zřetelně převážila a poté, co kupodivu některý z vesničanů na levici vyvolal ochranu před šípy, střelba kortoských se počala úplně míjet účinkem. V ten okamžik se Kastor konečně rozhoupal vydat svým mužům příkaz ke zteči. Za chvíli byli u nás. Boj muže proti muži byl dlouhý, v zádech nepřátel se nakonec objevili i Dorn a Růžička a plně se soustředili na rozbití nepřátelského velení v osobách obou Samarů. Netrvalo dlouho a Kastor s Iasonem, v kruhu mnoha dalších, padli. Útočná linie nepřátel se rozpadla a zdánlivě bylo možné vydechnout. Pohled směrem k levému křídlu však napověděl, že skupina vesničanů je před rozdrčením stran několika z kortoských elitních vojáků. Bylo třeba nepodlehnout předčasné euforii a věnovat pozornost tímto směrem.

A levé křídlo bylo vzápětí skutečně na hlavu poraženo, zbytek přeživších vesničanů se obrátil na bezhlavý úprk. Elitní Kastorovi vojáci podnikli směly travers směrem ke středu bojové formace. Rhak Thogey, zmateně rozhlížející se na všechny strany, ani nestačil zavětvit blížící se nebezpečí. S Thygramem jsme vypálili několik šípů a z pravého křídla zazněl dusot okovaných bot, jak se Dwany Růžička s Darkalem Dornem vyřítli na pomoc nic netušícímu barbarovi. Bohům žel se ti dva navzájem srazili, čímž jejich výpad ztratil na rychlosti a malý Dwany byl odmrštěn mimo účinný dosah. Avšak i Dorn dorazil pozdě. Thogey nemohl před zbraněmi útočníků obstát a svalil se do krvavé

louže, která se pod ním rychle rozlévala. Thogeyův vrah padl hned vzápětí, stejně i zbylí vojáci neustáli hněv Numských válečníků. Ani ten jediný, který se dal na útěk, nedoběhl daleko.

Vůdce poslal Thygrama s Dornem pro koně, ostatní se věnovali obírání mrtvých. Vytáhl jsem obinadla a jal se ošetřit Cindrena, který na tom nevypadal vůbec dobře. O propustku do Trindindolu si nemůžeme dovolit přijít. Celou tu hrůznou scénérii, dějiště krvavé bitvy, ozářily plameny, vyšlehnuvší z Morhan-Bek-Ašlanova statku. V uctivé vzdálenosti se srotl dav vesnických čumilů.

Černý Obur nařídil Vestovi, aby uřizl zabitému Kastorovi hlavu. Ten rezolutně odmítl, takže se jej vůdce Worrel jal přemlouvat. Bezúspěšně. Načež se tedy vůdce uvolil, že nechutné dílo provede vlastníma rukama. To se ale z nějakého důvodu Vestovi nezdálo, takže opáčil, že když už, tak řezat bude sám. "Kdo jí ale ponese?", optal se hobit a pohlédl směrem, kde žíněnka nasátá krví přikrývala chladnoucí tělo Thogeyovo. Pak Vesta prohlásil, že si to přeci jenom rozmyslel a že nic řezat nebude. Že by se mu nejspíš zvedl žaludek, ale že má dobrý nápad. Řekl, že nejlepší by bylo, kdyby řezal Dorn. A že kdyby vůdce chtěl, klidně sám a osobně vůdcův rozkaz Dornovi přetlumočí. A už zrakem pátral po barbarovi, který se s Oburovci věnoval obírání mrtvých. Jenomže vůdce Worrel, chtěje ukázat svou rozhodnost, rezolutně Otakáru Vestovi přikázal, ať vezme kudlu a bez řeči udělá, co se po něm žádá. Otakáro zbledl a požádal Dwanyho Růžičku, jestli by ten úkol nemohl sprovodit ze světa sám. Růžička řekl "Hm" a "Ne". Worrel začal výhrůžně počítat, a když dopočítal, a přesto se bořimský hobit ani nepohnul, vytáhl kudlu a šel vykonat Oburův rozkaz sám. Na to mu Otakáro poděkoval a slíbil, že na vůdcovu počest vypijeme Thogeyovu kořalku. Bylo vidět, že vůdcem cloumá hněv. A musím uznat, že spravedlivý.

Jenomže Otakárovi teprve teď plně došlo, že v Thogeyovi zemřel jeho posluha a nosič. Odvázal z barbara tu nejméně zkrvavenou peřinu, smotal a svázal ji provazy. A jelikož nenašel jiného služebníka, který by trpěl podobnou absencí hrдостi jako dotčený nebožtík, ostatní náklad musel oželet. Nad zlou situací mu povolily nervy a jal se sprostě nadávat okolostojícím vesnickým čumilům. Vůdce Worrel pak skrumáž lidu rozehnal výhrůžným máváním Kastorovým uřizlým cefalem nad hlavou. Když se vracel, bylo patrné, že mu není nejlépe ani

od vnitřností, ani na duchu.

Pak přivedli koně a někdo řekl, že nějaké další spatřil dříve na statku. A Morhan-Bek-Ašlanův statek byl v jednom ohni a Darkal Dorn řekl, že buď budou normální koně, nebo spíš koně pečení.

Worrel se dotázal Obura, jaký má další plán, a ten odvětil, že to musíme teprve vymyslet a že každá rada je dobrá. A potom ještě pravil, že by bylo dobré uchýlit se do hor, ale kudy, to je prý otázka. Potom vytáhl lejtstro, které se ukázalo být mapou, a v té mapě byly hory skoro všude. Nakonec se Obur obořil na Otakára Vestu, ať na mapu nešmatá svými zpocenými pačmáky, tak to řekl, že ta mapa je originál. Potom jsme se dozvěděli už jen tolik, že Karabaš, vůdce Vlků, táboří v horách u Cizry. A Obur na to domnělé místo zabodl pačmák, tedy prst.

Ukázalo se, že černý trpaslík Obur není vůbec vůdčí typ. Proto se vůdce Worrel optal Ajči, co si myslí ona. Nemyslela si nic. Takže se konečně situace ujal ten pravý muž, numský vůdce a elfí učenec Worrel Sovák a nad mapou ukázal, kudy pojedeme podél Cizry a kde přebrodíme. Worrel se ještě přeptal na Zelenu, ale o jejím výskytu prý ví pouze a jenom Karabaš.

Vyrazili jsme koňmo, bohům žel se k naší skupině přidružili přeživší ze statku, takže s námi jedou i ženy a děti, dokonce i jedna bába. Thogeyovo tělo zůstalo nepohřbeno připoutané k žíněnce a zbylé peřině Otakára Vesty. Je nasnadě, že hněv Matky Nifredil za tu chrámovou kasičku nestál. Božstva ani osobní autority se urážet nemají. Pokora. Pokora se vytrácí z mysli smrtelníků. Alespoň mám ten pocit.

Byli jsme po celodenním putování s karavanou a probdělé bouřlivé noci k smrti unavení, tak bylo přijato s povděkem, když drahý vůdce nařídil nad ránem u nějakých kopečků rozbit ležení. Otakáro, stále pociťující vinu za nesplnění rozkazu, se dobrovolně přihlásil k hlídce. Bylo mu velkoryse odpuštěno.

V šest hodin však jemný a velmi milý budiček stran strhaného a nevyspalého vartáře Vesty, potom podél Cizry stále k horám. V dálce, kde tušena dle mapy obchodní cesta do Bigötu, spatřen tryskem pádící jezdec, zřejmě posel

alarmujících zpráv o událostech na Morhan-Bek-Ašlanově statku. Nemáme však sílu jej pronásledovat, museli bychom navíc přebrodit řeku.

Dlouho po poledni jsme objevili brod. Řeka však vyhlížela nebezpečně, proto se podnikly pečlivé přípravy. Jdu jako průzkumník, na druhé straně vylézám sice mokrý, ale v pořádku, taktéž činí i ostatní.

Jedinou víceméně smutnou událostí je, že se utopila ta bába, co jsem ji již zmiňoval. Prostě spadla z koně a neuměla plavat. Zmizela pod hladinou a nepodařilo se jí zachránit. "Tak to bysme měli", řekl Zarn Hadrigern, když už bylo jasné, že je po všem. Myslím si, že její tělo zachytí až v Jerezu někde v okolí Kemalovy slzy.

Navečer jsme zase dorazili k řece, která dlouhým obloukem opět přeťala přímý směr, kterým skupina mířila k horám. Rozhodli jsme se přebrodit a za řekou se definitivně zbavit koní. Za Cizrou se krajina prudce zvedala prvními homolemi horského pásu. Zarn Hadrigern se hyperprostoroval na protější břeh, ale než jsme stačili navázat lana, objevila nás kortoská hlídka. Jejich síla čítá asi pět až deset jezdců. Ležíme sice v křoví, ale je jisté, že dojde k řeži. Pevně věřím, že jsem měl a stále mám v sobě dostatek pokory. Že jsem neurazil ani Matku Nifredil, ani žádnou jinou. Jako kupříkladu Rhak Thogey.

Optal jsem se vůdce Worrela, zda mé tělo pohrbí, když padnu. Ujistil mě, že to se rozumí samo sebou. Potěšilo mě to. Nerad bych skončil jako Thogey.

Kortoská jízda se zarazila na vyvýšeném ostrohu. Samozřejmě naše ležení ihned zmerčili a jejich předák panovačně rozkázal, ať předložíme suby. Nehnuli jsme se ani o píd'. Vůdce Al-Rahemovi nařídil, ať laskavě tlumočí a to odměřeně. Al-Rahem tedy vykřikl, že máme přímé rozkazy od Kastora a jsme jeho rozprašená armáda. Opatrně vyšel do popředí a ukázal subu, která očividně zapůsobila. Někdo vykřikl obecnou, ať nám ukážou naoplátku svoje suby. To kortosany očividně rozcílilo a ukázalo se, že velmi dobfě rozumějí, když je třeba. Nastalo dohadování, které plynule přešlo do obecné řeči. Tlumočit nebylo třeba a Al-Rahem zalezl zpátky do křoví.

Malý poznatek: předák jízdy se jmenuje

Jančar Zeved. Jančar je ale spíš asi hodnost.

Worrelovi povolily nervy a vydal nečekaně rozkaz k palbě. Bez reptání jsme začali pálit. Než vojáci stačili sesednout z koní a sešikovat se, několik padlo k zemi. Zbylí se počali plazit do bezpečí. Ty dobila úderná skupina vyběhnuvších válečníků. Pouze jednomu se podařilo spasit holý život, což před Numské postavilo další problém. Nebezpečí pronásledování a odvety. Byli tedy obrání mrtví a rozprašení koně. Na zurčící Cizru zatím padla hluboká noc.

V půl desáté se zmáčená Numská družina, překonávající hlubokou a poměrně rychlou řeku po rozpletých lanech, srotila na druhém břehu. Poslední vesničaná a Vlci ještě kvapně brodili, když od cesty zazněl dusot koňských kopyt. O chvíli později jsme spatřili mnohohlavé siluety jezdců. S Al-Rahemem jsme zahájili krycí palbu a učenec Zarn Hadrigern vykřikl památnou větu: "Nepotřebujeme je všechny!". Mínil ty poslední ubohé vesničany, zběsile deroucí se na lanech proudem.

Z ostrohu se vyřítily vojáci, někteří opětovali střelbu. Worrel nařídil, aby Vlci v Cizře održili lano, a sešikoval několik mužů, kteří započali mocně tahat. Všichni šťastně dosáhli břehu. Naše skupina tonula ve tmě, takže nepřátelé cílili naslepo. Jediné dva šípy, které zasáhly, skolily k zemi vůdce Worrela a komisařova syna Hadrigerna. Z toho jsem se utvrdil v názoru, že úhlavními nepřáteli místní moci jsou skutečně právě elfové. To znamená, že od této chvíle nebudu mít žádné slibování.

Oba skolení elfové žili. Bylo třeba poskytnout jim ošetření. Obzvláště zle na tom byl vůdce. Bylo třeba jej dále nést, čehož jsem se zhostil s ochotným tlumočником, a malý Vesta obětavě naložil na hřbet vůdcovu bagáž. Bylo jasné, že pronásledovatelé řeku v těchto místech nepřebrodí, ale někdo z místních pravil, že v Bigötu je most. Takže bylo jasné, že nás budou štvát, co to dá. Na nějaký spánek nemohlo být ani pomyslení, což nepřidalo nikomu, obzvláště ne Otakáru Vestovi, který tou dobou byl na nohou už čtyřicet hodin a připomínal oživlou mrtvolu. Kolem jedenácté naše společenstvo dorazilo na vrchol nějakého kopce a Worrel tenkým hlasem nakázal krátkou přestávku. Všude kolem se tyčily homole hor bez jediné známky života nebo osídlení. Přesto

bylo třeba pokračovat. Kortosané nám jistě nedopřejí ani chvilku oddechu. Po krátkém vydechnutí, vedení trpaslíkem Oburem, vykročili jsme na další cestu. Znavené mátohy, nesoucí dřímající vesnické děti. Ti vesničané nás jenom združují. Nevím, zda by pro obě strany nebylo lepší, zanechat je napospas osudu. Jsem si jistý, že stejně smýšlí i komisařův syn.

Cítím potřebu ještě jednu věc do deníku poznamenat. Poznámka se týká Otakára Vesty, družinového nováčka a bořimského hobita, který zřejmě k smrti vysílen čtyřicetihodinovým spánkovým půstem, začal blábolit z cesty. Přičítám naprostému vyčerpání, že si dovolil otevřít hubu přívalu slov, který odkryl jeho skutečné niterní pochody, jež jindy nechává si sám pro sebe. Tedy drží je na uzdě. Vzpomínám si, jak ještě nedávno byl přijat do družiny s holou řítí a kyblíkem vody; jak byl úslušný a obětavý. Ty časy jsou však pryč. Družinové elfy, výkvět intelektu, obecně označil za vyhublé, pobledlé a ušaté panáčky, jejichž šminkám a parukám se já, hraničník, nikdy nepřiblížím, ať si polezu elfím řítí ovodem sebeusilovněji. Také pravil, že Zam Hadrigem je povedený komisařův synek, kterého chůva jako malého upustila na hlavu. Jsem přesvědčen, že stát se toto v jiných částech světa, byl by drzý hobit okamžitě na místě popraven. Zatím jsem se spokojil s tím, že byl Vesta panem Hadrigerem i vůdcem Worrelem brilantně odkázán do příslušných mezí. Opět se ukázalo, jaké formy mluveného projevu i činů volí nižší formy života, a v jakém ostrém kontrastu působí v protikladu projevy životních forem vyšších. Přesto mi to nedalo, abych nepohrozil drzému hobitu, že mu velmi narostla ramínka, až mu šle praskají ve švech, a bylo by záhodno zamyslet se nad svým krajně nevhodným chováním a pronést omluvu. Urážka elfství, to je sám o sobě smrtelný hřích! Soudím, že je skutečně na čase, aby Bořimec ze Západního Nevímčeho vzal rozum do hrsti, je-li mu jeho bídný život alespoň trochu milý.

Jedenáct hodin v noci, kam oko tmou dohlédne, všude tušené i netušené kopce porostlé vysokou travou, žádná křoviska ni stromy. Dýchavičné supění roztroušené skupiny. Na jednom z kopců velmi krátká zastávka, neboť Otakáro Vesta se konečně přiznal, že mele z posledního. Vůdcův batoh, který nese, je strašně těžký, proto dělíme věci mezi sebe, což Vestovi viditelně ulehčuje. Pod Oburovým vedením, který zřejmě stále tuší správný směr pochodu, vyrazíme dále.

Nedošli jsme daleko. Ajča sebou švihla o zem a omdlela. Nevím, zda únavou nebo se prostě jenom praštila do hlavy o kámen. Bylo mi to vcelku jedno. Když se Vlkům podařilo přivést ji k vědomí, zjistili jsme, že vůdce Worrel usnul a není k probuzení. Navrhl jsem Dwanymu Růžičkovi, který je jeho pobočníkem, že bychom měli přespát, že takhle už to nejde dál. Růžička tedy nařídil pauzu na jednu směnu. To jsem zrovna na mysl neměl, ale nevzpěchoval jsem se. Byl jsem vyčerpaný. A nebyl jsem sám. Během přestávky zadřímli další tři lidé.

Potom najednou vstal nějaký Lidin, jeden z Vlků, a řekl Oburovi, že má pořád ty věci od Zeleny, tak ať pronásledovatele setřese. Udivilo mě, že si nevzpomněl dříve. Obur ozeřmil, že má možnost vyvolat homunkuly, prý má na to azuriony. A my prý odlevitujeme, abychom nezanekali stopy. To má taky od Zeleny. A ti homunkulové udělají falešné stopy. Namítl jsem, kde vezme těla. Řekl, že je nepotřebuje. Obur je velmi zvláštní. Někdy se chová jako trouba a někdy se v něm něco hne a srší nápady. A neexistuje nic mezi tím.

Domluvili jsme se tedy, že tady rozbijeme tábor. Potom Obur vyprodukuje homunkuly, které pošle falešným směrem, aby odvedli stopy. My zatím beze stop odlevitujeme kus dál, co kouzlo vystačí, čímž nepříteli zmateme. Naprosto skvělý plán v rozpoložení, v jakém jsme byli chvilku předtím!

Obur tedy vytáhl azuriony a vyprodukoval tuším šest homunkulů. Zajímavé bylo, že homunkulové byli ženy. Úplně nahé tmavé ženy, kolem čtyřicítky, černovlasé, s trochu povislými nadry, leč stále na svůj věk krásné. Jedna vypadala jako by druhé z oka vypadla. Všiml jsem si, že Darkal Dorn viditelně ožil. Malý Vesta také ožil a požádal Obura, zda by si mohl sáhnout. Dotek popsál jako vláčný a studený a označil nečistou podstatu žen za strašlivou prasárnu. Zeptal jsem se Obura, jestli ty ženské nevypadají jako Zelena. Přitakal. Takže teď všichni víme, jak vypadá Zelena nahá. Myslím si, ačkoli čarovat rozhodně umí, že ta ženská nemá žádnou fantasií. Na Dornovi bylo vidět, že by je obchytily všechny, kdyby nebylo třeba okamžitě vyrazit.

Nechali jsme oddíl Zelen jejich úkolu a přičiněním Obura odlevitovali asi do směnu

vzdáleného údolíčka.

29. jarn 1075

Zvířecí stezkou se kumpanie půl hodiny po půlnoci doškrábala k úbočí jedné homole. Část svahu byla stržená a v tomto místě Obur objevil malý převis. Byly rozděleny hlídky a černý trpaslík se nečekaně vytasil s novým nápadem. Měl nějaký dryják, který zdejší inteligenci umožní hlouběji a plněji se vyspat, čímž bude možné meditační rituály provést již za kuropění a tedy i dříve vyrazit na další cestu. Mezi zdejší inteligenci jsem byl považován samosebou, což mě potěšilo. Takže jsme s elfy popili Oburova dryjáku. Voněl po bylinkách, byl hořký, až trnulo patro. Pak si pamatuji, jak jsem se škrábal pod převis, ale tělo bylo jako z kamene, těžší a těžší, a já se škrábal a škrábal... a byly tam něčí nohy... a ruce... a potom... už nevím nic....

V sedm hodin ráno mě vzbudil Skuld. Jeho tvář byla vážná, myslel jsem, že jsme přepadení, že někdo umřel, ale potom jsem pochopil, že mě prostě jenom budí. Myslím, že by se ten pard mohl dobře uživit u divadla. Krásné ráno v kopcích! Jak mi to připomnělo mou domovinu!

Někdo řekl, že noční hlídka spatřila jezdce s pochodněmi. Jerome Skuld potvrdil, že to je pravda. Někjaký Vlk, co měl šavli a meč, řekl, že tedy rozhodně nic neviděl. Jerome Skuld potvrdil, že to je pravda. Taky prý nic neviděl. Připadal jsem si chvíli jako ve zlém snu, nebýt Al-Rahema, který po nějaké době mlčení přiznal, že on to byl, kdo noční jezdce spatřil a informaci mezi mužstvo rozšířil. Ten Al-Rahem se někdy chová zvláštně. Přeci jenom je třeba mít stále na paměti, že uctívá Amon-Súra. Al-Rahem byl tedy znevěditelně a vyslán na průzkum rozhlédnout se. A jádro skupiny vyrazilo v deset hodin na další cestu.

Ještě jedna poznámka. Ten černý Obur, to je prazvláštní osoba. Válečník, a vyzná se v praktické alchymii. Dosud jsem se domníval, že má jenom špinavé nepěstěné pačmáky, že je to takové černé prase, ale už je jisté, že jsou popálené od kyselin a louhů. Takové pačmáky, jaké mívají praktikující alchymisté. Rozežrané a velmi šikovné.

Al-Rahem dostihl skupinu v malém údolí a předal alarmující zprávy. Jezdců jsou desítky. Sice ležení o vlas minuli, ale stále se pohybují nedaleko, asi půl hodiny, téměř naším směrem. Obur řekl, že

nedaleko před námi kopce přecházejí v takové zdrclé muldy a tam už se koňmo jet nedá.

Brzy jsme spatřili ony zdrclé muldy a za nimi spásná tyčící se skaliska. Ale před muldami přes třista sáhů volného prostoru a na pláni chlapa zakutého v železe na koni zakutém v železe. Padli jsme do trávy, stále neviditelný Al-Rahem odšustil na výzvědy. Bylo jich tam ukrytých dalších deset. Vůdce ústy Dwanyho Růžičky nařídil překonání pláně ostrým během k zdrclým muldám. Nedoběhli jsme. Chlap na koni nás zmerčil, divoce zagestikuloval, zpoza kopečků vyjelo tryskem dalších dvanáct nepřátel. Běželi jsme jak o život, ale nedoběhli. Některý z Vlků, snad Zaketuk, ale mohl to být dost dobře i Lidin, zaječel jako pominutý: "Kurva, strčte! Strčte!!!"

Tak jsme se tedy, snad i díky vůdcově náhlé indispozici a zástupcově ryze introvertní povaze, shlukli do neforemné formace, jakéhosi chaotického hrozu, a tasili. Nepřítel se srotl do dvou jízdních řad a vyrazil na zteč. První řada, utvořená sedmi kopiníky, sklonila dřevice a přešla do trysku. Pětici jezdců s tasenými meči v druhé řadě nebyl čas vnímat. Jako první naši formaci s šíleným jekotem opustil houf dětí, haranti se rozpadli na jednotlivce a hnali se jako o život směrem, kterým jsme na planinu vpadli. Jejich útěk způsobil hemžení v našich řadách a válečný hrozen, který jakoby ožil svým vlastním životem, hrozivě šuměl, jak se neustále chaoticky přeformoval. A ocelová řada nájezdníků se kvapem blížila a ti chlapi se tvářili, že vůbec nemíní zastavit. Vtom zaduněl sveřepý hlas Hadrigerův, zařval: "Sfaira ignea", to už jsme znali, a z natažených šlachovitých rukou toho elfa vyšlehl prskající proud energie a vzápětí obávaná jízda zmizela v záblesku oslnivého světla.

Potom světlo pohaslo a řada tryskem uhaněla dál, pouze jeden kůň ztratil orientaci, točil se na místě a vyhazoval kopyty. Jezdec se však pevně držel v sedle a oplechované zvíře výkřiky a kopanci klidnil. V očekávání drtivé srážky nezbyvalo než vystřelit. Musím říci, že v tom děsu jsem vystřelil jako hovado, jako hraničnický nedouk, což mi také někdo řekl, ale vůbec nevím kdo a bylo to skutečně nepodstatné. A pravdivě.

Každopádně prorazili ty stojící vpředu, mnoho mužů nárazem padlo k zemi, a jízda neztratila téměř nic ze své rychlosti. Kopiníci

projeli celým hroznem a pokračovali dál do pláně. Po nich zůstala válejší se a krev soptící změt' těl. Jen málokdo měl to štěstí, že zůstal na nohou, a to jen proto, že jezdců bylo pouze šest. Morálka kumpanie rázem upadla a pravé křídlo se úplně rozpadlo.

Jen co se mužům podařilo vstát, zaútočila druhá řada nepřátel ve snaze dobít mečí, co se ještě hýbe. Všiml jsem si, že malý Otakáro byl mezi těmi, co se už nezvedli. Později se ukázalo, že nebyl mrtvý, jen strachy podělaný. Což je svým způsobem dobře. Obojí. Ale to je zase jiný příběh. Věnoval jsem se víceméně střelbě, tentokrát už takové, za kterou se stydět nemusím, a pečlivě si hlídal své místo. Obzvláště jsem očekával, že kopinici se na pláni zformují a zaútočí zezadu. Což se také stalo, ale naštěstí až poté, co zejména Dwany Růžička, Darkal Dorn, elf Cindren, nějaký Hubb a ještě jeden Assuanec druhou řadu zdecimovali, to znamená srazili z koní. Samozřejmě přispěli i jiní, ale dnes více než kdy jindy jsem si všiml obzvláště těch, kteří ty zlotřilce srazili do prachu. Zbytek práce dodělali dobýječi.

Zatímco se druhá formace hnala po pláni na přeformovávající se kumpanii, všiml jsem si Al-Rahema, který se zviditelnil na pláni u muže, stále ještě krotícího svého splašeného koně, a pustil se s ním do křížku. A kus od něj vířil prach plášť Zarna Hadrigerna, který pelášil k zdrclým muldám, jakoby šlo o nějaký závod na dlouhou míli. Nedlouho poté, co elf šťastně dosáhl bezpečí, Al-Rahem sejmul svého protivníka k zemi. Nebyl však čas sledovat jeho vítězné poskakování, kopinici totiž přezbrojili a byli u nás.

Jenomže černý Obur zase překvapil. Vytáhl z batohu nějaké dvě železné koule a do zubů si dal křesadlo. Potom dosti prazvláštním způsobem jednu zažehl a hodil útočníkům pod nohy. Detonace kupodivu nikoho nezranila a dva koně se splašili. To rozbilo do té doby pevnou formaci a nepřátelé již soustředěnému tlaku nemohli odolat. Když bylo po boji a Růžička vyřídil posledního muže, vstal Otakáro Vesta z prachu a zaječel: "Vzdejte se!". Jediní dva jezdci, kteří přežili, se tedy vzdali. Máme dva zajatce. Nejspíš dojedeme k zdrclým muldám, které dobil Zarn Hadriger, a budeme vyslýchat. A jistě i mučit. Není totiž vůbec jasné, co jsou ti chlapi zač. Členové kortoské armády asi sotva. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Na pláni to vypadalo jako v řeznickém krámě. Doslova a do písmene.

Konečně jsem měl příležitost prohlédnout si obzor. Zvlněná krajina tu přechází do zdrclých muld. Někdo řekl, že je to taková zdrsňená krajina plná rozházených šutrů. A někdo další, že je taková údolovitá s roklinkami. Ano, taková byla ta prazvláštní krajina. A za muldami zvedající se horské štíty. Jeden kopec vedle druhého. Velmi hezká krajina.

Vůdce přikázal prořadit mrtvé, pochyť koně a prohledat torby. Koně byli úplně zpěnění. Kdybych rozuměl koním, asi bych řekl, že jsou velmi pěkní. Železní jezdci byli žoldáci. Našli jsme u nich žoldácké suby. Z kortoského pohledu byli vlastně jako my. Šli po nás z Bigotu. Dwany Růžička minil přehodit mrtvolu přes koně, ale vůdce na něj třikrát zařval: "Jdeme!". Myslim si, že křičel zbytečně hlasitě. Takže jsme zanechali koně koňmi a vyrazili k muldám, dobytým Zarnem Hadrigerem.

Kolem půl dvanácté bylo nalezeno příhodné bezpečné místo k výsledku zajatců. Výslech zahájil Otakáro Vesta a mateřským tónem kladl spoutaným zajatcům otázky. Zarn Hadriger se ujal role zlého a mlátil vězně dřevěnou hůlkou přes holeně. Bití muselo být velmi bolestivé, protože nařikající a žadonící vyslyšení nekladli odpor a vyklopili vše, co věděli. Myslim si, že komisařův syn má v mučících praktikách velké zkušenosti. Ihned jsem pochopil, že je to odborník na slovo vzatý.

Bylo zjištěno, že žoldákům nějaký Rupert řekl, že je na Nurnské vypsána vysoká odměna, tak ať nás dostihnou a zaútočí. Byli součástí transportu z Bigotu do Jefizemu. Rupert je od Lamae z Brionne. Tedy cizozemec. Velitel Rupert z Lamae. V transportu převáželi zbraně pro invazi. Jedná se o plánovanou invazi do Zulharadu. To je ten ostrov, ze kterého Kortosští do Kortosu přišli. O pracovním táboře v Drblinegu žoldáci nikdy neslyšeli. Patriarcha, na kterého v Jerezu Vlci podnikli bombový útok, je prý těžce raněný. Vina za útoky je připisována černému trpaslíku Oburovi. Nevím proč Zarn z prvního zajatce nevymlátil jméno, ale druhý se jmenuje Siril Delambré, taky Brionec. V Brionne prý měli horkou půdu pod nohama, a tak uprchli a na druhém konci světa vstoupili do verbovaneckých služeb Kortosu. Delambré se s pláčem přiznal, že v kortoských službách už zabil dvanáct lidí. Brionnští žoldáci sloužili někde na severu u nějakého lesa. Ti mrtví

byli divoši právě z toho lesa. Pokračovat dále ve výsledku nemělo valného smyslu. Worrel řekl Oburovi, ať rozhodne, zda je odvede do tábora Vlků nebo namísto popraví. Černý trpaslík opět propadl nerozhodnosti, tak je Darkal Dorn popravil sám. Propíchl je mečem a bylo to. Předtím ale ještě Delambré stihl na Darkala Dorna uvalit kletbu, nad čímž se bývalý pirát jenom temně uchechtl.

Ve tři hodiny odpoledne kumpanie vyrazila na další pochod. Zvířecí stezky byly stále více neschůdné. Vůdce Worrel udělal Otakáro Vestovi výstrahu, že je drzý. Musel jsem totiž oznámit obsah jeho rozhovoru s Dwany Růžičkou, který ostouzel elfy. Řešili také, že Zarna Hadrigerna chůva neupustila jenom na hlavu. Jenom na hlavu znamená, že je blbý. Zarn Hadriger ale není blbý. Je to komisařův syn a ti dva mu nesahají ani po paty. A to jak fyzicky, tak i psychicky. Tak jsem je udal a Vestovi byla udělena výstraha. Růžičkovi výstraha udělena nebyla, i když bych si to přál, ale vůdce je moudrý a rozvážný muž. A elf.

V podvečer Obur oznámil, že už je to do tábora jenom kousek. Pak ale řekl, že nějaký Zar asi špatně zahnul a ztratili jsme se. Takže mi nebylo úplně jasné, jestli je to do tábora jenom kousek či nikoliv. Asi po míli a půl pochodu ale kumpanie šťastně narazila na hlídku, která vykřikla, ať řekneme heslo. Heslo bylo: "Hej. Hej!" a odpověď "Vlci. Vlci!". Připadlo mi to trochu pitomé.

V Karabašově ležení, nacházejícím se v malé roklince mezi skalami, došlo k vřelému vítání a dozvěděli jsme se, že jsme dobří chlapi. Roklinka měla ploché dno, bylo tam jezírko s kamenným můstkem a spousta stanů. Stany byly větší i menší. Tábor U jezírka, jak mu tady příznačně přezdívali, je domovem asi osmdesáti mužů. Z planoucích ohňů se linula vůně pečeného masa. Všiml jsem si, že tady černému trpaslíkovi říkají Obur Hrdina. Myslim si, že Obur Zmatený by bylo příznačnější.

Karabaš je divný muž. Chodí v černých hadrech a tvář má zakrytu stříbrnou maskou Vlna. Masku neodkládá ani mezi svými. To je skutečně podivné. Doufám, že neskrývá nějakou ošklivou nakažlivou nemoc. Nebudu se k němu raději příliš přibližovat.

Znavenou kumpanii přivítala také Zelena. Poznali jsme ji hned na první pohled - nedávno jsme měli možnost spatřit její nahý obraz ze všech stran.

Má černé vlasy. Ohanbí taktéž.

ČTYŘICET PLNÝCH JAR

*Čtyřicet plných jar, přesto jsi mladá
máš bujně poprsí a rovná záda
těž bradu půvabně bojovně vztyčenou
Ó, jak jsi ztepilá, překrásná Zeleno!
Z krásy té všechny mé údy jsou strnulé
obzvláště, když si tě představím minule
kterak tvé obrazy kráčely travou
nahé tmou půlnoci... lepkavou... vlahou...*

Jedním z mužů, který si zaslouží samostatné poznámky, je šedesátiletý Assuanec s krátkými bílými vousy a vlasem téže barvy, splývajícím v kadeřích po ramena. Přivítal se obzvláště s Vidimem, což je jeden z Vlků, a pravil k němu pohrdlivě, že teď ten zmetek, Patriarcha, snad už dozajista chcípne. Také řekl, že Obur je hrdina. Myslim si, že to nemusel zdůrazňovat. O Oburově hrdinství je přesvědčen celý tábor.

Potřásl jsem si rukou s Karabašem a řekl mu, že už jsme se viděli. Tvrdil, že ne, a zatvářil se rozpačitě. Asi jsem se zbláznil! Jsem přesvědčený o něčem, co se asi vůbec nestalo! Jestli náhodou za mojí občasnou zmatečností nestojí negativní působení Azurionů, které se nacházejí v mé blízkosti už od prvního setkání s Cindrenem. Jejich množství v družině neustále stoupá. Trapnou situaci vyřešil hrdinný Obur, který řekl, že jsem dobrý chlap. Takže mě Obur zase překvapil.

Umyli jsme těla elfím mýdlem v tůňce. Otakáro Vesta také, ačkoli brumrl nějaké neapné poznámky na téma elfskosti mýdlových bublin. Myslim si, že naopak mýdlo by si mělo stěžovat na znesvěcení Vestovým znojem. Mýdlo bylo jedno pro všechny. Po použití jsem jej omyl a vrátil majiteli, Zarnu Hadrigerovi. Potom jsme už pouze popili místní pálenku z jehličí a pojedli maso s plackou. A potom jsme šli na kutě, ačkoli je pravda, že jsme se trochu zhádali. Dwany Růžička totiž řekl něco o tzv. černých elfech, což je nějaký jeho fantaskní přelud z dětských let, Darkal Dorn se tomu zasmál, vůdce Worrela se to dotkl, pochopitelně, a začal upravovat podíly na kořistném, což se zase dotkl Dorna, který začal vyhrožovat a tak dále, ale byli jsme natolik znavení náročnou cestou, že jsme nakonec zadrželi a nikomu se nic zlého nestalo.

30. jarn 1075

Starý Assuaenec s Karabašem projeví přání s Nurnskými pohovořit. Z naší strany k hovoru vyžádána i Zelena, protože jistě hodně ví, a navíc je na svůj věk krásná. V noci se mi o ní zdálo. Stařec se jmenuje Osman Sindh. Porada uskutečněna v jednom z velkých stanů okamžitě po rychlé snídani.

TADY... TEĎ... V TRÁVĚ...

Z vizí svých zhmotnělých jsem trochu jelen...

Nedávno spatřil jsem šest nahých Zelen

a teď, když užel jsem skutečnou Zelenu

ačkoli oděna, vidím ji svlečenu

Očima uhýbám, jako bych spoután byl

suknicí prosvitá reliéf ohanbí

prazvláštní pocity tepou mi v hlavě...

Pojmul bych Zelenu... tady... teď... v trávě...

Zjištěno ve zkratce následující. Zelena má docela vyvinutá prsa a je vysoká. Vlci budou Nurnským nápomocni. Pracovní tábor Dreblineg je těžko napadnutelný. Jsou tam soustředěni magici a těží se tam azuriony. Nikdo z Vlků ale v Dreblinegu dosud nebyl. To je divné, protože v Jerezu Obur tvrdil, že tam mají svoje lidi. Ukázalo se, že Vlci v táboře sice svoje lidi mají, ale jako vězně. Z tábora se dosud nikomu nepodařilo uprchnout, kromě jediné osoby - jistěho Zermona Palivce. Tábor je strážěn odhadovanou silou tří set padesáti dozorců. Worrel rozhodl, že Obur Nurnské podvedl a vědomě uváděl polopravdu. Také se ukázalo, že Zelena pannu Frivaé nikdy neviděla a nevešla s ní v kontakt. To vůdce velmi rozčílilo, a právem, ale v situaci, v jaké se nacházíme, nemůžeme dělat nic jiného, než srovnat se s novou situací a pozměnit plány dalšího postupu. Že však Vlci přestali být vnímáni jako přátelé, je nasnadě. Karabaš sdělil, že Vlci jsou schopni nalézt uprchlého restance Zermona Palivce a zajistit jeho podporu. Poprvé potvrzeno, že Váles Dimoriel, jedna z bájných elfských ztracených magických bran, skutečně existoval na současném území Kortosu. Říká se mezi kortoským lidem, že je to ztracené město. Nic víc, nic méně. Nicméně už samo povědomí je velmi důležitým důkazem jeho skutečné existence. Karabaš tvrdí, že v horách jsou k vidění známky dávného elfího osídlení. Tomu místu v horách se prý říká Buzurtán. Buzurtán není původní označení, ale kortoský pojem. Je to totiž vyslovené hnusné a dehonestující výraz. Dále bylo zjištěno, že Palivec v současnosti dle v táboře U Taškenových síní. Toto je tábor U jezírka. A nějaký Burtan Baša prý slouží v Dreblinegu. Je to snad nějaký dozorce, na kterého něco mají. Dále bylo zjištěno, že Kortos

se chystá na příchod Amon-Súra a připravuje invazi do Zulharadu. Na ten úkor se bude pořádat tajný sněm Samarů, na kterém dojde k rozdělení a přerozdělení funkcí a úkolů. Samaři z celé země se sjíždějí na Er-Zurun, což je pevnost, kde sněm proběhne. Obur pravil, že bránou v Buzurtánu se dříve procházelo mezi pevnostmi Bugur-Tatan a Bugur-Ezskry. Bugur-Tatan a Bugur-Ezskry jsou tedy dvě pevnosti, ale vůbec netuším, kde leží. Přiznávám se, že s touto Oburovou informací vůbec nedokážu naložit, ni rozumově uchopit ji a pojmut. Budu se musit zeptat svých elfích přátel, co oni míní. Sněm v Er-Zurunu se má uskutečnit za dvanáct dní, to znamená dvanáctého deštna. A ten Burtan Baša, dozorce z Dreblinegu, je také Samar. V jedné nedaleké vesnici má prý tajnou milenku a nemanželské děti. Tomu už rozumím. Burtan Baša by mohl být tedy vydíratelný. A má vazby jak na Dreblineg, tak na samaři sněm v Er-Zurunu. Na konci jednání předák Vlků Karabaš řekl, že v Dreblinegu si odpývá zřejmě doživotní trest jeho přítel Dork Timbamčuk. Co tím chtěl říci nevím, ale zřejmě měl na mysli, že pokud se Nurnským nějakým zázrakem podaří vypořádat se s třemi sty padesáti po zuby ozbrojenými kortosany v táboře a osvobodit Frivaé, mohl by být ten Timbamčuk osvobozen také. No, abych řekl pravdu, mám z toho všeho rozporuplné pocity. A k tomu všemu ještě ty zbytečné družinové hádky. Pevně věřím, že vůdce Worrel dohadům rázně zamezí.

Už se mi zdá být příznačným, jak Vlci každou novou větou popírají svá předchozí prohlášení. Tento deník je chronologickou výpovědí; neslouží účelu být fakticky přesným záznamem, ale snaží se být přesný v reáliích zasazených v čase. Takže v některých případech může na případného čtenáře působit dojmem zmateným a neuspořádaným. Ale zmatená a neuspořádaná je situace a doba, ve které se pohybuje. Zmatený a neuspořádaný je konkrétně Kortos a celá jeho mocenská mašinerie. Abych řekl pravdu, cítím se již velmi unavený a opotřebovaný.

Tak tedy. Z Dreblinegu neuprchl jeden vězeň, ale vězni čtyři. Byla to taková skupinka vězňů. Jenomže potom se tři z nich ztratili a zbyl jediný. Tolik tedy k tomuto bodu. Karabaš se o útěku vězňů dozvěděl před čtyřmi dny - nejsem si jist, nakolik je to důležitá informace. Zermon Palivec je kudůk. Skupinka vězňů uprchla podzemím protřeznou stolou. Co je to protřezná stola, se snad dozvíme později. Taškenovy síně jsou

od jezírka vzdáleny nějaké tři až čtyři dny pochodu.

Bělovlasý Osman Sindh byl Karabašem pověřen přípravou útoku na Burtana Bašu. Burtan Baša je postarší Samar, zastávající funkci kontrolora trestaneckých lágrů. Takže přímo v Dreblinegu už nepracuje, Dreblineg pouze spadá do jeho svěřených kompetencí. Baša má ve vesnici Patnos vystavěn jeden ze svých domů. Je to statek. Na statku si vydržuje příloznici a dvě děti. K příloznici má prý velmi vřelý vztah. Právoplatnou ženu má někde v Elbistánu, což je město.

Zvědavý trpaslík Thygram se optal, zda je známo, kdy Burtan Baša bude pobývat v Patnosu. Je to prý těžko říct. Karabaš si vyžádal kus uhle, aby mohl zakreslit Patnos do mapy. Kus uhle je výraz pro psací potřebu.

Příloznice Burtana Baši se jmenuje Šarí a děti nějak od H., sdělil Karabaš, když kusuhlem zakřížkoval místo v mapě.

Další poznatky: Zulharadáné provozují nekromancii. Buzurtán je území draků a lidé tam nechodí. Draci však byli viděni, to je prokázáno. Buzurtán bylo trpasličí území, nikoliv elfské. To je informace, která popírá dříve podanou, zdá se. Buzurtán zničila bílá nemoc a draci se tam usadili až po epidemii. A draky potom vyhnal Amon-Súr. To mi, přiznám se, trochu nekoresponduje s tím, že draci byli viděni. Podstatné je, že boj s Ilandrisem, což je Pán Draků, trvá dodnes. Vůbec jsem ale nepochopil, kde ten boj vlastně trvá, když v Buzurtánu snad žádní draci nejsou. V Buzurtánu vůbec nejsou pozůstatky elfského osídlení, jak bylo řečeno dříve, ale pozůstatky osídlení černými trpaslíky. To je pochopitelně velmi zásadní rozdíl. A taky už víme, že Šamir-Achtchall a Amir-Ghod jsou jména starých trpasličích měst, a taky že posledním králem Buzurtánu byl nějaký Malyk, který zemřel v roce 770. Což je mi v zásadě ukradené, protože Frivaé Gwarditové se to vůbec netýká.

Karabaš opravil počet Bašových manželů. Není jedna, ale tři. Zda ty dvě zbývající bydlí také v Elbistánu, však neřekl, a nejeví se to být podstatným.

Osman Sindh byl pověřen úkolem a tedy připravuje útok na Burtana Bašu. Konkrétně jej plánuje zamordovat. Připravuje to už několik dní. Karabaš Nurnské požádal, zda bychom mohli Bašu

zajmout živého a narařit tak, aby to vypadalo, že je mrtvý. Takže Sindhův plán padl a věci se ujala Nurnská družina. Vyžádali jsme si dva průvodce z řad Vlků, tedy místních znalců okolí. Karabaš družině přidělil Zaketuka, kterého už dobře známe, a nějakého Sansiboje Ragenčuka. Říkáme jim Čuk a Tuk.

Začalo zase poprchávat. Sešli jsme k jezírku a Ragenčuk načrtl vzhled Bašova patnoského sídla. Jedná se o statek na samotě, prostředkem vinic. Poslední Karabašovo konečné a neměnné slovo: Bašu zajmout živého a přivést k výslechu. Od krásné Zeleny přijaty darem tři nabitě azuriony. Zelena je velmi šetrná.

V půl jedenácté nhrubo sbalen tábor, balíky vytahány skalou jakýmsi důmyslným kladkostrojem, kde je cosi, co jest místními označováno jako Chodba. Krátkým a úporným výšlapem všichni stoupají k Chodbě. Chodba je tmavá stola, ražená horninou k severu. Zřejmě starodávná práce černých trpaslíků. Stola, mírně se svažující, vede mlčenlivý mnohohlavý zástup několik mil. Obdivuji tesané trpasličí reliéfy. Jsou primitivní a tajemné.

Kolem půl druhé odpoledne konečně denní světlo. Místo označeno za Bugur-Ezskry. Bugur-Ezskry je tedy nepoužívaná polorozpadlá pevnost z časů Malykových. Pohled do údolí bych označil za nehostinný. Na protějšcích skaliscích, asi dvě míle vzdálených a oddělených ostrým zářezem šedivé Cizry, ční zdi Bugur-Tatanu, druhé z dávných pevností. Bugur-Tatan je ale narozdíl od svého dvojčete používán kortoskou mocí a dnes je nazýván Er-Zurun. Er-Zurun - místo, kde za několik dní proběhne tajný samaři sněm! Kdysi dávno obě pevnosti nad hlubokým údolím spojoval most, z nějž dnes už zbyly je pahýly pilířů. Tomuto mostu se dřív říkalo Brána. Brána Buzurtánu. Tedy žádné Váles Dimoriel, ale oběčejný most! A Buzurtán, to jsou ty skaliska všude kolem. Takže jinými slovy bych řekl, že starých elfích sídlišť se zmocnili černí trpaslíci, ti pomřeli na epidemii bílé nemoci a potom... přišli Kortosané ze Zulharadu.

Bílá nemoc je prý strašlivá nakažlivá choroba, která způsobuje odumírání určitých částí těla. Obur jí v mládí ochofel, ale jako jeden z mála šťastlivců ve zdraví přežil. Ukázal jizvy na pažích. Pačmáky má spálené kyselinami a louhy, ale jizvy od předloktí výš má na svědomí právě bílá nemoc.

V Er-Zurunu, jak dokládá všudypřítomný dým páleného uhlí, jsou hutě. Protější stěna kaňonu je poseta soustavou lešení a dř. Právě tady se kope pravostříbro! Mithril! Každý Samar si prý z tohoto kovu vlastníma rukama uková vlastní zbraň. To znamená, že Samaři se rekrutují buď z řad mithrilových kopáčů nebo kovářů. Na každý pád nejde o žádné studované intelektuály. Tam v dolech se prací zocelují, podotkl Karabaš, vůdce Vlků.

A právě zde, v rozvalinách Bugur-Ezkry, se naše cesty rozdělily. Většina zástupu míří do útočiště v Taškenových síních. Nurnští a třicítka dobrovolníků, vedeni Lidinem, do údolí a potom na jih k Patnosu. Na příhodném místě se rozdělíme na tři skupiny. Dvě čisté Vlcí zaútočí na dva doly, ta Nurnská potom na Bašovo sídlo.

1. deštěn 1075

Přespali jsme vysoko v horách. Worrel vydal varování, abychom si dávali pozor, že jsou v okolí pumy. Na hlídce nějakou viděl. Alespoň si tedy myslí, že se jednalo o pumu. Musím jeho slova potvrdit. Během dalšího pochodu jsem jednu zahlédl mihnout se ve stráni. Nevím, jestli šlo přímo o pumu, ale kočkovitá šelma to dozajista byla. A byla pěkně mrštná.

2. deštěn 1075

Dnes jsme vstali daleko před rozbřeskem. Celý den na krkolomné cestě horami, potom z prudkých svahů do údolí. Večer rozbit tábor v malém, avšak bezpečném remízku. Dohodli jsme se, že tady se ráno rozdělíme, podnikneme útočné akce, a zase se na tomto místě sejdem. Jelikož však o Patnosu nevíme téměř zhora nic, provedeme nejprve základní průzkum usedlosti a obou dolů. Zbytek vyčká.

Ve tři čtvrti na šest večer vyrazili Otakáro Vesta a Worrel Sovák do sedm mil vzdáleného Patnosu. Z průzkumu se vrátili v zachmuřeném náladě před půlnocí. Bylo zjištěno, že Burtan Baša je na statku přítomen a pořádá večírek pro hosty. Hostů je asi dvacet a ve statku se pohybují čtyři muži stálé ostrahy. Ukázalo se, že Worrel je zachmuřen proto, že zastihl pána domu v ložnici. Burtan Baša se ke své milence zřejmě veřejně nepřiznává proto, že je to hobitka s chlupatýma nohama. "Normálně ji tam pigloval", odtušil Worrel zhnuseně. Myslím si, že Burtan Baša je zvrhlé čuně a zaslouží si smrt.

Nemělo však smysl vyrazet na zteč,

večírek jsme už nemohli stihnout. Proto Worrel zneviditelnil koho mohl a šlo se spát. Útok naplánován na zítřejší podvečer.

3. deštěn 1075

Celý den kumpanie hnápala, Worrel zneviditelnil další muže. Nebyl schopen takto připravit každého, ale minimálně polovina Nurnských byla hotovena překvapivého útoku ze zálohy. V šest hodin večer vyrazily z remízku tři skupiny, na hlídce zůstal pouze Zam Hadrigem a Jerome Skuld, kteří měli bolestivě krvavé puchýře z nevhodné obuvi do hor.

Skupina Patnos se blížila podél vinic, ale jelikož se lidé začali vracet z roboty domů, bylo třeba ještě nějaký čas posekat. Sotva zapadlo slunce, začalo hustě pršet. Statek Worrel nalezl bez problémů, doplížili jsme se ke zdi a podél ní přeběhli k bráně. Rozštěkali se psi a navíc nad branou někdo objevil azurion, což bylo nepříjemné. Ještě nepříjemnější bylo, že azurion se rozzářil. To znamená, že útok byl prozrazen. Rychle jsme se dohodli, že vtrhneme branou. Přihlásil jsem se jako dobrovolník, že přelezu zeď a otevřu bránu. To jsem neměl dělat. Neměl jsem to dělat ohledem své nemoci, postižení dolních končetin. Na zeď jsem vylezl mrštně jako kočka, ale dolů jsem žuchl jako pytel písku. Chlap, který tou dobou stál na zápraží a zjišťoval, proč psi tak vyvádějí, okamžitě pochopil a tryskem vyběhl ke kotcům. Z nějakého hospodářského stavení naproti vyběhl další chlap s vidlemi. Jaké štěstí, že jsem nepřišel o svou neviditelnost. Jen co jsem se sebral ze země, doběhl jsem k bráně a otevřel veře. To už se do mě zakousli tři vypuštění psi a já začínal počítat poslední okamžiky na tomto světě. Vůbec jsem nevnímal ostatní, jejichž část zatím zřejmě vtrhla na vnitřní prostranství, a ze všech sil se odrazil a vyskočil na zeď. Měl jsem neuvěřitelné štěstí, že jsem se opět nezřítíl a že zeď se ukázala být pro hladové psy příliš vysokou. Vzal jsem do ruky luk, začal pálit a konečně si všímat okolí.

První řada Nurnských proběhla branou neviditelná, ale jak se srazila s útočícími psy, postupně jsem rozeznal rozlíceného Darkala Dorna a Dwanyho Růžičku, a za nimi střelce Al-Rahema, Čuka a Tuka; psi však útočili i do opuštěného prostoru - bylo jasné, že někdo z družníků, chránící si neviditelnost, raději rány nevrací. Ale to už se v dvoukřídlech dveří domu zjevili kortosští vojáci. Psi byli dobítí a úderná dvojice válečníků

postupovala neohroženě vpřed a nepřátelé se počali stahovat do nitra domu. Teď se ukázala hrdinná chvíle Otakára Vesty. Ten malý muž se vynořil šikmo zprava - musel tedy také přelézt zeď - a vhodil do dveří vlastnoručně zhotovenou bombu. Naprosto neomylně zasáhl, ozvala se detonace a tlaková vlna zarazila obě křídla dveří zpátky na své místo. Dvorek zasypaly ostré střepy z vitrážových oken.

Vůdce Worrel rozhodl, že část družiny zaútočí do útrobu domu skrze boční vchod, střelci pod vedením Al-Rahema budou jistit dům zvnějšku, aby nikdo neuprchl a nezalarmoval Patnos. Byl jsem původně přidělen ke skupině dobývajících dům, ale než jsem stačil seskočit ze zdi a připojit se k Worrelovi, na horní balkón se vyřítili střelci a započali bezhlavou palbou. Zaketuk, zasažen třemi šípy, byl po zbytek boje vyrazen - zůstal tedy Al-Rahem a Ragenčuk, a já je ze své pozice podpořil. Zastřelili jsme dva střelce a třetí se zraněný stáhl do domu. Ještě kolem pobíhal neviditelný Thygram, ale toho jsme skutečně jenom tušili. Potom otevřel spodní dveře a od té doby o něm nebylo známo nic. Pravděpodobně šel podpořit Worrelovu skupinu. Zajistili jsme tedy okolí domu, hlídali jej ze všech stran a pálii po každém, kdo se jen mihl v oknech. Tuk a Čuk dostali za úkol shromáždit a osedlat koně.

Jak se situace venku stabilizovala, uvnitř se musely dít strašné věci. Nebyl jsem tam a mám natolik kusé informace, že nemohu být ani zdánlivě přesný. Předpokládám, že hlavní úderný voj vedl Dwany Růžička s Darkalem Dornem, a za nimi operoval obzvláště Otakáro Vesta střelbou a bombami, a kouzly Worrel Sovák. Prosekali se spodním patrem domu a potom vtrhli nahoru. Na okamžik jsme je zahlédli ze dvorku a jejich postup domem poznali podle hemžení nepřátel u oken. Zcela určitě se dostali do situací, kdy jejich život visel na vlásku, obzvláště tehdy, kdy našli Burtana Bašu s jeho osobní stráží, tupým dvousáhovým křemlem. A zřejmě právě tehdy padl Darkal Dorn hrdinskou smrtí. Po zjetí Samara, jak jsem pochopil, začali Nurnští prohledávat dům ve snaze nalézt hobitů přílozníci Šáři a její haranty. A nemohouc ji najít, objevili tajnou chodbu do její laboratoře, kde se ukázalo, že Šáři není žádná slaboduchá příloznice, ale mistrně v této zemi zakázaných alchymistických věd. To znamená, že dotyčná žena za Samarovými zády provozovala zakázané kejkle. A tyto kejkle málem stály život Otakára Vesty i život Worrelův, neboť po vstupu do laboratoře se Šáři podařilo ochromit Dwanyho Růžičku, proměnit se v pumu a

vrhnout se na nic netušící zmíněné pány, nečekající již prázdné ohrožení. Jak jsem pochopil, Vesta odpálil další ze svých bomb, čímž naprosto zdemoloval zařízení laboratoře a zranil mistra kouzelníka, a potom se oba dva holýma rukama jali bojovat s lítou šelmou, což neskýtalo žádných vyhlídek k přežití. A také jsem pochopil, že Dwany Růžička se nakonec z ochromení vymanil a v poslední chvíli šelmu poslal ranou do mrákot, čímž vlastně vůdci i výtečnému alchymistovi spasil život. A za to jsem mu vděčný. A Šáři se opět proměnila do své hobití podoby a byla spoutána koženým řemenem a taktéž její nemanželští haranti.

Nurnští se setkali na dvorku a byla nařízena prohlídka hlavní budovy a přilehlého okolí. Nebylo mnoho času, takže už v devět hodin večer Nurnští kvapně opouštěli statek na zabavených koních, naložených čerstvými potravinami, kořistí a písemnostmi, jejichž kortoskému obsahu nerozuměli ani tlumočník Al-Rahem, ani oba Vlcí. A za námi vysoko k obloze vyšlehly plameny, které rychle stravovaly stopy po dnešním masakru. A mezi mrtvými měly zanedlouho pohltit i tělo Darkala Dorna, které zůstalo ležet tam, kde vypustilo duši. Thygram Rudgesson suchým hlasem pravil, že je to hezká pohřební hranice. Pak otočil koně a bodl jej do slabin.

Po cestě k remízku jsme vpravo v dálce zaslechli tlumenou detonaci a tmou ozářily plameny. To rukama Vlků zahořel jeden z dolů.

V půl jedenácté dosaženo poklidného remízku. Rozdělili jsme kořist a další věci mezi sebe a připravili se na odchod. Spoustu věcí, obzvláště železo po zesnulém Dornovi, nebylo už možné pobrat. Tak jsme je dali darem Vlkům. Tou dobou dorazila značně prořídla skupina Důl II. Okamžitě jsme pěšky vyrazili směrem k horám, zanechávaje na místě koně se spojkou, aby případně šťastně se navrátili skupina Důl I, o níž jsme neměli žádných zpráv, dostihla kumpanii ještě před prostupem do hor.

4. deštěn 1075

V jednu hodinu v noci kumpanie na úpatí hor našla a zabezpečila místo k přespaní. Stále prší a snažíme se spát. Zajatci jsou spoutaní, mají roubíky a pytle na hlavách. Přibližně kolem třetí hodiny návrat skupiny Důl I, ze které přežila jen polovina mužů.

V sedm hodin kvapný budíček. Rozprášení koní a chvatný pochod do srázu. Teprve o obědní pauze učiněn pokus promluvit se zajatci. Bašovy děti se jmenují Hiriž a Miklen. Pořád bulí. Šáří dostala od Worrela nějaké jídlo a málem mu ukousla prsty. Nejradši bych jí podržl krk, ale setkal bych se zřejmě s nevolí soupevníků. Šáří i Baša svorně odmítají spolupracovat. Pokus pohrozit zabitím jednoho z dětí vyšel a začínají spolupracovat alespoň v tom, že jdou. Jde se jim hodně špatně, když mají ty pytle. Ale pytle mají za trest.

Cesta je velmi zlá i pro ty, co vidí. Mám úplně zrasované nohy. V pět hodin rozbit tábor. Strašně leje. K půlnoci sice přestává, ale jsme úplně durti, navíc se projasnila obloha a začala být hrozná zima.

5. deštěn 1075

Prodrkotaná bezesná noc. S Worrelem jsem se v sedě choulil pod kusem povoskovaného plátna. Ráno jasně, vzduch jiskrný. V dálce na jihu je vidět dýmající hora. Musí být aspoň sto mil daleko. Chování Samara se ještě více zatvrdilo. Pod roubkem něco drmolí. Evidentně se modlí. Odmítá přijímat potravu i vodu.

V poledne zkoušíme přemluvit Šáří, ať domluví Samarovi a přinutí jej ke konzumaci. Nemůžeme si dovolit, aby se stal bezvládným vyčerpáním. Něco spolu rozmlouvali kortosky, on se potom o to více zatvrdil, přestal ji úplně vnímat a už se jenom modlí. Je to evidentní fanatik. Myslím si, že útok na Burtan Bašův statek a tedy i Dornova smrt, byly úplně zbytečné. Tento názor nesdílím sám.

K večeru doschly všechny věci nasáklé předchozí noci. Další pokus o Bašův výslech je neúspěšný. Nejde to ani magicky, ten Samar nějakým způsobem dokáže ovládat mysl.

6. deštěn 1075

Kumpanie sešla z hor. Zase prší, ale cesta už je podstatně lepší. Po cestě jsme spatřili pozůstatky pevností Ar-Zakan. Opuštěné místo, připomínka černých trpaslíků, kteří byli vyhlazeni nemocí. Ragenčuk řekl, že je stále třeba dávat pozor, kam člověk šlape, že je terén zrádně drťovatý. Drťovaté je všechno, kam oko dohlédne. Také řekl, že tam dole v mlze leží jezero Čarodějův kotel.

Dozvěděli jsme se, že blízko Čarodějova

kotle za Malykových dnů leželo město Gami-Goght. Toto město vystavěli trpaslíci na úbočích hory. V nitru hory potom leželo centrální náměstí, jemuž se říkalo Taškenovy síně. Z města dnes zbyly jenom ruiny, ale Taškenovy síně stále stojí a Vlci si v jedné jejich části zbudovali stálý tábor. V táboře žije asi dvě stě lidí.

Toto vyprávěl Lidin. A za jeho ponurého vyprávění došli jsme k hoře, prošli ruinami Gami-Goghtu a vstoupili do chodeb, vedoucích k Taškenovým síním. Taškenovy síně jsou tmavé a nedozírné, vyztužené sloupy. Vlčí tábor, ukrytý životadárným dotekům slunečních paprsků, na mě působí velmi skličujícím dojmem. Přesto Vlci, radostní ze shledání a úspěchu akce, vítali profídrou kumpanii s ovacemi. "Ó, přátelé! Přátelé!!!" ozyvají se výkřiky kolem a mezi tvářemi poznáváme Obura, Ajču, Karabaše. Tedy Karabaš vlastně tvář nemá - pořád nosí tu prokletou masku. Osman Sindh si vzal na starost zajatce a Numští druzi zatím přijali pozvání do Karabašova stanu na večeři. Vzali jsme s sebou zabavené patnosské spisky.

Důležitá poznámka, na niž upozornil Thygram. Darkal Dom zřejmě zemřel účinkem kletby Sirila Delambrého, onoho zrádného Brionnce, jenž byl popraven pirátovou ocelí před osmi dny. Cítím v Thygramově výkladu cosi mystického a děsuplného.

Karabaš, narozdíl od mnoha jiných, psanou kortosštinu ovládá. Většina spisků se týkala domácího účetnictví, našla se nějaká kniha o metamorfóze, a potom záznamy Bašových inspekčních cest po pracovních táborech a pevnostech. Pochopové dovlekli hobitku Šáří a Karabaš ji podrobil výslechu. Už je tedy známo, že Šáří pochází z Travertu, její rodiče byli obchodníci. Ona toužila naučit se létat a začala se zabývat alchymii. Toužila proniknout k poznání a v Kortosu bylo k máni množství alchymistických surovin, nutných k pokusům. Šáří lákala představa změny. Přestěhovala se tedy do Jerezu. Alchymii pochopitelně provozovala tajně, avšak její praktiky nezůstaly dlouho skryty slídivým očím Psů. Byla udána a zatčena oddílem vedeným Burtanem Bašou. Ona však Bašu pomocí starého lektvaru lásky připoutala k sobě, nic netušící Samar k ní zahřel animální touhou a láskou, pomohl jí ke svobodě a přestěhoval ji do Patnosu. Patnos se pro Šáří stal zlatou klecí. Žila v přepychu, ale nebylo jí dovoleno

statek opouštět. Věnovala se tedy vinařství a po nějakém čase tajně i svému výzkumu. Burtan Baša o jejich zakázaných aktivitách neměl potuchy. Šáří Bašovi porodila dvě děti. O práci pro stát se s ní Burtan Baša ale nikdy ne bavil.

Nurnské zajímalo, zda Šáří nezná nějaké Bašovo slabé místo, které by mu mohlo rozvázat jazyk. Je prokázáno, že Baša se k smrti štítí hmyzu, pavouků a podobných nečistých hovědů.

Mezi písemnostmi byl objeven spisek o inspekci Dreblinegu, datovaný k 18. jarnu, tzn. před několika týdny. Jedná se o suchý záznam o stavu posádky, vězňů, zásobách a výtěžnosti. Je tedy potvrzeno, že tábor stráží tři sta padesát mužů a ti bdí nad devatenácti sty jednadvaceti vězni.

Po výslechu příloženice Šáří přišel na řadu rozhovor se Zermonek Palivcem, dreblinegským uprchlíkem. Bylo potvrzeno, že Palivec Frivaé Gwarditovou osobně zná a vděčí jí za svůj život. Její nedobrovolný příchod do tábora prý spouště lidí pomohl. Nový vězeň v táboře je podroben procedurám zlomení osobnosti. Nováčekové jsou drženi v klecích a dělají tu nejhorší práci. Frivaé tedy podstoupila procedury lámání osobnosti, ale vládla výjimečnou vnitřní silou. Podstatnou informací je, že magici prý v oněch místech trpí neustálou a neutuchající bolestí hlavy. Frivaé bolest dokázala zvládat a přitom ještě pomáhala ostatním vězňům. I v místě, kde je magie rušena přirozenou mocí azurionů, dokázala, ač v omezené míře, léčit. Období přijímače přežila a byla přemístěna na normální ubikace. Frivaé tedy byla jedinou osobou, která v tamních nelidských podmínkách byla schopna alespoň trochu uchopit magii. A tuto schopnost plně zaskvětila pomocí spolupovězňům. I Zermona Palívce vyléčila z těžké nemoci.

Tázali jsme se, zda Palivec neví, co dívka v Kortosu hledala. Odvětil, že hledala Něco. Prý kvůli otci. Někaké město, snad jménem Muriel nebo Muřina. Shodneme se v názoru, že pátrala po Váles Dimorieli.

Potom se Palivec rozhovořil o útěku samotným. Jednoho dne se země otřásla zemětřasením. Zemětřesení způsobilo závaly na několika místech podzemních štol. Palivec byl členem pracovní čty, která dřela na odklizení sutí v jedné z chodeb. Při práci vězni objevili, že došlo k průvalům do neznámé dutiny. Dutina byla přírodní a šel z ní

průvan. V noci se kvapně rozhodli k útěku. Puštěným psům předhodili mrtvé tělo práskače a přeběhli k dolu. Došli až k místu, které během dne objevili. Muži brzy našli komín do podzemních jeskyní. Cítili, že část magie se jim začíná vracet. Po čase bloudění narazili na průvlaky k podzemní říčce. Sledovali její tok, dostávali se často do slepých jeskyní. Už dávno netušili správný směr ani jak dlouho tu jsou. "Žijou tam sakraši", řekl Zermonek. Sakraši jsou prý brouci různých velikostí, takoví jako škvři. A škvory zabíjeli a žrali je. Objevili jezírko, cesta dál byla slepá. Už šilení bezmocí pokusili se potopit a pod vodou objevili cestu dál. Když se vynořili, zjistili, že všude kolem nich jsou zdi z prastarých kvádrů. Byli ve velmi staré, nejspíš elfí hrobce. Kolem hrobky bylo staré elfské pohřebiště. Záhy utečence napadli nemrtví strážci hrobů. V děsu objevili porušenou zazděnou stěnu, skrze níž se prohrabali do novějších pohřebních síní trpasličích. Tomu místu se prý říká Katakomby. Z výše uvedeného tedy plyne, že elfové tu před černými trpaslíky skutečně žili.

To je tedy konec Palivcova truchlivého příběhu. Zpátky k Dreblinegu. Je známo, že tábor je rozdělen do tří nápravných sektorů. Prvním sektorem je přijímač, druhý sektor je určen pro běžný výkon trestu vězňů, kteří podstoupili přijímací procedury lámání osobnosti. Třetí sektor se nazývá dle Palívce Dosušovna, kde se dosušují a nechávají prohnát mrtví, než jsou vyvezeni na skládku hlušiny, a to do doby, než je skálopevně jisté, že už nevstanou. Druhý sektor je v noci strážěn smečkou dvaceti hladových psů.

Na závěr rozpravy přišla Zelena, které jsme položili dotaz, zda by kouzlem nabitý azurion mohl být pronesen do Dreblinegu a zůstat přitom funkčním. Řekla, že možná ano, možná ne. Že by se to muselo zkusit.

7. deštěn 1075

Ráno, které zde v Taškenových síních není ničím nepodobné večeru, Karabaš podrobil Burtana Bašu poslednímu mučení. Ani po dvou hodinách ze Samara nevypadlo nic víc, než výkřiky bolesti a modlitby k Amon-Súrovi. Pak se ale situace změnila. Muž v drátěných rukavicích přinesl sakraše. Škvora. Burtan Baša se nelidsky rozvrískal a zanedlouho byl škvorem zlomen a konečně promluvil. Bylo to nechutné! Dobře věděl o útěku zajatců, ale ve zprávě událost neuvedl. Po stopách uprchlíků byl poslán dozorcí oddíl, ale záhy se

pronásledovatelé dostali do potíží a přišli o několik mužů. Proto velitel tábora nařídil štolu v místě průvalu odstřelit a vstup do dolu zatlouci bedněním. Zbídačelý Burtan Baša dostal pergamen a spoutanými pačmáky do večera kusuhlem čmáral podrobnou mapu Dreblinegu.

V noci jsme se my, Nurnští, slezli na jednu deku a při svitu lucerny do mapy, která zhmotnila Dreblinieg v plné hrůzostrašnosti, mlčky civěli. Dwany Růžička, poslední žijící nurnský bijec, odušil, že by se to možná mohlo zvládnout. Nováček Thygram, ten nesmělý trpaslík s kousičky ve vousích, se stal druhým válečníkem družiny. No, bohové s námi!

11. deštěn 1075

Předchozí čtyři dny jsme prohnípali v Taškenových síních a čas zabíjeli přípravou na vstup do Katakomb. Především Otakáro Vesta si tento čas vyžádal u vůdce jako nutný k tomu, aby zařídil vše potřebné a nutné. Alchymie je totiž velice časově náročná, žádá si pečlivost a uvážlivost. Vestovým schopnostem věřím, pamětliv toho, co předvedl na Burtan Bašově statku.

Během dlouhé doby čekání a nicnedělání jsme od Zermona Palivce získali informaci, že dreblinegské vězenkyně povětšinou pracují v povrchovém dole. Práce pod zemí je spíše doménou mužů.

Musím poznamenat, že Oburovi v Taškenových síních velice narostla ramena. Rozdává rozumy na všechny strany. Tvrdí, že by bylo nejlepší osvobodit všechny vězně naráz, tedy ne jen Frivaé a toho Timbamčuka, jak bylo v plánu. Taký má utkvělou představu, že Nurnští projdou podzemí až k táboru, prozkoumají ho, pak se vrátí do Síní a potom znovu zpátky. To se snad zbláznil, když míní, abychom tu nejistou a zrádnou cestu podnikli třikrát, možná i čtyřikrát! A nejhorší je, že na Nurnské zkouší i všelijaké psychologické kejkle. Řekl třeba, že mu velmi imponuje naše nadšení. Myslím si, že třeba takový Thygram mu na ty jeho kejkle skočil jako myš na špek. Má pořád nějaké přemoudřelé poznámky, až mi cuká v koutku oka. Vůbec si nedokážu reálně představit, jak zvládnout skorem dva tisíce vězňů a nenechat se přitom ušlapat!

Vlci evidentně nemají plán a vaří z vody. Zdá se, že po všech peripetích už plánují zaútočit na důl zvenčí. Karabaš zmínil nějaký dávný a zřejmě

úspěšný případ jakéhosi Liščího dolu. Postupně z něj vylezlo, že to byla úplně jiná situace. Jiná v tom, že neosvobozovali vězně, ba naopak. Přijeli přestrojení do armádních uniforem v krytých vozech, nacpaných výbušninami. A potom vozy odpálili. Prostě kortosští bombometčíci, nic jiného.

Otakára Vestu jsem za poslední dny viděl málo. Chlapi říkali, že vaří, a když nevaří, shání šťovík. Víím, že to je velmi zjednodušeně řečeno, ale ani já, ani chlapi, alchymii nerozumíme. Vesta jí rozumí, tak ať si shání, co potřebuje.

Dohodli jsme se, že se s Vlky na nějakém plánu nedá dohodnout. Proto jsme se s nimi dohodli na tom, že provedeme průzkum Dreblinegu a potom se uvidí. Vlci přislíbili, že nám dají k dispozici pět kopáčů, kteří se nebojí sáhnout po meči, kdyby bylo třeba.

Worrel Sovák se domluvil se Zelenou, aby mu darovala a nabíla nějaké azuriony. Kupodivu souhlasila, což je skvělá zpráva. Nabíjení azurionů trvalo dva dny, takže ani Worrela nebylo mnoho vidět.

Dnešního dne po ránu jsme tedy konečně byli hotoveni vyrazit. Vůdce Worrel rozdělil mezi mužstvo Otakárovy a Zeleniny bezmegy. Za zmínku stojí, že Vesta nese dva tajemné vestapytly, o jejichž funkci odmítá cokoli sdělit. Vydal varování, že se nikdo k vestapytlům nesmí přiblížit a že je bude po cestě nutné ještě doupřipravit. Worrel zase nese jeden azurion, ve kterém je prý nahá Zelená. Těším se, až ve tmě a marastu katakomb Zelenina produkce zvedne mužstvu náladu. Je to takový azurion do nepohody. Proti trudnomyslnosti. Jenom se bojím, aby v daný okamžik azurion fungoval.

Vystoupali jsme z Taškenových síní na úbočí hory a po dnech strávených v neustálé temnotě mne ostrý svit slunce bolestivě zaslepil. Když bolest ustala, mohl jsem si konečně pořádně prohlédnout přidělené kopáče. Jednoho dobře znám. Je to Tuk. Opravil mě, že se jmenuje Zaretuk, ne Zaketuk. Ona ta kortoská artikulace je taková ledabylá, stejně jako psaný projev. S tím jsem se v Kortosu setkal vícekrát. Dalším mužem lidské rasy je nějaký Buřta Zabaj. Potom jdou s námi dva barbari - Jelezin a Sid. Sid s sebou táhne malého drzého vořecha, který je velmi nevychovaný. Posledním přidělcem je trpaslík jménem Kuit

Zeneg. No a Zermon Palivec, pochopitelně. Míříme do Katakomb po široké rozbité cestě, z níž po půldruhé hodině uhýbáme úzkou odbočkou do kopce. Pod námi leží mlhou zahalený Čarodějův kotel.

Zermon Palivec nemá vůbec zbroj a jedinou jeho zbraní je klacek. Nevím, jak si tam dole s takovou bídnou výstrojí povede. Ještě pořád si, bláhovec, myslí, že až dojdeme ke zdi, dopravíme jej zpátky do Síní. Thygram si to myslí také a ještě si myslí, že jsem to Palivci slíbil. To si ale myslí špatně. Myslím si, že by Thygram neměl myslet nahlas.

Napůl vyvrácenými okovanými dveřmi jsme vstoupili do Katakomb. Uvnitř trpasličích pohřebišť je hrozný nepořádek, poničená výzdoba a nakaděno od pocestných. Takže strašný smrad. Zdá se, že hrobky jsou vyrabované a poničené záměrně. Kortosané se asi před trpaslíky potřebovali viditelně vymezit a učinili tak s nápaditostí sobě vlastní. Objevena obrovská jeskyně, uprostřed níž stojí dvanáctisáhový monument trpaslíka. Po obvodové stezce sešli jsme dolů. Myslím si, že socha ztvárňuje Malyka, posledního krále. Řekl bych, že je uvnitř pohřben, ale to není důležité. Socha samotná vlastně není ani tak obrovská. Dvě třetiny její výšky sestávají z podstavce. Všude podél stezky potkávali jsme vyrabované trpasličí hrobky. A všudypřítomný zápach exkrementu. Ztratili jsme asi hodinu času, když Worrel nařídil důkladně ohledat sochu, protože mu přišla divná. Taký mi přijde divná, ale to není nic neobvyklého. Trpaslíci jsou divní.

Palivec neomylně vedl družinu jednou z chodeb. Worrel znejistěl a nařídil bojové postavení. A měl pravdu. Záhy družinu napadl nějaký přízrak. Nemrtvý. Éterická postava bez rysů. Vůdce z jednoho z Vestových bezmegů vyvolal ochranné kouzlo a vzápětí Nurnské napadlo celé hejno těch bytostí. Účinkem magické ochrany to však byl nerovný boj. A v jeho závěru zhmotnil se vpředu bledý přízračný trpaslík v rouchu. Snad samotný Malyk. A jeho střela prošla ochrannou bariérou a zasáhla čelo voje.

KUSUHLE

*Karabaš vytáhl z útrobí truhly
zlomenou kusuhli
zčernalý uhlekus*

*třaslavým pačmákem ztvární tou věcí
ženštinu v kleci*

*kolem ní nástin hrůz
Pergamen oživil zrůdnými tvory
pavouky, škvory
svinskými hovády
co morbidně kývali pazoury všemi
až zpěněné šlemy
jim kanuly u brady
Pak, dílo dokončiv, ve svitu svíce
když zbledly mu líce
on řekl si, že by
raději uhlorys s vypsanou kusuhlí
uložil do truhly
a tu probíl hřeby*

Jenomže jak se ukázalo, toto nebyl závěr boje, pouze jeho rozvleklý počátek. Vzápětí byla družina zleva i zprava napadena dalšími nemrtvými. Okamžitě došlo k přeskupení formace a soustředěné palbě na křídlech. Jak prozřetelným činem vůdcovým se nyní ukázalo vyvolání ochrany proti nemrtvým. Pod jejím účinkem byli jsme chráněni před pařáty zombií a zhoubně ledovými doteky přízračných. Palivec v děsu zaječel, že ti opaleskující tvorové vládnou bledými záblesky. Měl zřejmě na mysli, že přízrační opalizují, nicméně pojem opalescent se okamžitě ujal a stal se nedílnou součástí družinického výraziva. Opalescenti tedy ostřelovali družinu bledými záblesky, před nimiž ochrana neúčinkovala. Zarn Hadrigem trefně podotkl, že opalescenti vyvolávají bleblesky. Myslím si, že výraz bleblesk přesně popisuje magický vývoj, který jsme spatřili a bolestivě pocítili. Bleblesk je taková obrovská záplava bledého světla. A právě bleblesky způsobily, že padl Thygram a vůdce Worrel. Velení okamžitě převzal vůdcův zástupce Dwany Růžička. A potom mi dva bleblesky sjely po zbroji a kolem mne se rozlila černočerná tma.

Upadl jsem do bezvědomí a měl sen. V tom snu jsem byl jenom já a nějaká dívka. Kráčela ke mně, byla to Zelená. Že byla nahá mě nepřekvapilo, už jsem byl zvyklý. Vztáhla ke mně paže, zvláštním vnitřním hlasem volala mé jméno, blýskl se kov... Lekl jsem se, ty ruce nebyly její, byly to ruce Seriny a v nich malé kovové zbraně, dvojžena minila mne udeřit... S nevyřčenou otázkou pohlédl jsem dříve znovu do tváře a tam, na alabastrovém hrdle nemá a v děsivé grimase šklebila se na mě tvář Otakára Vesty... A pak mě postava udeřila...

Dostal jsem další dvě facky a otevřel oči.

Otakáro Vesta mě fackoval a přitom nahlas oznamoval, že žiju. A kolem běhali Nurnští, tahali šípy a někdo další už zvedal na nohy Thygrama Rudgessona a vůdce Worrela, který ještě vůbec nechápal, co se vlastně přihodilo.

Bylo po boji. Worrel stále nebyl schopen velení, proto Růžička nadále vykonával jeho povinnosti. Došlo k jemné rozeprě, zda se stáhnout ven z Katakomb a načerpat síly, nebo jíti dále. Obzvláště Palivec propadl nekontrolované hysterii, obcházel druhy a zapřísahal, prosil a žadonil, ať z kobek vypadneme, dokud je čas. Zvítězilo kompromisní řešení jít ještě kus dál, pokud to půjde, ale potom se stáhnout a dát do pořádku na zdravém vzduchu.

Jak postupujeme hloub a hloub Katakombami, všude jsou cihly a oblouky. Palivec zanedlouho upozornil, že brzy budeme u pukliny. Řekl, že je tam taková cihlovatá zeď, ve které jsou vypadané cihly. Je to prý v místnosti, která je zdobená tak, aby vypadala honosně. Zakrátko jsme se na vlastní oči mohli přesvědčit, jak vypadá do honosnosti zdobená místnost a jak zase cihlovatá zeď s vypadanými cihlami. Toto bylo místo, kudy prolezeme do elfských, to jest o poznání starších, částí pobřežístě. Dwany Růžička řekl, že jsme už viděli dost, a zavelel na ústup. Palivec byl očividně hbitovým rozhodnutím šťastný.

Venku jsme se rozložili na houně a vyslali kopáče Sida jako rychlého posla do Síní, aby doprovodil Palivce a přinesl zásobu šípů se stříbrnými hroty, kterých je v družině žalostný nedostatek a v posledním boji se jich citelně nedostávalo.

Čekání na Sida krátil si každý po svém. Měl jsem konečně čas trochu o tom chlapíkovi přemýšlet. Je trochu jiný než ti ostatní přidělenčí Vlcí. Je cizozemec. Pochází prý z Kamenného ostrova. Jenže vykradl zlatnický krám a zavraždil nějakého člověka. Takže vrah a zloděj. Byl vyhoštěn či z ostrova uprchl a dal se naverbovat do kortoského žoldnéřstva, které se zabíralo likvidací magiků. Jenomže armáda nevyplácela žold, tak dezertoval a přidal se na stranu Vlků se všemi jejich bombovými útoky a atentáty. Nakonec skončil jako kopáč. Zavrženíhodná kariéra. Navíc se pochlubil, že pochází z nějakého Gumdolí, což má být jakási zapomenutá samota na Kamenném ostrově. Já si ale myslím, že žádné Gumdolí neexistuje. Jsem

přesvědčen, že Sid je velmi povedený ptáček, který když byl zatčen za vraždu a lustrován, mínil zakrýt svou skutečnou identitu a prostě improvizoval. Jelikož je to ale barbar a tedy je poměrně blbý, vyřkl první pitomost, která se mu uhnízдила v mozku. Možná, že se ani nejmenuje Sid. Bude třeba mít se před ním na pozoru. Může být také velmi prohnaný a blbost jenom hraje.

Jediné, co po Palivcovi zůstalo pozitivního, je podrobná mapa Kortosu a podivný nákres, sestavený ze stěpů vzpomínek na strastiplný úprk podzemím. Otakáro Vesta vyrobil nějaké ochrany proti nemrtvým. Je to kumštýř, to tedy klobouk dolů.

Navečer se spustil liják, takže bylo nutné přemístit se do vstupu do Katakomb. Po kvapném přesunu zjištěno, že jeden z kopáčů v nastalém zmatku dezertoval. Vůdce nařídil hlídky a šlo se na kutě. Spánek byl nezdravý, stejně jako nezdravý byl podzemní vzduch, nasycený zápachem fekálií. Poznámka na okraj: ani jsem si nevšiml, že během poslední bitky zemřel Sidův vořech.

12. deštěn 1075

Nad ránem se loudavou chůzí vrátil barbar Sid s otepí stříbrných šípů a šipek. Jaký rozruch však způsobil nečekaný návrat Palivcův! Byl v poměrně rozmrzelé náladě a tentokrát je již navlečený do zbroje a kožené helmice. Ukázalo se, že s Karabašem v rozhovoru mezi čtyřma očima změnil názor a touží dreblineské věci pomoci. Myslím si, že od Karabaše dostal pořádný výhubek, a to chválím.

Sidova zpráva o cestě k Síním a zpátky je příznačně stručná: "Dorazil jsem. Vzal jsem šípy. Ráno jsem vstal. Brzo. Před slepicema". Inu, barbaří košatá mluva.

V deset hodin mašírujeme zpátky do Katakomb a o hodinu později stojíme před cihlovatou zdí. A zase družinu napadli nemrtví. A také víme, že černou prasklinou neheznou jenom opalescenti, ale také ještě nerozeznatelní. Palivec řekl, že nerozeznatelní jsou přízrační, kteří narozdíl od opalescentů nejdou přesně rozeznat. Opalescenti jsou naopak rozeznatelní, a to právě podle svých bleblesků. Numské tedy napadli dva nerozeznatelní, ale jelikož ti neblebleskují a my máme novou ochranu, nepouštíme se do křížku a pomalu postupujeme vpřed. Potom zpědu třetí

nerozeznatelný. Jeví se být značně bezmyšlenkovitým. Palivec řekl, že nerozeznatelní jsou skutečně takoví. Bezmyšlenkovití. Vůdce však myšlenku má a rázně velí: "Dojít k noření!". Noření je Worrelův výraz pro puklinu ve zdi. Jenomže ten bezmyšlenkovitý nerozeznatelný, ten vpředu, tlacen ochranou, se přilepil k puklině a bezmyšlenkovitě v ní uvízl. Proto vůdce vydal rozkaz k palbě. Chvilí poté napadli zadek družiny opalescenti se svými bleblesky a začala mela.

Boj se v ničem nelišil od toho včerejšího. Stríleli jsme jako šílení, několik mužů padlo k zemi, tentokrát hlavně elfové. Jediný rozdíl byl v tom, že kopáč Sid už nevstal. Byl mrtvý.

NEROZEZNATELNÍ

Z cihlovatě zdi věkem vypadaly cihly opalescenti se černou dírou mihli pak srotivše se v kruh zlobně opaleskovali a mumlající mantry bledě bleskovali Když pocítil jsem bleblesků zlé síly mně v celém těle vyskočily žíly a rozhozeným koloběhem krve jsem praštil s sebou o zem v chvíli prvé Pak propadáje do mdlob v kruté křeči já skelným zrakem spatřil hrůzu větší to nořením, to jeho hutnou černí do světla loučí hřežli nerozeznatelní!

Sidova smrt znamená, že zbyli už jenom tři kopáči. A ti jsou velmi drzí, jeden se dokonce zle obořil na Vestu. Pohrozil jsem mu smrtí a on zmlkl. Prozatím. Musím říct, že jsem hotoven podržnout jednomu krk, aby zbyli dva dělali, co mají. Myslím, že většinově nejsem pochopen. Ale také ani zavržen. Al-Rahem tvrdí, že nemrtví se tady rojí proto, že někdo rozházel jejich kosti. Hlasitě se dožadoval, abychom ty kosti porovnali do kupiček. Nesetkal se naštěstí s pochopením a Numská družina konečně prošla puklinou do elfských pohřebišť.

Překvapilo mě, jak jsou elfská pohřebišť malá. Sestávají vlastně ze čtyřech místností, i když je možné, že jsou tu ještě další skryté prostory. Narozdíl od trpasličích prostor jsou ty elfské pečlivě uklizené. Schodiště, katafalky, sochy. Hobit Růžička navrhl sochy rozmlátit. To je naprosto typické. Družinovým elfstvem bylo mu však důrazně vysvětleno, že kulturní dědictví národů se nerozbíjí.

Palivec pravil, že kousek od domu, v němž jsme právě stáli, je vyseklá roura, kudy se

vleze do jezírka. Ona vyseklá roura nebylo nic jiného, než zaplavená štola délky kolem sedmi sáhů. Nevím, kam ten Palivec pořád na ty výrazy chodí.

Zatímco Zarn Hadrigrern s pergamenem a kusuhlí oblézal katafalky a opisoval nápisy, družina řešila jiný problém - který dobrovolník půjde pod vodu první. Kopáči to odmítli. Dobrovolníkem jsem se tedy stal já, ačkoli nedobrovolně, ale máme mezi sebou tři neplavce. Tak jsem tedy šel a dokonce jsem neupadl, ani nic jiného se mi nestalo. A Worrel mě ještě zneviditelnil, takže odted' jsem jako jediný nerozeznatelný. Postupně družina proplavala do jeskyně. Voda byla až nezdravě studená.

S pohřebišti za zády už se šlo podstatně radostněji. Palivec tu a tam poukázal na nějaký jeskynní útvar, který si pamatoval, což bylo vnímáno pozitivně. Kráčeje jeskynním systémem po proudu řeky mistry velmi obtížným terénem, občas znepríjemňovaným plazivkami, okolo třetí hodiny odpoledne došli jsme k vodopádu. Po cestě jsme nenarazili na žádné stopy života ani neživota. Tento hluboký vodopád překonali jsme na lanech, což vcelku šlo dobře, protože tok podzemní říčky není prudký. Ale o co hůře, navečer jsme já a Worrel byli stiženi zimnicí. To ledová voda zapůsobila na naše zdraví, podlomené severskou výpravou.

Čtvrtá hodina odpolední. Do celého těla vystřeluje mi chlad. Vůdce Worrel drkoce zuby, že půjdeme ještě dvě hodiny. Otakáro Vesta se svlékl donaha a vyždímal si šaty. Odhazujeme stud a činíme tak po jeho vzoru. Jsem stále ještě neviditelný, takže moje nahota zůstává skryta. Těžkým terénem dokázali jsme jít jen hodinu a půl. Nevím, jak je to možné, ale chůzí jsem se zahrál a je mi o mnoho lépe. O to hůře je ale oběma elfům.

V šest hodin rozbit tábor, jsou nařizeny hlídky po dvou hodinách. Ždímeme houně. Do mokré houně se balím nahý a takto zabalen balím se ještě pečlivě do voskovaného plátna, abych se řádně zapařil. Nemíním nic riskovat.

13. deštěn 1075

Během spánku nic zvláštního se nepřihodilo, pouze Otakáro Vesta zašlápl jednoho sakraše, který se motal kolem. Řekl, že stačilo na něj hodit deku a rozdupat jej. Ani se nějak zvlášť nebránil.

Jsem poměrně suchý, protože jsem si v pařníku zapálil lucernu. Myslím ale, že velmi značně zapáchám.

Palivec řekl, že před sakraši je třeba mít se na pozoru. Prý je také jedl, a když je jich víc v hejnu, dokáží pěkně štípnout.

V šest hodin opět na pochodu temnotou. Asi po hodině zjištěn šustivý zvuk před námi, který Palivec neomylně označuje za sakraši pohyb. Worrel vykouzlil stěnu z ohně, do které hejno těch tvorů zajmul. Bylo třeba ale počkat, až oheň dohoří. Sakraši jsou velmi hloupí bezmyšlenkovití tvorové, kteří se bez nějakého pokusu o záchranu nechali upálit. Díky Worrelově výhřevnému magickému ohni bylo možné skutečně poctivě usušit šaty i obsahy toren. Vzduch čpí smradem smažících se brouků.

V deset hodin je možné pokračovati dále podél vody. Sem tam potkáváme osamělé sakraše, kteří zmateně pobíhají, ale neútočí. Potkali jsme i jedno hejno, ale stačilo prostě jít a střilet. Nebyli schopni soustředěného útoku. Možná jsou to jenom mrchožrouti. V jeskyních také roste nějaký světlý lišejník, což je velmi zvláštní. V hlavě mi zůstal zajímavý Palivcův slovní obrat: škvířící se škvor.

V šest hodin večer Palivec evidentně ztratil směr, protože pořád opakuje, že tuší odbočku, kde žádná není. Také řekl, že ty zpropadené jeskyňovité útvary jsou jeden jako druhý. Našel se až o dvě hodiny později, kdy objevil kýžený komín vzhůru. Rozbili jsme tábor a Palivec řekl, že tam nad komínem je systém d'our.

14. deštěn 1075

Dwany Růžička za pomoci nějakého lektvaru vykominoval vzhůru. Komín je vysoký tři sáhy, takže po lanech postupně tuto nevelkou vzdálenost překonáváme bez potíží všichni. Cesta vede dalšími chodbami a dalšími krátkými komíny. Palivec měl pravdu. Skutečně se jedná o systém d'our. Řekl bych, že systém se jeví být velmi náhodným.

Jedním z komínů lezl jako první Zaretuk. Náhle se podzemím rozlehl jeho ryčný hlas. Vykřikl: „Hajzle, pojď sem!“ Hrubý neznámý a zjevně roztřesený hlas se dožadoval pomoci. Brzy jsme neznámého mohli spatřit na vlastní oči. Vyděšený a

zubožený krollí kolohnát, chlap kost a kůže. Ukázalo se, že uprchl z Dreblinegu a uvízl pod závalem při řízeném odpalu štol. Až neuvěřitelným se zdálo být, že tento mentálně zaostalý hromotluk byl kortoským režimem označen za magika a odsouzen na doživotí. Evidentním se jevílo, že na Nurnské pohlíží jako na božské zjevení z nebes. Okamžitě s takřka dětinskou oddaností začal spolupracovat. Představil se jako Rupák, ale posléze bylo zjištěno, že skutečné jeho jméno je Babrak. Babrak Teufel. To jenom mohutné sanice tvora, znetvořené bitím, špatně artikulovaly. A ten Babrak ve výpovědi, košaté bídnými lamenty, uvedl zarážející věc, totiž že Frivaé Gwarditová z tábora onoho inkriminovaného dne také uprchla. To naprosto odporovalo výpovědi Palivcově. Palivec byl okamžitě předvolán k jeskynnímu výsledku. Jeho reakcí bylo okamžité vyvolání ochranného kouzla. Tasili jsme zbraně a začali se přefrvávat. Palivec se zdál být na pokraji nervového zhroucení a sdělil, že Frivaé se skutečně v Palivcově skupině podařilo uprchnout. Karabaš prý vědomě tuto skutečnost zatajil, protože jinak by Nurnští nebyli svolní sloužit jeho záměrům, mezi nimiž lze zmínit zejména osvobození Timbamčukovo. Takový tedy byl Karabašův zrádný plán. A zrádný Palivec pod tíhou napjaté atmosféry předal vůdci Nurnských Karabašův list, sepsaný oné noci v Taškenových síních.

Toto je pravopisně upravený přepis dopisu obludného Karabaše:

Moji drazí přátelé,

jestliže čtete tento dopis, je Zermor Palivec zřejmě mrtvý nebo je ve velice nepříjemné situaci. Pokud je mrtvý, je to smutné a bude mi opravdu chybět. Ve druhém případě vás žádám, abyste nechali hlavy vychladnout a ušetřili jeho život, protože vám může být prospěšný v dalším postupu.

Ale nyní: hlavní důvod, proč píši tento dopis, je, že panna Frivaé Gwardit je v tuto chvíli mým vzácným hostem. Daří se jí velice dobře a úspěšně se zotavuje z útrap způsobených zajetím. Pro vás je to jistě příjemná zpráva a dalo by se říci, že tímto ztrácíte důvod pokračovat v plnění svého poslání. S tímto ale musím nesouhlasit. Vaše cesta je velice důležitá a budoucnost mých Vlků a všech magicky aktivních lidí v této zemi záleží na vašich činech.

Abych si tyto činy pojistil, jsem nucen vzít Frivaé Gwardit jako záruku zdárného dokončení vašich úkolů, které jsou:

- *Prozkoumat a nalézt cestu pod horami do Dreblinegu. Pokud bude zavalena, vykopat ji!*
- *Zjistit poslední zprávy z tábora!*
- *Zjistit, zda lze sesílat kouzla z Azurionu v blízkosti tábora, a jak dlouho kouzla působí.*
- *Informace předat Zeleně, která vás bude očekávat u východu z katakomb.*
- *Spolupracovat na osvobození tábora, nalézt a ochránit Dorka Timbamčuka a předat ho živého do mých rukou.*

Pokud toto splníte, bude vám Frivaé předána a poskytnuta veškerá pomoc při opuštění kortských krajů. V opačném případě budu nucen vás i pannu Frivaé označit za zvědy státní moci, což se trestá smrtí.

Já ale věřím, moji drazí přátelé, že k tomuto kroku nikdy nedojde a vše dopadne ke spokojenosti nás všech.

Karabaš

Rychle jsme se poradili, zbraně stále hotovené. Záhy jsem se odhodlal ztrestat zrádce a seslal na něj mentální úder. Začala řez, ve které se Palivci podařilo zneviditelnit. Zarn Hadrigerem zařval: „Proreb Thoraheb!“, z jeho údů vylétla záplava jakési lepkavé hmoty směrem k Zaretukovi, který také zmizel. Mezitím jsme dobili kopáče. Zaslechli jsme sypat se štěrk někde v okolí komínu do dolních pater. Bylo třeba rychle jednat, dříve, než se těm dvěma zrádcům podaří uprchnout z katakomb a spojit se se zrádnými Vlký!

Vůdce Worrel pravil, že všechny otázky zhodnotíme a všichni budou znát odpověď. Vůbec jsem nerozuměl, co tím míní, a raději jsem vyběhl k d'ouře. Mínil jsem se chytit nabízené paže Al-Rahema, trochu se spustit komínem a potom seskočit do chodby o patro níže. Problém byl, že mi uklouzly nohy a já se skutálel komínem dolů. V chodbě jsem se bolestivě rozplácl o podlahu. Když jsem se probral z otřesu, stál už nade mnou Al-Rahem, který mě zpravil o tom, že Worrel zmizel, a ukázal na světlo, vzdalující se na konci chodby. Tasili jsme a vyběhli. Naše klopytání však bylo

mnohem pomalejší, protože mne vedl můj nový krollí šestý smysl, se kterým jsem se ještě nesžil, a Al-Rahem neviděl vůbec nic. Tak nebylo divu, že naši tápající skupinku brzy doběhl malý Otakáro Vesta. Ten už byl vybaven magickým světlem, takže v posílené sestavě pronásledování získalo zase alespoň nějakou šanci na úspěch. Otakáro udýchaně sdělil, že zbytek družiny se postupně slaňuje, a půjde nám ihned v patách.

Brzy jsme opět v dálce spatřili světlo. Po cestě jsem opět zakopl, takže jsem se dostal na ocas skupiny. Běžíme a křičíme, ať se zastaví, že jim nic neuděláme. Upadl jsem ještě dvakrát.

Vůbec nejde odhadnout, jak dlouho šílená honička trvala. Zaslechli jsme Zaretukovy nadávky a brzy zjistili příčinu. Z jednoho komínu šla zář ohně, ucítili jsme žár. Nebylo pochyb, že Worrel se postupně hypersprostoroval a postavil uprchlíkům do cesty stejný magický jev, jakým dříve počastoval škvory. Plamennou zeď! To byl problém, protože Vlkům evidentně nezbylo nic jiného, než za každou cenu pokusit se projít, a nám se do plamenů rozhodně nechtělo. Namísto čekání, až plameny dohoří, volali jsme tedy Worrelovo jméno a zapřísahali jej, ať kouzlo zruší. Worrel se náhle zjevil vedle nás, kouzlo zrušil a pravil, že to bylo vošajstlich. Nevím, co jako mělo být vošajstlich, ani nevím, co přesně tento zvláštní výraz znamená. Worrel tedy upřesnil, že tím vošajstlich míní, že se navzájem se Zaretukem a Palivcem drželi v šachu a ti dva potom řekli, že věci dáme do pořádku až před Zelenou.

Vyběhli jsme tedy dále, tentokrát už pouze já a Vesta. Worrel s Al-Rahemem se obrátili na pochod zpátky k jádru družiny. A my dva s Otakárem klopytali jsme vpřed a křičeli: „Zaretuku, stůj! Stáli jsme při sobě v boji!“ Pokusili jsme se vsadit na Zaretukovy city, víc už nám nezbyvalo. Palivec byl obecně vnímán jako zrádce, ale se Zaretukem prožili jsme toho více, a ten muž prostě nemohl být až tak špatný a prohnílý.

Tento zběsilý postup přinesl nakonec své ovoce. V jedné z chodeb spatřili jsme zapáchnutou hořící pochodň. Zastavili jsme se a dále zapřísahali Zaretuka, ať přijde jednat. Nakonec zaslechli jsme jeho vyrovnaný hlas. Domluvili jsme se, že se domluvíme a se skloněnými zbraněmi setkali se u pohodně. Zaretuk byl sám, Palivec dál prchal spletcem jeskynních prostor, nedbaje

nebezpečností, vstříc Zeleně.

Sdělili jsme Zaretukovi své obavy, že Karabaš dost dobře může být Samar, sledující své osobní zájmy. Vždyť kdo kdy vůbec spatřil jeho pravou tvář? Kdo jej kdy viděl bez masky? Nikdo z Nurnských a nikdo z Vlků! A během svých absencí v ležení - co vůbec dělá? Je dost dobře možné, že je to Samar, který touží se stát patriarchou. Starého rukou Vlků či jiných odstranit, ovlivnit samarí sněm v Er-Zurunu či jinde, a stát se fakticky nejmocnějším mužem Kortosu. Přemluvili jsme Zaretuka k návratu k Nurnské družině a slíbili jsme na svou čest, že nezemře. Dokladem velikosti Zaretukovy osobnosti je fakt, že váhavě, leč přeci, souhlasil.

Družina se srotila kolem Vlka, dychtíva jakýchkoli informací. Bylo zjištěno, že Zaretuk ví, že jsme byli Karabašem zrazeni, ale prsty v tom neměl a nemá. Nevěděl, že Frivaé Gwarditová se stala Karabašovou zajatkyň. V Taškenových síních ji neviděl, nikdo z Vlků se o ní ani slovem nezminil. Karabaš, jehož tvář skutečně nikdo z Vlků nikdy nespasil, vede vlčí odboj již deset let. Také hovořil o nějaké Puklině. Puklina je nějaký další vlčí tábor v horách. Puklina je dobře skrytá a slouží jako útočiště rodu členů Vlčí rady. V Puklině se také prý těží azuriony. Kde leží Puklina, vědí pouze členové Rady. Členů Rady je šest – Karabaš, Obur, Zelena, Osman Sindh, Dork Timbamčuk a nějaký Zarenga Rebenuk. Rebenuk je osoba, která má chod Pukliny na starosti. Zaretukovi se vůbec nelíbí, jak se Karabaš k Nurnským choval, ale je to jeho vůdce a je k němu bezmezně loajální.

Domluvili jsme se tedy, že nejlepší bude nechat Palivce Palivcem a věnovat se průzkumu Dreblinegu. Kdyby se nám podařilo zachránit a zajmout Dorka Timbamčuka, což samo o sobě zdá se být už tak dost šíleným nápadem, mohli bychom skrze Zaretuka provést výměnu zajatců. Tedy Timbamčuka za Frivaé. Panuje totiž obava, a myslím si že velmi oprávněná, že pokud bychom bez výhrad přistoupili na Karabašovu hru, nedodržel by on část své dohody a dál by nás využíval pro plnění dalších svých záměrů. Tomu gaunerovi se věřit nedá a pokud se s ním máme nějak dohodnout, musí být naše pozice alespoň vyrovnané. Navíc by se z Timbamčuka dalo dostat, kde leží Puklina, což by byl zase další trumf, se kterým by se dalo dobře pracovat.

Kroll Babrak tvrdí, že vězeň Timbamčuk

běžně pracuje v podzemním dole. Dokonce ví, které pracovní čtyry je stálým členem a v které části dolu je výkon jeho práce. Obě se samozřejmě už mohlo změnit, ale z výsledku Burtana Baši víme, že není běžné v táboře měnit zvyklosti. Babrak byl za svůj přínos Nurnským přijat za člena Nurnské družiny. Zajímavé je, že se jedná o kouzelníka. Až bude někdy čas a klid, rád bych to jeho umění na vlastní oči spatřil! Babrak ví také prý o nějaké díře, kterou se dají obejít odstřelené závaly. Otakáro Vesta trefně shrnul, že krollí díra je výraz pro průchod, který objevil kroll. Babrak nás tedy povede k Dreblinegu krollí dírou.

Když jsme si tedy srovnali batohy a minili vyrazit na pochod ke krollí díře a dál k Timbamčukově ortu, Babrak řekl, že všechno je komplikovanější. Tím mínil, že krollí díra sice existuje, ale nedostaneme se jí přímo k zmíněnému ortu, pouze k Dreblinegu. Ke vstupu do dolu, kde by mohl být Vlk, bude třeba překonat volné prostranství tábora. Navíc prý před deseti dny táboroví dozorcí změnili režim. Hlídají i v dolech ve čtyř až pětičlenných hlídkách a pracovní čtyry pracují na tři směny. To znamená, že není vůbec jasné, jak to v táboře teď funguje s vypouštěním psů na noc. Bude tedy třeba se k táboru přiblížit a provést základní průzkum. Informace, kterými vládeme, jsou zastaralé.

Takže teď jsem tedy konečně pochopil Worrelův výrok, který pronesl před Palivcovým útekem. Je velmi vizionářský. Obhlédneme tedy Dreblineg. Potom všechny otázky zhodnotíme a všichni budou znát odpověď. Vůdci Worrelovi plně důvěřuji.

Vůdce Worrel byl stížen dalším záchvatem zimnice, takže se velení družiny ujal, jako již několikrát dříve, hobit Dwany Růžička. Vytýčil prvotní cíl, kterým je pochopitelně osvobodit Frivaé. Zaretuk znovu zopakoval, že Karabašův plán je dostat lidi ven z Dreblinegu. Mám pocit, že se snaží vůdce Vlků svým plánem ospravedlnit. Takže kráčíme krollí dourou, žvaníme a omíláme dokola pořad to samé. V čele kráčí kroll Babrak a hledá cestu. Ostražitě pozoruje jeskynní útvary a v rukou třímá strašlivé kopí na prasata. Nálada je poměrně uvolněná; bez zájmu naslouchám dohadování Otakára a Zarna, který z nich dvou je a není schopn okamžitě vytáhnout mapu své domoviny. Jedná se o mapu Bořimiska a Trindindolu. Chůze je pomalá, což Zaretuk

komentoval slovy: “Jde to pomalu”. Komínujeme dalšími komíny. Dourami. Puklinami. Je to tu opravdu ošklivé, řekl bych.

V půl třetí odpoledne dosáhli jsme velmi prostorného domu, o kterém Babrak řekl, že je velký jako kráva. A najednou se zatřásla zem. Zachvěla se. Asi nějaký vzdálený odstřel. Cítíme blízkost Dreblinegu. Z domu pokračujeme dále velmi kostrbatou a příkrou dírou do kopce. Podle Zaretuka se takovému jeskynnímu útvaru říká šikmina. Zarn Hadrigem si neodpustil jízlivou poznámku, že ta šikmina je tak málo šikmá, že je to vlastně taková jako chodba.

O hodinu později během malé přestávky se kouzelník Hadrigem rozhodl zneviditelnit část družiny a dvojím zvoláním formule: “Avidius” zneviditelnil Dwanyho a Al-Rahema. Worrelovi je zle, takže žádný avidius nekouzlí.

Před půl pátou se Babrak kajicně doznal, že se ztratil. Stojíme v komplexu jeskyní s jezírky. Ze stěn trčí krápníky. Zaretuk řekl, že krápníky jsou příčinou, proč je voda v jezírkách taková šutnatá. V šutnaté vodě se Zarn Hadrigem osvěžil a někteří další doplnili měchy. Zda se dá šutnatá voda bezpečně pít, Zaretuk neví. Následující dvě hodiny trávíme na ocase za Babrakem, který nepřilíš sebejistě hledá správnou cestu. Prolézáme nepřehlednou spleť jeskynního systému, kterou náš Vlk definoval jako: “Duzny nahoru, duzny dolu”.

Brzy Babrak objevil ve stropě jedné z jeskyní ve výšce asi šesti sáhů komín a ucítili jsme průvan. Al-Rahem se nabídl, že se pokusí vylézt nahoru a upevnit lano. Výsledkem jeho aktivity bylo však zjištění, že stěny jsou velmi kluzké. Nabídl se tedy trpaslík Thygram a za pomoci magického bezmegu lano ukotvil, a Nurnští jeden po druhém vcelku bez vážných incidentů vyšplhali vzhůru. Včetně mě. Nahore objevena šola plná výdřevy a po dvaceti sázích zával. Ocítli jsme se tedy v jednom z dreblinegských dolů a Babrak si vymýšlel, že závaly lze obejít. Nelze. Nezbylo tedy nic jiného, než shodit batohy a holými rukama vynášet balvany a suť.

Vyzkoušeli jsme funkčnost jednoho z azurionů, čímž se potvrdilo, že i takto blízko dolům stále fungují a Thygram znovu zahalil své tělo do neviditelnosti. Zarn Hadrigem při pracích na závalu zlomil zdobený meč. Otakáro Vesta s Jeromem Skuldem byli posláni zpátky k mrtvolám kopáčů, aby

donesli krumpáče. Zástupce Růžička zatím nařídil práce na směny ve dvojicích po hodině, aby bylo možno si odpočinout. Práce bez kvalitních nástrojů šla velmi pomalu od ruky.

15. deštěn 1075

S krumpáči už se Nurnští prokousávali suti rychleji, takže v jedenáct hodin Al-Rahem konečně odvalil poslední kámen. Po vyčištění suti tak, aby bylo možné se proplazit, jsme tedy fakticky vstoupili do Dreblinegu.

Po dlouhém úmorném pochodu, kdy už přítomnost tábora byla takřka hmatatelná, rozložili jsme se ve svitu lucerny kolem mapy lágru a řešili, jak dál. Otakáro Vesta byl bledý v obličejí, ale ukázalo se, že to není strachy, ale od žaludku. Skuhral, že snědl nějaké oříšky, avšak já si myslím, že to má na svědomí ona šutnatá voda, kterou chlemtal přímo z jezírka. Dohodli jsme se, že by bylo dobré vyslat průzkumníka - někoho, kdo zná tábor a Timbamčuka. Zaretuk toto rozhodně odmítl, takže volba padla na krolla Babraka. Babrak zase přišel s novým tvrzením, tedy že ví, ve které směně Timbamčuk pracuje a že mu končí šichta v deset hodin. V jedenáct hodin v noci tedy zneviditelněný Babrak, vybavený azuriony pro Timbamčuka, vyrazil odvážně sám do Dreblinegu. Nastala Babrakova hvězdná hodina! Během čekání na krolla zaznamenal jsem jednu poznámku, kterou už nevím, kdo že vyřkl. Kdosi vytkl Růžičkovi, že není úplně zřejmé, zda Nurnským momentálně velí zástupce vůdce, nebo Zaretuk. Výtka zřejmě vycházela z faktu, že hobit je poměrně málomluvný, zatímco Zaretuk nezavře hubu.

16. deštěn 1075

Průzkumník Babrak se z nitra tábora vrátil v půl osmé ráno. A nebyl sám. To, že přivedl Dorka Timbamčuka, jsme usoudili z hlasů, protože oba byli neviditelní. Babrak ochranné kouzlo zrušil a stručně sdělil několik holých vět o průběhu mise. Všechno klaplo podle plánu, nedošlo k žádné mimořádné události. Kroll Babrak si svými dosavadními činy vysloužil veliký respekt družiníků, což v tak krátkém čase u nováčků není obvyklé. O tom něco vím.

Zato Timbamčuk, stále pod ochranou kouzla, není vůbec příjemný chlapík. Pořád se pitomě vyptává, když osvobodíme dreblinegské vězně, kdo jsme a o co nám jde. Jako hlásná trouba vykřikuje, že pokud okamžitě nezačítáme na tábor,

vrátí se na ubikace. Zaretuk se přesunul směrem k němu a začal před Vlkem blábolit něco o tom, že my, Numští, přišli jsme pouze pro tu elfku a žádní vězni nás nezajímají. Také tvrdí, že pokud se Timbamčuk nevrátí zpátky k vězňům, může být celý tábor dozorci vyhlazen. Nevím, kde na takovou pitomost přišel. Už uteklo několik vězňů a k žádnému vyhlazování nedošlo. Timbamčuk požaduje, aby byli varováni všichni vězni a chce okamžitě znát plán osvobození. Zaretuk souhlasně přitakává.

Nečekaná vlčí rebélie by byla snadno zvládnutelná, kdyby se morálka Numských nepočala rozkládat. Vůdce Worrel, stále stížen záhadnou chorobou, netečně seděl opřen o stěnu chodby a zastřeným zrakem zíral před sebe. Proto stále držel rozhodování v rukou zástupce Dwany Růžicka. Tedy rozhodování - to je silné slovo. Po chvílice dohadování prohlásil, že není zběhlý ve vyjednávání a to je všechno, co od té chvíle řekl. Proto začali mluvit všichni, a to naprosto nekoordinovaně, a začali pronášet svoje názory. Sám se považuji za osobu, která se nechala pomýlit a velmi hlasitě prosazovala řešení, které se ukázalo být zcela chybným. Pamětliv totiž chlapského slibu, který jsme si se Zaretukem a Otakárem dali, neviděl jsem Zaretukovu rodící se zradu, stál za ním a ještě nadával Vestovi, že hobiti příznačně chlapské dohody porušují. Do toho Vesta křičel, že jsme všichni pitomci, včetně mě, což v tu chvíli působilo jako obrovská troufalost, ačkoli později jsem musel po právu uznat, že měl pravdu. Teprve zbrklé pobíhání Zarna a kroucení hlavou otevřelo mi částečně oči, a já si uvědomil, že jsme se dostali do srabovitého stavu bezmoci a neschopnosti, a co hůře, že nejsme schopni se z něj vybrat. Ale křičeli i další, pamatuji si Al-Rahema a Babraka, ale jaké bylo to jejich vidění věcí, už nejsem schopen nastínit. Jedinými mlčenlivými zůstali smrtelně bledý Worrel a zapšklý hobit Růžicka, který se navíc tvářil, jako že tady vůbec není. A Vlci pochopitelně ovládli situaci a začali vydírat, že pokud okamžitě nezaútočíme na tábor, stane se nevím co. Trochu chladnokrevnosti si naštěstí udrželi Zarn Hadriger s Otakárem Vestou a podařilo se jim přesunout Vlkům do týla a dostat pod kontrolu průvlak závalu. To už mi konečně došlo, a byla to notná chvíle, že Zaretuk je prachspřstý zrádce a tím jsem chlapskou dohodu konečně považoval za ukončenou. S čistým svědomím přesunul jsem se k těm dvěma u závalu. Zatímco Vlci stále štkali a zapřísahali Numské, my tři se bavili o tom, co teď. Dohodli jsme se, že pokud družina nemá velení, velíme si

sami. Zarn Hadriger se optal, zda je vůbec možné sesadit zástupce vůdce. Myslím si osobně, že to možné není. Vůdce je volen, proto je také sesaditelný. Zástupce vůdce je vůdcem delegován, proto být sesazen nemůže. Jelikož ale vůdce je za svého zástupce plně zodpovědný, je možné sesadit vůdce a zástupce tím pádem okamžitě padá s ním. Pohlédl jsem na zkroušeného Worrela v koutě a bylo mi ho líto. Ale bylo třeba konat, diskuse o sesaditelnosti a nesaditelnosti byla v dané situaci úplně k ničemu. Takže jsme se tedy rozhodli, jak jsem již řekl, konat.

Otakáro Vesta vyskočil a celou muší vahou dopadl tam, kde tušil Timbamčuka. Svým novým šestým smyslem mohl jsem sledovat, jak se dreblinegskému vězni podlomila kolena a okamžitě jsem vyskočil také. Zaretuk kupodivu nereagoval nijak, i když bylo patrné, jak váhá. Přidal se i Al-Rahem, takže jsme Timbamčuka s radostí bolestivě spoutali. Navíc se ten bídák zhmotnil do plné podoby, čímž konečně bylo možné řádně si prohlédnout jeho sverpý ksicht. Timbamčukovi je něco kolem padesáti let, ale dosud má vlasy, jak podotkl tuším Al-Rahem. A mžourá. Jeho oči připomínají takové úzké štěrby. Má oddělané ruce, zřejmě tvrdou prací. Je vidět, že za ostře střeznými ploty tábora dosti vytrpěl, což ho ale samosebou nikterak neomlouvá.

Zatímco jsme vlekli zajatce hlouběji do chodeb, utvrdili jsme si kvapnou úmluvu o nerespektování zástupce. Přidal se i Al-Rahem, který také pochopil vážnost situace. Zkusili jsme ještě jednu věc. Zarn Hadriger nařídil Zaretukovi složit zbraně, což ten chlap kupodivu bez reptání učinil. Takže jsme ho svlékli i z brnění a ulehčili mu od osobních věcí. Chvíli jsme ještě řešili, zda mu neodebrat i boty, ale namítl jsem, že zajatec musí mít vždycky pocit, že o něco ještě může přijít, když nebude spolupracovat. Stejně si ale myslím, že Zaretuk je v podstatě mrtvý muž.

Otakáro s vážnou tváří oznámil, že vůdce má průjem. Skutečně, elf připomíná doslova bledý přízrak. Je celý takový nerozeznatelný. Až bude čas a klid, musím se pokusit nějak mu pomoci. Ještě jedna věc - Babrak se mě drze optal, jestli náhodou nejsem kroll. Pak se rozpačitě usmál od ucha k uchu a pravil, že to byla jenom taková lichotka. Normálně by mě to rozčílilo, ale pokud porovnám Babrakovy a mé zásluhy z poslední doby, jsem přesvědčen, že má na ty své pitomé

žerty právo. Takže jsem lichotku přešel bez hnutí brvu.

Táhneme ve štrůdlu jeskyněmi, Timbamčuk má převázané nohy tak, aby mu pulsáková rozteč dovolila dělat krátké kroky. Takže táhneme pomalu, Zaretuk jde a mlčí, Růžicka jde a také mlčí, občasné zastavujeme jenom když si Worrel potřebuje ulevit. V pět hodin odpoledne potkáváme konečně ponornou řeku a ve čtvrt na deset rozbíjíme tábor. Víme, že nedaleko už jsou prostory plné sakraších hnízd, takže se chceme naposledy pořádně vyspat. Timbamčuk se pořádně vyspat nesmí, aby nemohl meditovat, a Zaretuk jakbysmet. Takže dělíme hlídky a hlídky si zpestrují nevládnou vartu tím, že šikanují Timbamčuka, což je zábavné.

17. deštěn 1075

Ráno ten gauner Zaretuk začal meditovat, tak jsem ho zkopal. Je to zrádce! V osm hodin znovu na cestě. Potkali jsme jenom jednoho sakraše, a toho Růžicka bez mrknutí oka zaplácl. Když jde o to něco zaplácnout, je Dwany ve svém živlu a hotová rozhodnost sama.

Kolem desáté jsme zaslechli šustivý zvuk. Zaretuk prolomil zaryté mlčení a řekl, že je to rytmus nohou. Jen tak tak se družina stačila semknout do bojové formace, když tu se vyfítili tři velcí sakraši. A další čvachtali prudkou vodou či z bočních chodeb. Nastala krutá řež, ve které byl Jerome Skuld těžce zraněn, ale i někteří další padli ochromeni sakraším jedem, Cindrena nevyjímaje. Nemoci zuboženému Worrelovi se nakonec podařilo vyvolat ohnivou zeď, jež některé z hmyzích hováďů odřízla od přístupu k Numské družině. Z boje Numští vyšli vítězně, obzvláště díky Dwanymu Růžickovi, který sílu, již naspořil během vyjednávání, plně vložil do svalů horních končetin. A také jsem měl to štěstí, že poprvé v životě spatřil jsem na vlastní oči čarujícího krolla. Kolohnát Babrak Teufel vztáhl klackovité paže, cosi nesrozumitelného zaryčel, a z masivních prstů vytryskl vstříc obtížnému hmyzu proud zeleného výboje. Poté, co se ochromení postavili na nohy, bylo zjištěno, že nikdo nezemřel. Ani odzbrojený Zaretuk, který se tedy musel bránit pouze holýma rukama.

Jedno moudro na závěr dovolím si zaznamenat. Vyřkl jej elf Zarn Hadriger. S pravdou je prý třeba šetřit. Když se nad tím zamyslím, musím jedině souhlasit. Ale božové vědí, že já s pravdou

šetřit neumím. Prostě to nejde. Nejspíš to mám vrozené. A proto musím uvést jednu pravdu: kdyby včera nebylo Zarna a Otakára, dopadli bychom jako hobitci na hranicích.

Vybalil jsem masti a věnoval se nejpotřebnějším zraněným. Obzvláště nedobře na tom byl nomád Al-Rahem. Cindren řekl Otakárovi: "Děkuji. Hanta". Nevím, jestli hanta znamená v elfštině děkuji nebo hobit. Nebyl čas to zjistit, protože vzápětí bylo čelo teď už rozpadlé formace napadené velkým shlukem škvorů, který vířil kolem jednoho obrovského a tlačil se vpřed. Od obrovitého sakraše směrem k Cindrenovi vylétl hutný cákanec slizu, trindindolan však uhnul a sliz se rozmázl o zem. Šlem byl jistě jedovatý. Soustředěným útokem na přerostlého škvora, po jeho smrti, se shluk sakrašů rozpadl a hmyz prchl do temných zákoutí jeskyně. Kroll Babrak obětavě čaroval a vyčerpával se. Bylo dobojováno.

Otakáro Vesta požádal, abychom škvorům uřezali řitní klíšťky, kterým alchymista říká klepeta. Zřejmě minil použít je na nějaký ze svých alchymistických pokusů. A aby měl výtečnost zajištěnu, požádal, abychom je brali i s kusem řiti. Je to jako s prasečím ocáskem. Správný řezník jej zakrojí i s notným kusem zadku. Tak se pozná kvalita. Jelikož ale Vesta není schopen přesně vysvětlit, jak velkou část sakraši řiti je třeba zakrojit, neřeže se nakonec nic. Navíc není času nazbyt. Jdeme tedy dál, pryč od sakraších hnízd.

Cestou jsme opět zaregistrovali vzdálené ořesy. Další odpal v Dreblinegu. Vůdce dal zajatého Timbamčuka na starost Zarnovi. Od této chvíle má nad ním takřkajácí patronát.

V půl jedné vůdcem nařizena dvouhodinová přestávka. Cindren přišel s tím, že mezi Numskými cítí spory ve věci nakládání se zajatci. Vyjevil názor, že určité nepohodlí pro ně není něco, proč opustit náš cíl. Řekl to velmi diplomaticky, takže si nejsem jistý, že všichni pochopili, co mínil sdělit. Jde o to, že určitá část družiny vidí v obou vlčích nebezpečné magiky, takže za cenu soustavné a cílené šikany snaží se jim znemožnit meditaci a držet je ve stavu fyzického i psychického vyčerpání. Existuje však další část družiny, která sleduje šikanu zajatců s nelibostí a poukazuje na ni jako na jev nepřipustný. Po Cindrenových slovech se rozhořel ostrý spor, na který vůdce, jehož průjmové onemocnění se

zmínilo natolik, že se zase chopil kormidla, reagoval po svém.

Worrel Sovák si loknul z láhve a zahrímal: “Vůdce vyvolává hlasování o důvěře vůdcovství mně!”. Tím měl na mysli, že žádá družiníky o jasné potvrzení svého vůdcovského mandátu. Na závěr pravil, že důvody sdělil jasně a není třeba je rozvíjet. Měl prý nějaké excesy a všichni to víme. Věděl jsem pouze to, že vůdce měl úplavici, takže velel zástupce, který nevelel. Takže se tedy hlasovalo o důvěře vůdci, toto hlasování dopadlo jednomyslně, čímž byl vůdce Worrel ve své funkci na vlastní žádost potvrzen. To bych ještě pochopil, nepochopil jsem však to, co bezprostředně následovalo.

Vůdce Worrel poněkud zamotaně přednesl, že družina musí ctít, když on není fit, a musí akceptovat rozkazy zástupce vůdce, kterého určí. Mínil tím zřejmě říci, že družina musí poslouchat příkazy zástupce, který byl vůdcovým rozkazem určen. Mám ten názor, že družina byla vždy hotovena plnit příkazy Dwanyho Růžičky. Potíž byla v tom, že žádné příkazy nevydával. Takže Worrel vyvolal hlasování o důvěře zástupci. Hlasování, které mě pobouřilo svou nesmyslností, dopadlo nerozhodně. Já jsem se hlasování zdržel, protože podstoupení zmíněné procedury považoval jsem za naprosto zvrácené. Jinými slovy: vůdce Worrel se nejprve hlasováním nechal potvrdit ve své stávající funkci, aby potom, jednomyslně potvrzen v ní, nechal hlasováním potvrzovat správnost svých starých rozkazů. Namísto toho, aby řešil jak se zachováme k Zeleně, číhající u ústí Katakomb, chtěl vyřešit, zda rozkaz z Bílé Vlny, kdy posvětil hobita Růžičku do role svého zástupce, byl správný či nikoliv. Výsledek hlasování, kdy hlasující museli být Worrelovým postupem naprosto dezorientováni, nesdělil nic více než že možná ano, možná ne.

Cítil jsem, jak byl Worrel výsledkem zaražen a zmaten. A v tu chvíli se pochopitelně opět rozpoutala vášnivá debata, kterou Worrel utnul tím, že se obořil na Vestu, jenž byl v tu chvíli nejvíc slyšet. Vůdce se obořil na hobita, že on je tu vůdce a nějaký Vesta mu do vůdcování tedy nebude kecat. A pak mu řekl, ať drží hubu a že novým zástupcem je Zarn Hadrigern. To znamená, že Dwany Růžička od této chvíle již zástupcem není. Za normálních okolností bych byl rád, ale vůdcův postup nepříšel mi v pořádku. A to ani k Růžičkovi, ani k družině. Takže rád nejsem, protože to, co se stalo, považuji za

velmi alarmující událost

Naštěstí jsme vyrazili na další pochod. U vodopádu objevil jsem stopu velké kočkovité šelmy. Myslím si, že jsme něco podobného zaregistrovali už při cestě sem. To znamená, že tu žije něco, co může být nebezpečné. Nebylo v zájmu Nurnských dlouho pod vodopádem otálet. U vodopádu stále čekalo naše lano, které někdo ozkoušel a pravil, že je mokré jak kráva. Vylézt nahoru bylo poměrně problematické, ale poté, co vrcholu dosáhla dostatečná mužská síla, zbytek byl bezpečně vytažen.

Po průchodu hrobkami v sedm hodin večer rozbit tábor u jezírka. Nařizeny hlídky. Mokré šaty přivodily mi opět návaly zimnice, tak jsem se svlékl, zabalil do mokré houně a nepromokavého plátna a teplem lucerny se zapařil. Ještě než jsem usnul, slyšel jsem, jak se hlídka baví šikanováním Zaretuka a Timbamčuka.

18. deštěn 1075

Dnešek je klíčovým dnem. Dnes pravděpodobně dojde k obávanému setkání se Zelenou. Snad proto je nálada poměrně truchlivá. Lidé jsou zmítáni úvahami a city. Snad proto byla Zaretukovi vrácena zbroj, aby nebyl jako nahý v tmě. Vyrazili jsme na poslední část podzemní cesty.

Za elfími hrobkami, v blízkosti trpasličího monumentu, jsme shodili batohy. Došlo k menší potyčce s nerozpoznatelnými, ale ti byli umláceni a ustříleni dřív, než stačili napáchat vážnější škody. Místo bylo čisté a zdánlivě bezpečné. Došlo ke krátké poradě. Dohodnutý plán: Zarn Hadrigern půjde neviditelný na průzkum ústí Katakomb. Neviditelnost obdrží z tenčící se zásoby azurionů. A tak se i stalo.

Kouzelník Hadrigern, komisařův syn, se vrátil kolem půl desáté. Poznatky: Vlci čekají venku. Valná většina číhá neviditelná. Není divu, používají stejných prostředků jako my - azurionů. S jistotou lze říci, že na číhané jsou Zelena, černý Obur, assuaenec Lidin, asi osm hobitů. Zarn je označuje jako číhače. Hlídkají chodbu za ústím Katakomb a vědí, že tu jsme. To bylo zlé. Pohrozili jsme Zaretukovi, že jestli nás podrazí, bude Timbamčuk popraven. S těmito slovy byl propuštěn, aby vyrazil za Zelenou vyjednat výměnu Frivaé za Timbamčuka. Poté, co Zaretuk odkvapil, Numští se počeali hotovit na možný střet. Znovu

jsem navrhl vůdci, že by bylo dobré z Timbamčuka pro jistotu vymlátit informaci, kde leží Puklina. To pro jistotu, kdyby se něco zvrlo a bylo třeba volit nějaký náhradní plán. Vzpomněl jsem si, že mám na dně batohu palečníci - mučící nástroj do polních podmínek. Obdržel jsem vůdcův souhlas s exekucí a Zarn Hadrigern byl zatím vybaven účinky několika azurionů, takže opět nebyl vidět, ale muselo v tom být něco víc, protože Worrel použil azuriony tři. A průzkumník Hadrigern takto umocněn vyrazil špiclovat průběh dychtivě očekávané Vlčí porady.

Mezitím jsem tedy spoutal Timbamčukovi nohy k sobě, aby nemohl chodit, rozvázal mu ruce, vytáhl mapu Kortosu a vrazil mu do ruky kusuhli. Na druhý pačmák nasadil jsem mu palečníci a začal drtit. Numští se srotili na to divadlo. Pak šlo všechno ráz na ráz. Zatímco Timbamčuk nelidsky řval, s vypětím sil čmáral do mapy křížek. Náhle do Timbamčukova řevu zaslechli jsme Worrela, jak křičí, že Timbamčuk něco drží v pačmáku. Stihl jsem ještě utáhnout palečníci o půl otáčky, když Timbamčuk zmizel. Ani jsem si nestihl všimnout, co že to držel, jenom vím, že to bylo zelené. Jak se mu to dostalo do ruky netuším, ale jsem si jistý, že když jsem mu uvolňoval pouta a dával kusuhli, ještě to neměl. Bylo nás kolem něj jako psů, těžko říct co se přihodilo, ale myslím si, že někdo z okruhu Zeleny se sem musel dostat neviditelný. Těžko soudit, navíc na to nebyl čas. Okamžitě jsme nahodili na záda tomy a vyhrézli u monumentu. Obrovskou prostru s trpasličí sochou jsme už dobře znali z dřívějšíka. Po celém obvodu, nořícím se pochopitelně do tmy, se šroubovitě vinula zařiznutá stezka. A tak zeshora ozvěnou se tříštil nelidský řev Timbamčukův, který se evidentně teleportoval na stezku, avšak se svázanýma nohama a palečníci drtící mu kosti. Vůdce nevykřikl žádný rozkaz a zmizel. Někde nahoře se strhla potyčka, ve výkřicích poznal jsem i hlas Zarnův a Worrelův. Babrak nesměle houkl, že mě tam pošle taky, ale nevěřil jsem mu. Byl vyčerpaný a byl to kroll. Vyběhl jsem raději po svých. Zaslechl jsem ozvěnu dusotu mnoha nohou od stropu dómu. To Vlci zřejmě vyběhli svým kumpánům na pomoc. Také jsem spatřil hobita Dwanyho Růžičku, který pomalým levitačním pohybem stoupal podél stěny vysoko k místu střetu. Jak jsem chvátal stezku vzhůru, měl jsem vzdálené místo srážky v některých okamžicích jako na dlani, protože bylo ozářeno blesky, viděl jsem kouzelníky jak bojují a Dwanyho Růžičku, který vylevitoval. Potom se však něco stalo, Dwany ve vzduchu padl naznak a pomalým

levitačním pohybem bezvládně počal klesat dolů. Musel být ochromen, jinak by se zřítíl a rozplácl jako hruška. To si ale jen myslím, neznám efekty kouzel, v jejichž teorii ni praxi nejsem vzdělán. Došlo mi, že situace kolem Timbamčuka je neudržitelná. Vzápětí se Worrel i Hadrigern teleportovali na stezku o zářez níže. To znamená, že se situace nevyvíjela podle očekávání a Timbamčuk zdál se být pro Nurnské ztracen.

Situace se stala natolik nepřehlednou a bezvýhodnou, že nezbývalo, než dát se na úprk. Kdesi přede mnou Al-Rahem, který měl náskok, učinil to samé a rázem jeho supění cítil jsem daleko v zádech. Vzduchem kdesi nade mnou klouzavě plovav bezvládný Dwany Růžička a prostoru naplňoval nelidský řev Timbamčukův, v jehož spílání rozuměl jsem pouze jak žadoní, aby mu to už konečně sundali. Tedy tu moji palečníci. V trysku jen letmo jsem si všiml, jak se u Timbamčuka vyloupil věrný nohsled Zaretuk a jal se kroutit motely mučícího nástroje. Že uspel, poznal jsem podle toho, že Timbamčuk přešel v tichý usedavý pláč. Ve skrumáži, která se kolem dreblinegského uprchlíka srotila, poznal jsem také Hubíba - toho, jehož rodině pomáhali jsme u Morhan-Bek-Ašlanova statku. Černý Obur vyňal lahev a něčeho se napil. Potom zahlédl jsem ještě obrovitého barbara s ještě obrovitějším lukem. A dole zatím Nurnská družina se srotila do chumlu a vyčkávala, než dorazíme.

Dwany Růžička však na tom byl zle. Jak klesal pomalu dolů, zeshora na něj obdobně plavým letem seskočil magicky nadopovaný Obur a objal jej svými zjizvenými pačmáky. Když klesli na úroveň druhého patra, draply oba vzduchoplavce pazoury Hubíba, jenž se tu najednou zhmotnil, a vtáhly je mimo dohled na stezku. Mezitím Jerome Skuld zahájil palbu, čímž na sebe upozornil obrovitého barbara na čtvrté úrovni šroubovitě stezky a ten jej jedinou dobře mířenou ranou skolil do prachu.

Pelášil jsem kruhovou stezkou a snažil se ramenem lízat zeď, přičemž zahlédl jsem na druhé otočce napříč Zarna s Worrelem, jak zapadli do jedné z postranních hrobek. Otakáro páčil po Oburovi tam, kde právě s kumpány svazoval našeho válečníka, a podle toho, jak se tomu černému prťavci zkrivila huba, pochopil jsem, že Vestovy šípky jsou natřené nějakým ošklivým jedem. Přesto výsledek neměl kyženého efektu, jež by Numští

přijali s jásotem. Pořád jsem prchal a doufal, že Otakáro, který zacítil Zelenu, nebude jí mířit na obličej. Byla by to škoda. Poté, co ji zasáhl do ramene, stáhla se našťěstí krasavice mimo dostřel.

Konečně doběhl jsem k našim, chvíli nato i Al-Rahem. Ozvěnou tříštily se hlasy shůry, které se po Zeleně domáhaly odpovědi, zda když mají jednoho, jestli je nutné brát ještě někoho dalšího. Tím mínili zajatce. Zelena opáčila, že jeden stačí, a zavelela k ústupu. Jaké uvolnění zavládlo v řadách Numských, kteří cítili jasnou převahu nepřátel! V hroznovité formaci se zjevili Zarn a Worrel, pochopitelně magicky. Worrel ale vůbec nevypadal dobře, byl celý zelený v obličejí, a velení fakticky zastával zástupce Hadrigrern - budiž mu za to velký dík.

Zapadli jsme do chodby a stáhli s sebou bezvládné tělo Jeroma Skulda, který našťěstí, i když plytce, dýchal. Vzápětí ale rozezněl se dómem Zelenin hlas, která ječela, že mají zajatce a že se chtějí s námi domluvit. Vyjednávání se ujal Otakáro a hlavně Zarn Hadrigrern, jehož hlas byl klidný a neústupný. Domluveno následující: za hodinu se trojice Vlků a trojice Numských sejde na půli cesty a budou domluveny podmínky propuštění Růžičky. Takže jsme získali hodinu času, rušenou občas neviditelnými vlčími zvědy, které bylo třeba odhánět. Dohodli jsme se během rychlé porady, že se za žádnou cenu nenecháme odzbrojit a našim jediným požadavkem bude propuštění Dwanyho Růžičky živého a zdravého. Za těchto dvou podmínek potom přistoupíme na jakékoli jejich návrhy.

Ještě jedna věc se stala, a to, že Worrel složil vůdcovství. Potom si lehl do kouta a rezignovaně oddechoval. Dohodli jsme se, že ačkoli s vůdcem fakticky padá i zástupce, přesto na vyvolení nové autority není čas. Proto po nezbytnou dobu autoritou bude Zarn Hadrigrern. Jako vyjednávači byli určení Zarn, Otakáro a já. Potom vyšli jsme na smlouvenou půli cesty.

Hlavními aktéry jednání se stali Zarn Hadrigrern a Zelena. Potvrdilo se, že Zelena má kočku, jejíž neviditelné tělo usilovně hladila po hřbetě. Otakáro pravil, že je háklivý na kočičí chlupy. Situace je následující: Zeleně je jasné, že ve Vlky nemáme důvěru. Apeluje ale, abychom začali znovu, od nuly. Její muži mají od Karabaše úkoly, které musí splnit. Říká, že je v běhu akce, k jejímuž

zahájení jsme přispěli. Jménem Karabaše požaduje po Numských splnění posledního úkolu - zaútočit na Dreblinieg. Poté nám garantuje volný odchod, doprovod ze země a pannu Frivaé. Souhlasili jsme, ačkoli se skřípěním zubů. S ohledem na to, v jaké situaci jsme se nacházeli před hodinou, lze však považovat z naší strany vývoj situace za obrovský úspěch. A to i s ohledem na možnost, že by nás zase podrazili.

Vyjednávači se vrátili k jádru družiny, družina se přesunula k Vlkům, do jejich ležení, a nastala fáze příprav. Po dlouhém dohadování byl plán stanoven takto: za tři dny zaujmeme pozice u Dreblinegu. Tedy Numští a Zelenina tlupa. Projdeme jeskyněmi. Ještě teď paní Vlků vyše posla se zprávou ke Karabašovi. Zelenina tlupa se rozroste ještě o další posily, které jsou na cestě sem. Celé skupině, která zaútočí z jeskyní, bude velet Zelena. Její plán je prostý: zaútočíme a musíme vyhrát. Zpacifikujeme posádku, ozbrojíme vězně. Po započetí útoku máme odhadem čtyři až pět hodin, než dorazí kortorská armáda z nejbližší posádky. Za tu dobu musíme opustit tábor podzemím a štolý za sebou odpálit. A to, pěkně prosím, i včetně jednoho tisíce devíti set sedmnácti zbývajících vězňů, což reálně znamená, že se v úzkých jeskyních navzájem ušlapeme. Na takové argumenty ale Zelena nechce slyšet. Zdá se, že počítá s poloviční úmrtností. Takový způsob osvobozování rukojmích je zřejmě pro Vlky běžnou záležitostí. Útok na Dreblinieg bude zahájen Karabašovými muži, kteří zaujmou postavení vně tábora a projedou dovnitř zásobovacím vozem, naplněným výbušninami. Vůz bude odpálen a pokud se odpalovačům podaří včas zmizet, jediné dobře. Zelena sdělila o svém nadřazeném několik zajímavostí. Masku, kterou nosí, je s ním prý fyzicky spojená. To mu tedy asi prorostla kšichtem. Masku mu prý něco dává a něco bere. No, popravdě nevím, co si o tom mám myslet.

Takže jsme se rozložili po zemi, odpočívali a přemítali o osvobozovacím plánu. Mezitím dorazilo dvacet pět Vlků, tedy zmíněných posil, se stovkou oštěpů. Další stovka již stála vyrovnána v otepích. Takže máme dvě stě oštěpů pro téměř dva tisíce vězňů. Oštěpy mají dokonce kovové hroty, jak upozornil Palivec. No ano, ten zrádce Palivec je tady taky. Prostě jsme taková sebranka k pohledání.

V klidu tedy nastalo hlasování o novém

vůdci Numských. K mému velkému překvapení ti bláhovci zvolili mě, což mi, popravdě řečeno, tak trochu vyrazilo dech. Nebyl jsem notnou chvíli schopen cokoli říct. Pak jsem řekl, že bychom mohli popravit Otakára, když je hobit, ale bylo to trapné. Ve skutečnosti si nemyslím, že by si zasloužil být popraven. Je velmi důležitý, dokázal to nejednou. A Zarn přeci říkal, že jedinec se může z kolektivní viny svého plemene vyvinout. Myslím si, že Otakáro je právě takovým příkladem vyvinutí. A navíc nám jde o kejhák. Takže tak. Svým zástupcem jsem jmenoval Zarna Hadrigrerna, stejně to fakticky povede on. Je to přirozená autorita. Když něco říká, všichni mu doslova visí na rtech. Toho nelze si nevšimnout. A tak tomu má být.

Navečer sešli jsme se ještě jednou se Zelenou nad plánem Dreblinegu. Jednání bylo velmi zdlouhavé a připomínalo koňský handl. Nicméně konkrétní úkol Numských v něm získal zřetelnější obrysy a do našich tlumoků přesunulo se velké množství Zeleniných azurionů. Vyrážíme zítra v pět hodin. Třetího dne po šesté hodině vtrhneme do ortu čtyři, kde osvobodíme pracovní četú a zabijeme dozorce. Počkáme na desátou hodinu, kdy by mělo dojít k výbuchu zásobovacího vozu. To bude signál, na který Numští přeběhnou tábor a po schodišti zaútočí na první z palpostů, rozestavených na útesech kolem rokliny. Zlikvidujeme střelecká hnízda, dokud se nesrazíme se skupinou, jež bude dobývat palposty z opačné strany. Palposty obsadí osvobození vězni, vybraní Zelenou. Osvobození vězňů bude jejím úkolem. Ostatní vězni se zatím budou shromažďovat v zajištěném ortu čtyři, což má na starosti Timbamčuk. Dobře mu tak. Nenávidí mě za to, že jsem mu zmrzačil končetinu. Po vyčištění tábora od vojáků stáhneme se také do ortu čtyři, který poté Otakáro Vesta s Oburem odpálí. Jeskynními soustavami se vrátíme sem na toto místo. Tím by měla být naše část dohody splněna. Takže zítra ráno v pět. Není to tak dávno, co jsem si myslel, že do Dreblinegu nevstoupím. Všechno je relativní.

Pamětliví toho, že Vesta nese své tajemné vestapytle, my střelci rozdělili jsme si zápalné šípy. Poté rozděleny hlídky. Vlkům totiž není co věřit - hlídky prostě držet musíme, i když v případě nenadálého útoku sotva bychom co zmohli. Hlídky tedy chápu spíše jako cosi, co jítří smysly a povzbuzuje morálku mužstva. Nařídil jsem krollu Babrakovi, aby k mužům vystoupil s přednáškou o vězeňských palpostech. Kroll je totiž našim odborníkem na otázky vězeňství. Takže jsme trpělivě

naslouchali jeho vyprávění, přerušovanému jen tu a tam doplňujícím dotazem. Konstatuji, že verbální projev Babrakův byl ucházející, na přednášku se připravil skutečně pečlivě. Výtvarnou stránku přednášky však shledal jsem příšernou, takže jsem osobně čmáranici palpostu, kterou kroll svá slova dokladoval, operativně překreslil.

Už jsme se zavrtávali do houní, když se připotáceli černý Obur se Zelenou. Řekli, že odeslali zprávu Karabašovi a konstatovali, že je tedy definitivně domluveno, že je všechno domluveno. Vůbec jsem nepochopil, proč a co těmi zbytečnými plky míní. Potom nám dali léčivé azuriony. Jsem přesvědčen, že mají černé svědomí. Proto se chovají tak, jak se chovají. Na odchodnou Zelena potvrdila, že Frivaé je v Puklině. Jaké překvapení. Když jsem už skoro usínal, zaslechl jsem, jak Babrak žertuje, že měl v táboře pletky s Frivaé. Také pravil, že by z něho mohl být elfí princ. Je to takový neškodný šprýmař, ale mám za to, že by měl držet humor na uzdě. V Trindindolu by za tohle mohl být vaporisován.

19. deštěn 1075

Budiček půl hodiny před pátou, zabaleno. Ne tak Vlci. Nejsou zřejmě uvyklí rychlého uvedení do pěší pohotovosti. Na cestu vyrazíme tedy s půlhodinovým zpožděním oproti plánu. Numští plní Zelenino přání a kráčí blízko čela voje. Z nepřítěš záživné cesty podzemím učinil jsem pouze pár ležných poznámek: Timbamčuk se snaží zasahovat do rozhodování, ale Zelena, zdá se, má vše pořád pevně v ruce. Čelo voje tvoří také dva hobiti. Jsou takoví černější a kudmatí. Někdo trefně podotkl, že někteří hobiti jsou méně ozbrojení, někteří více. Z počtu viditelných černějších kudmatých hobitů je totiž jasné, že větší část je jich neviditelná. Jerome Skuld mi řekl, že jsem elfí pohunek, ale už si nevybavuji, proč. Zřejmě měl potřebu něco říci, protože se zrovna probudil z letargie, a nic smysluplnějšího mu slina na jazyce nepřinesla. Každopádně jeho slova neberu na lehkou váhu. Půjde-li to takto dál, budu si s ním muset na téma elfství vážně pohovořit.

U vodopádu vyšlo najevo, že Vlci se ve studené vodě nechtějí vyráchat a jsou na její přechod vybaveni provazovými žebříky, které skobami v sehraných skupinách umístili podél stěn. Je skvělé, že se o takové nepřijemné a pracné činnosti nemusíme starat.

Sakraším územím prošli jsme tak, jako prve. Worrel požádán Zelenou o ohňostěnnou podporu, což i přes svou celkovou fyzickou i psychickou vyčerpanost provedl. V šest hodin večer v místě, kde směr cesty měl opustit tok řeky, Zelena přikázala rozbit tábory.

20. deštěn 1075

Ráno opět potíže s Vlky, kteří prostě nejsou schopni dodržet časový plán. Od půl sedmé prolézáme komíny, na některých obtížnějších místech Vlci instalují záchytná lana a žebříky. Kolem jedné odpoledne minuli jsme mrtvolu kopáčů, což nikdo z vlčích soupeřů nikterak nekomentoval. Asi ve čtyři hodiny v dlouhé chodbě nedaleko domu s průvaly Zelena kázala rozbit tábory a naposledy v klidu dospat, co jde. Na Vlčích je patrné, jak jsou sklíčení, čehož není možné si nevšimnout. Někdo procedil skrze zuby, že jim konečně došel humor, ale nevím, kdo to byl. Každopádně měl pravdu. Skuld a Babrak postavení na hlídku na protilehlé strany chodby, zatímco Otakáro Vesta aktivuje vestapyle. Aktivace pytlů, to je hobitův odborný výraz pro jakési nebezpečné procedury s nimi.

Se Zelenou dohodnuto, že ráno malý vlčí oddíl provede průzkum oblasti, ztopoří žebře a rozšíří zával, aby prostup nebyl omezujícím. Jiní Vlci potom prý nahoru provedou přesun hmot. Hmoty, to jsou dle vysvětlení krásné velitelky zbraně, jídlo a výbušniny. Prostě těžký materiál. Prostě hmoty, řekla Zelena. Také doporučila, aby se obzvláště kouzelníci vydali z magenergie. Což bohům žel Babrak pochopil doslovně a vyřkl hrdelní formuli, jejíž účinek se dostavil vzápětí. Chodba se zahálila dusivým čpavým čmoudem. Nebylo nic vidět, postižení vykřikovali sprosté nadávky na krollův účet, které záhy se slily do jednohlasného zděšeného skandování “Mrak smrti!” a “Nedejte se to!”. Dusili jsme se půl hodiny, než se krollův puch rozptýlil. Zelena, jejíž alabastrovou tvář pokryly nedůstojné saze, řekla, ať se to už neopakuje. Musel jsem tedy krollovi domluvit, ale nejsem si jistý, zda mé výtky pochopil. Koukal na mě těma svýma naivníma očima a přiblíže se usmíval jako nějaký elfí princ. Tedy elfí princ v takové podobě, jak si jej kroll představuje.

21. deštěn 1075

Napsal jsem si poznámku, že Zelena a Ajča nějak po ránu experimentovaly s magií, ale už si nevybavuji, jaké toto experimentování mělo

průvodní jevy, že jsem si jej poznamenal. Asi to není důležité. Důležité je, že odešel průzkumný a zajišťovací oddíl a zásobovací oddíl začal připravovat na hromadu ony těžké hmoty.

My, Numští, nezatíženi žádnými hmotami, celý den jsme prohnívali. Pouze Zelena vyrušila naše úvahy, když přišla zase znovu zrekapitulovat plán. Ona by bez těch neustálých rekapitulací totiž ani nemohla existovat. Osobně musím říci, že se Zelenou rekapituluji rád. Tedy když není neviditelná. Její viditelnost je totiž na celé rekapitulaci to jediné, co zanechá skutečný a trvalý dojem. Takže Ort čtyři, jak inkriminovaný důl po vojáků označujeme, obsadíme zítra před šestou hodinou ránní. Tedy ještě před příchodem pracovní směny. Dozorci prý zůstanou daleko u vstupu. Timbamčuk půjde první a dojedná s vězni loajalitu. Potom tam vtrhneme a fakticky provedeme akt osvobození směny. Vězně vyzbrojíme. Poté, co dojde k výbuchu Karabašova zásobovacího vozu, Vlk Lidin se svými muži zaútočí na dozorce u ústí. Lidinův útok spustí jednotlivé akce, jež už byly domluveny. Ze strany Numských budou tedy započaty akce skupin PALPOST a KORIDOR. Velitelem skupiny KORIDOR jmenoval jsem Babraka a pod jeho velení přeřadil elfy Worrela a Hadrigerna. Skupina KORIDOR má za úkol operovat v Ortě čtyři a zbudovat ústupový koridor, jímž po úspěšném završení svého poslání projde skupina PALPOST, jež bude ještě předtím kryt odpalovací práce Otakára Vesty, do čela ústupového voje. Skupina KORIDOR tedy má na starosti cílenou organizaci kumulujících se věžňů ústupový koridor vytvořit a do příchodu skupiny PALPOST zajistit v použitelné podobě. Skupina PALPOST, kterou povedu já, zaútočí na dreblinegské palposty, o nichž v instrukcích hovořil Babrak. Skupině PALPOST přednesl jsem svou vizi bojové formace se středovými výsuvníky, což bylo mužstvem akceptováno.

22. deštěn 1075

Dlouho očekávaný a neodvratitelný den započal budíčkem ve tři hodiny ráno. Nálada pod psa, mlčenlivý zástup prošel k samému závalu, kde ticho porušil ojedinělý hlas, který pravil: “Tak, a jsme prolezi v dole”. Myslím, že to byl Palivec. Rozšířeným průlezem do Ortě čtyři se vydal pouze Timbamčuk s trojčlenným doprovodem. Čekali jsme v naprostém tichu, které kolem půl šesté narušil vzdálený otfes. Davem to zašumělo, zda

nejde o Karabašův vůz, ale usoudili jsme, že to je nesmysl. Zřejmě pouze některá z pracovních čet v odlehlejšímu ortu provedla rutinní odstřel. Zaretuk řekl, že se nemáme bát, že je tu dobré žebroví. Pochopil jsem, že na mysli měl kvalitní výřevu.

Něco po sedmé Vlk strážící průvlak oznámil, že zaslechl zvuky řeči. Mínil tím upozornit na hlasy věžňů, vracejících se s Timbamčukem. Byla jich masa. Otrhaných, strhaných, napjatých. Veliké oči ve vyzábých obličejích. Kortosští magici! A tato zubožená stvoření byla narychlo ozbrojena kopími s kovovými špicemi. Thygram Rudgesson v tíživé atmosféře poklekl ve volném koutě na jedno koleno a počal se modlit. Ke komu nebo k čemu není známo. Jeho mumlání bylo takřka neslyšitelné.

V půl desáté my, členové skupiny PALPOST, začali jsme se hotovit k přepadu. Kroll Babrak převzal azuriony, utvořili jsme mlčenlivou frontu a on na jednoho po druhém sesílal neviditelnost a neslyšitelnost. Po provedení úkonu pod silou dojmů začal jsem s Otakárem na téma dané procedury žvanit, čímž naše neslyšitelnost pominula a byli jsme nuceni zařadit se do fronty znovu. Na svou obhajobu musím říci, že jsem nebyl stran věci znalých odborníků příslušně obeznamen.

Když se skupina PALPOST přesouvala blíže k východu z Ortě čtyři, všiml jsem si, že Zelena má zahnutý meč, připomínající vlnovku. To ale už Vlci vpředu vysílali smulovaný signál, že hlídka dozorčích ortů je v dohledu, takže jsme se stáhli do postranní štol. Následovalo útrpné a velmi zdoluhavé čekání na výbuch Karabašova zásobovacího vozu.

Obrovská exploze otrásla Dreblinegem až chvilku před půl dvanáctou. Nebylo pochyb, že tento výbuch způsobili Karabašovi lidé. Ohlušující detonace postavila nás na nohy. Vyřítili jsme se z úkrytu a vpředu spatřili hlouček Vlků v krvavé řeži s dozorčími. Zvenčí sem doléhal divoký štekot psů. Teď už jen nepozorovaně prosmeknout se kolem bojujících a vyběhnout do hrůzy Dreblinegu. Operace PALPOST byla nevratně zahájena! Bohové, stůjte při nás!

Neviditelní vyřítili jsme se na prostranství. Kolem vládl nepředstavitelný chaos a řev, mezi kterým vyjímala se vysoká fistule nějakého psa, jenž provolával cosi o výbuších u západní brány. O to větší vírava vládla ubikacím napravo, kde

vězni v panice vyběhající ven byli dozorci hrubě smýkáni na zem a brutálně pacifikováni. Nedbající zmatku kolem, vyběhli jsme jako lavina těch několik desítek schodů k prvnímu palpostu. Okamžitě se ukázalo, že Babrakova instrukce o palpostech byla nepřesná. Vstupy do palpostů neměly být chráněny žádnými překážkami, ale tady byly bytelné dveře. Rychle jsme se dohodli, že Růžička vykopne vrata a Vesta dovnitř hodí vestapyle. Tím pádem jsme ale vesměs přišli o neslyšitelnost. A tak se i stalo, kromě toho, že Vesta nepoužil vestapyle, ale jakýsi model Šáří, který prý není tak nebezpečný na manipulaci. Bylo mi to celkem jedno, hlavně když to buchne. Numští se tedy stáhli do bezpečné vzdálenosti a narychlo dohodnuté se stalo skutkem. Model Šáří Otakáro zapálil z doutnající fajfky, kterou pro tyto účely zažehl již v Ortě čtyři. Takže mi konečně došlo, že smrad, který jsem cestou považoval za typický smrad vězeňský, byl smradem páleného tabáku nevalné jakosti. V očekávání detonace jen letmo naslouchal jsem Vestově drmolení, že nese výbušniny, které označuje jako model Šáří, Vesta, Obur a Oburvesta. Model Šáří sice vybuchl, ale nestalo se nic moc. Na ochoz palpostu vylezli dva střelci a zahájili palbu, přičemž unisono porývali: “Lili! Lilipu! Habal kabel!”. Lilipu zřejmě značí hobit. Tedy Otakáro. Opětovali jsme palbu, jeden voják padl, nicméně ukázalo se, že tam byli tři, a ti se stáhli do bezpečí za žbrlení. Vtrhli jsme tedy dovnitř, pouze Jerome Skuld počal se plaziti po plášti palpostu vzhůru. Model Šáří zničil veškeré vybavení přízemí včetně žebříku, umožňujícího vstup do prvního patra. Nezbylo tedy než zahájit krycí palbu, přičemž Otakáro Vesta aktivoval druhý model Šáří a metl jej vzhůru. Došlo k další detonaci, přičemž bedlivý Thygram ohlásil dva běžící vojáky zvně budovy. Přeskupili jsme tedy formaci, zatímco nahoře evidentně došlo k prozrazení Jeroma Skulda a následné řeži. Ačkoli se situace v jednu chvíli poměrně zkomplikovala, brzy jsme soustředěnými silami beze ztrát dostali Palpost jedna pod kontrolu. Jenom s tím dovětkem, že jsem málem zastřelil Skulda, poněvadž se motal, kde neměl.

Došlo k zneviditelnění z tenčící se zásoby azurionů zmíněných vlastností a přípravě k dobytí Palpostu dva. Otakáro Vesta odkvapil zmíněným směrem s vestapylem. Úspěšné umístění nálože ohlásil Dwany Růžička na stráž, když upozornil, že Otakáro se rychlým hobitím během vrací a šípomet se otáčí hobitovým směrem. K

vystřelil však již naštěstí nedošlo, protože vestapylt explodoval, čímž byl Palpost dva úplně zničen a ocitl se v jednom plameni.

Rychlá porada potvrdila, že tato operace byla velmi úspěšná a že Palpost tři bude zničen stejným způsobem. Poslední dvě neviditelnosti z azurionů byly aplikovány na Otakára Vestu a Al-Rahema, poněvadž Jeroma Skulda pro nedostatečné schopnosti Otakáro jako doprovod odmítl. Mezitím, co Vesta s Al-Rahemem odkvačili směrem k Palpostu tři a jádro formace přesouvalo se k Palpostu dva, hlídka oznámila, že osvobozený Palpost jedna vůbec neobsadili vybraní vězni, jak bylo domluveno se Zelenou, ale dreblinegští vojáci, a co více, že se malý oddíl přesouvá k Palpostu dva. Tedy k jádru naší skupiny PALPOST. Seznali jsme tedy, že nově aplikovaná metoda naprosté demolice palpostů je tou jedinou správnou. Drobný odklon od původního plánu Vlků byl tedy případně podložen pádným argumentem.

Sešikování ve formaci přeběhli jsme k hořícímu Palpostu dva, kde zjištěno, že vlivem obrovského žáru není možné rychle projít a mířit k Palpostu tři. Proto nařídil jsem otočit řady a vyčkat krvavého střetu. Střet s útočníky byl krátký a účinný, neutrpěli jsme žádných vážnějších ztrát. Prosmekli jsme se kolem hořících trosk a cestou k Palpostu tři, který mezitím v ohlušující detonaci pohltily plameny, spojili jsme se opět s Otakárem Vestou, který na svých křivých nohách jako o život cupital plání s Al-Rahemem v patách. Na hobitovi bylo jasně patné, jak je šťastný. Cestou k Palpostu tři měli jsme možnost letmo obhlédnout dění v táboře. Situace vůbec nevypadala příznivě, zdálo se, že se něco muselo zásadně zvrtnout. Dreblineg byl evidentně stále pod pevnou kontrolou dozorců, vězni ležící na zemi s rukama na týle kontrolováni ozbrojenými vojáky. Po Vlcích nikde ani stopy, taktéž se zdálo, že skupina Vlků, která měla likvidovat palposty z protilehlé strany, vůbec neexistuje. Palpost tři sice zachvátily plameny, ale oblast se nacházela v aktivním dosahu palby z šípometu Palpostu čtyři, a co více, osádka zmíněného palpostu vybrala si za cíl Nurnskou družinu. Aplikovali jsme ochranné kouzlo z posledního azurionu toho druhu, a kupodivu účinky kouzla zabránily průniku šípů skrz. Musím říci, že v účinek magické ochrany proti šípometným střelám nikdo ani nedoufal; azurion jsme užili spíše jako akt šilenství. Chlapi se začali dohadovat, že máme možnost se buď probíjet vpřed, nebo naopak probíjet

se cestou zpátky. Al-Rahem vykřikl, že jako vůtec družiny bych to měl rozhodnout. Vůtec, jak jsem pochopil, je nomádké označení pro předáka kmene, takže já jako vůtec rozhodl jsem, že nehledě na to, zda Vlci uspějí či nikoliv, budeme se probíjet stále dál dle původního plánu, i kdybychom měli palposty zlikvidovat všechny. Po zničení posledního palpostu octli bychom se totiž v blízkosti Ortu čtyři, tedy tam, kde skupina KORIDOR, jak pevně doufám, pečlivě buduje a kontroluje ústupovou cestu.

Takže běžíme od hořícího Palpostu tři a lízají nás střely. Nepříjemné je, že v horním patře Palpostu čtyři operuje šest dozorců. Cloumá mnou hněv, a to hněv k Babrakovi. Ve své instruktažní přednášce tvrdil, že osádky šípometů jsou dvojčlenné. Tady je nepřítel třikrát tolik. Myslím si, že Babrak v přednášce sdělil to, co věděl, a co nevěděl, to si vymyslel. Vnímám krollovo jednání jako trestuhodné a neomluvitelné.

Situace v lágru se nikterak nezměnila. Skuld však upozornil, že na západě se to fakt rube. Ozývají se menší či větší výbuchy. Daleko u Ortu jedna vznikla velice zmatečná tlačence. Na první pohled se zdálo, že Vlci byli zatlačeni dovnitř, ale důslednější pohled ukázal, že je tomu právě naopak. To Vlci zatlačili skupinu dozorců dovnitř a Kortosští zahájili krvavou obranu. Případlo mi jako úplná hovadina, že Vlci plývají silami na dobytí Ortu jedna, který je strategicky naprosto bezvýznamný.

Obrana Palpostu čtyři se stáhla za hradbení, z čehož vyplynulo, že jsme byli namísto střelby nuceni podniknout útok muže proti muži. Otakáro Vesta vmetl do palpostu model Obur. Dwany Růžička následován v závěsu Thygramem Rudgessonem vpadli s tasenými zbraněmi dovnitř. Průlom se podařil a my, střelci, mohli jsme od futer zahájit podpůrnou palbu. Jen letmo zahlédl jsem, jak Růžička řádí v krvavém běsnění a jak trpaslík Thygram první ranou nepřítele padl k zemi. Třicetvrtěšáhový rantl, o němž Babrakova přednáška pochopitelně také pomlčela, sloužil obráncům jako účinný kryt, nicméně ukázal se jako nedostatečně účinný proti hobitu Růžičkovi, který Kortosany rozsekal na kaši. Nahoře se ozval výbuch a my jsme vpadli dovnitř. Zatímco se Dwany Růžička po žebří sápal do prvního patra, dolů seskočil jeden nepřátelský voják, ale ten byl ustřílen dříve, než stačil napáchat škody. Věrný voják Cindren sice

porušil rozkaz a vystřelil také, čímž porušil neviditelnost, ale na druhou stranu musím uznat, že se zapojil v pravý čas. Palpost čtyři byl dobyt.

Ohledali jsme mrtvé a bylo zjištěno, že Thygram Rudgesson je mrtvý. Dwany pravil, že nešťastný trpaslík šel do boje šeredně zraněn z předchozího boje. Vůbec nechápu, proč se nepřihlásil u Cindrena o léčení nebo nepoužil některý z léčivých lektvarů, které měl před bojem přiděleny. Shodli jsme se na tom, že sporný trpaslík šetřil na nepravém místě v nepravou dobu. Navíc při sestavování bojové formace jsem jasně řekl, že v případě potíží si měním ve formaci s Thygramem místo. Trpaslíkovu smrt chápu ve světle těchto skutečností tedy jako zohla zbytečnou. Buď musel být ožralý, nebo dezorientovaný v rychlém vývoji událostí. Takže my, živí, začali jsme se léčit Zeleninými lektvary a Jeromu Skuldovi vydal jsem rozkaz táhnout trpaslíkovu mrtvolu na ocace formace. Proti rozkazu Skuld začal poměrně nečekaně vehementně protestovat a držovat, takže jsem mu jej musel několikrát hlasitě zopakovat, než obsah příkazu plně pochopil.

Posledním neviditelným druhem zůstal Al-Rahem. Byl tedy vybrán jako značkováč v alternativním Otakárově plánu na zničení Palpostu pět. Plán akcentoval přítomnost Oburovy naváděné rachejtle v hobitově tlumoku, jejíž úspěšné a účinné navedení na cíl bylo třeba zajistit označením cíle speciální tekutinou. Al-Rahem tedy vybaven tekutinou a stručnou instrukcí vyrazil k Palpostu pět, zatímco zbytek Nurnských diskutoval o nesmyslné Thygramově smrti.

Al-Rahem se vrátil, ale neoznačkoval. Zjistil totiž, že Palpost pět je prázdný. Jeho osádka tedy zřejmě posílila osádku Palpostu čtyři a už tedy pochopitelně neexistuje. Takže Al-Rahem byl operativně vyslán k novému cíli, jímž se stal Palpost šest. Nurnská družina zatím nahodila na záda bagáž a ve formaci přesunula se do Palpostu pět zničit šípomet. Během přesunu zjištěno, že dozorcí se stáhli z východní oblasti lágru a osířeli vězni v reakci na jejich nepřítomnost začali se bouřit. Spatřili jsme, jak masa vězňů holýma rukama utloukla malou skupinku dozorců v ženské části věznice u povrchového dolu. Doslova je ušlapali. Také jsme spatřili, jak od Palpostu sedm běží tři muži posílit osádku Palpostu šest, což jsme kvitovali s povděkem, poněvadž Palpost šest bude označkován a zasažen naváděnou střelou. Ze zadku družiny

ozývalo se hlasité držkování Jeroma Skulda, vlekokoucího trpaslíků mrtvolu.

Prázdným Palpostem pět jsme pouze prošli a nějaký dobrovolník přežil tětvu šípometu. Potřebovali jsme se dostat blíže Palpostu šest, protože Otakárova rachejtla měla poměrně malý účinný dostřel. Asi na půli cesty spojili jsme se s Al-Rahemem, který úspěšně označkoval. Éter byl nasycen řvaním vězňů, nářkem trhaných dozorců a ušírovoucím jekotem vězenkyň. Otakáro Vesta požádal o zářezku pro rachejtli, tak jsem splnění této potřeby nařídil drzému Skuldovi, který rachejtli podepřel vlastním tělem. A Vesta zapálil knot, rachejtla se vznesla do vzduchu. Sledovali jsme s úžasem vzplněnou trajektorii hořícího chvostu, dokud střela nezasáhla palpost a nedošlo k detonaci. Zvedl se prach.

S napjatými luky postupovali jsme sehrané ve formaci k Palpostu šest a stříleli na cokoli, co se pohllo. Teprve napotřetí se Dwanymu Růžičkovi podařilo vyrazit dveře a vpadl do klubka nepřátel. Já s Al-Rahemem s azuriony v rukou pražili jsme fialové blesky. Tedy spíše jenom Al-Rahem, protože moje azuriony byly nějaké zfušované. Jeden nezařadil vůbec. Po vyčištění přízemí se hobití válečník vysápal do patra a zničil šípomet. Palpost šest byl tedy náš. Jeden z vojáků ještě dýchal, tak jej Růžička popravil. Prostě ho rozsekal.

Došlo ke krátkému odpočinku, během něžž došlo k přerozdělení Thygramových věcí. Trpaslíkovu mrtvolu jsme ponechali svému osudu a vyrazili k poslednímu z palpostů, označovanému jako Palpost sedm. Byl prázdný, to jsme věděli, ale bylo třeba vyřadit šípomet z možného provozu. Situace v lágru se v zásadě nezměnila, po Vlcích stále téměř žádné stopy, dreblinegští vojáci evidentně srotili se u hradeb, chránících vojenská kasárna. Potéšitelným obratem však byl fakt, že vězni, osvobozující sebe sama, převzali kontrolu nad zbytkem tábora a holýma rukama sáпали každého zapomenutého vojáka, na kterého narazili.

Zničení šípometu na vrcholu Palpostu sedm bylo dílem rutiny i okamžiku. Úkol skupiny PALPOST byl tedy splněn, ztráty na životech minimální. Navázáno lano k šípometovému soklu, kvapně slaňování po útesu směrem k Ortu pět. Spatřena Zelena s několika Vlků, jak cosi organizují v osvobozené části lágru, kterou osvobodili vězni.

Co však organizovali, to nezjištěno. V šiku přeběhli jsme k Ortu čtyři.

Ort čtyři byl oproti očekávání obrovské masy tisíců lidí poměrně prázdný. Neviditelný Barbrak, velitel skupiny KORIDOR, nebyl ani vidět, ani slyšet. Worrel a Zarn líně kontrolovali zbudovaný koridor. Svorně potvrdili, že Babrak se tu fláká někde kolem. Jediný pohyb tak vykazovalo pouze několik vězňů, kteří odnášeli raněné někam do hloubi dolu - zřejmě do některé ze zadních štol. Za chvíli se ohlásil Babrak strohým výkřikem: “Neviditelné!” . Zarn shrnul, že předchozí akce Vlků se zúžily na dlouhé lelkování a vyčkávání a vyslání jedné menší skupiny k Ortu jedna. Co se dělo u Ortu jedna víme. Prošli jsme tedy osířelým koridorem k závalu a přerozdělili si azuriony. Já s Otakárem Vestou vydali jsme se jako průzkumná výprava nalézt Obura a zjistit situaci.

První známou tvář na dreblinegském prostranství stal se ten chlívák Timbamčuk. Nasměroval nás do pevnosti, tedy již dříve zmíněných kasáren, kde prý operuje celá ta povedená banda včele s Karabašem. Teprve tam jsme pochopili, kam se všichni Vlci poděli. Nezajímají je evidentně žádní vězni, jde jim jenom o kořist. V pracovních čtách Vlci rabovali kasárna a přilehlé sklady a skládali na hromady, třídili a pytovali kořist, která z valné části sestávala právě z azurionů. Z celé napjaté atmosféry dýchalo jediné - Vlci udržují pevnou hierarchii a rozdělili se, řekl bych, na Vlky-otroky a Vlky-dozorce. A vztahy mezi oběma zmíněnými skupinami rozhodně nepojmenoval bych důvěrnými a přátelskými. Mezi Vlky spatřili jsme Obura - byl hrozně černý, černější než dřív. Potom se před námi vyloupl Karabaš a pronesl své stokrát omlété: “Hej, přítelé!” . Příběhl nějaký účetní, který nahlásil osm set mrtvých vězňů a sto mrtvých Vlků. Tedy řádově. Zřejmě dobývali kasárna metodou mletého masa. Musím říci, že Karabaš je pro mne zosobněný úchyl. A ten úchyl svým mužům zavelel ke stažení do Ortu čtyři. Táhli jsme se tedy s nimi, držíce se Obura, který prohodil k Timbamčukovi, že Vlci vyhráli. No, to by jeden neřekl. V Ortu čtyři jsme se s Oburem odloučili a došli k jeho truhlám, naditým výbušninami. Tady jsem se od Otakára odpojil, jelikož mne nebylo třeba. Pouze jsem hobita vybavil nějakými ze zbylých azurionů, aby se s námi mohl snáze spojit, kdyby nastala šlapаницe.

Mezitím, co Obur s Vestou přistoupili k

instalaci výbušnin, Nurnští zašpuntovali zával. Ve vyčkávání, co se bude dít dále, dřepíme u závalu a vzpomínáme na Otakára Vestu, pyroklastika.

Podle vzdáleného klení mi ale došlo, že někteří z Vlků přeci jenom závalem prošli. Z výkřiků, tříštících se ozvěnou, pochopil jsem, že v řeči Vlků zmíněný důlní útvar nazývá se pokolenovka. Pokolenovka je tedy plazivka, již lze vcelku pohodlně projít po kolenou. Ucpáváme tedy pokolenovku, aby už nikdo další neprošel.

V šest hodin večer ozvala se detonace, která otřásla zemí i stěnami. Babrak pravil, že to byla taková šlupa, že se vydroluje vydřevení i prach. Potom se zjevil Otakáro Vesta, umouněný a našťvaný. Umouněný od polétavého prachu a našťvaný, protože jej Karabaš plácal po ramenou a říkal mu příteli. Hobit sdělil několik postřehů. Věžňové prý šli ortem jako ovce a on musel zorganizovat veškerou svoji hobití přirozenost. Hadrigern řekl, že hobití přirozenost je zvláštní výraz pro hobití nepřirozenost. Tiše jsem souhlasil a nahlas svolal druhy do formace. Takto překonali jsme pokolenovku a pokračovali dále.

Ne však dlouho. Hned u prvního komínu narazili Nurnští na osm Vlků na stráž. Řekli, že mají Karabašův přímý rozkaz nepustit nikoho dál. Drzý předák hlídky, jistý Ražuk, tvářil se zatvrzele a neoblomně. Pravdou je, že pokus pustit na ně hrůzu nebyl úspěšný. Nečekali jsme však dlouho. Brzy z pokolenovky vyhrčel nějaký chlap s velkým pytlem, potom stařík Osman Sindh. Zkusil jsem přemluvit Sindha, aby nás pustil a potrestal Ražuka, ale stařec pořád jenom fanaticky opakoval Karabašovo jméno. A bídný Karabaš se v místě zjevil onedlouho, následován Zelenou. Zopakoval jsem tedy stížnost na Ražukovo chování přímo vůdci Vlků, ale stížnost evidentně nepadla na úrodnou půdu. Musím říci, že Karabašovo chování vůči Nurnským se zásadním způsobem změnilo. Chová se jako nadřazená svině. Karabaš, tvář se jako hovado, suše odušil, že Ražukovo chování je v pořádku. A potom jako kolovrátek spustil tu svoji vlčí písničku. Pravil, že je rád, že jsme se potkali. A chce se nám omluvit. Okolnosti jej donutily nemluvit pravdu. Řekl, že jsme jeho drazí přátelé a hrdinové, a že není doba na hašteření. A také řekl, že jsme zvítězili a Frivaé prý dostaneme, to je jasné. Prý máme všechny ty zlé okolnosti smazat. Prostě žvásty, žvásty, žvásty! Proč se tedy jako vítěz necítím, ptám se? Protože Karabaš je zrůda, odpad

lidství. A ten gauner pořád rozvíjel svůj hadovitý monolog dále, že jsme jeho přátelé a jako přátelé bychom mu měli být stále nablízku. Nablízku jemu, ale hlavně Oburovi - jako doprovod. Karabaš Nurnské pověřil úkolem doprovodit Obura, Sindha a nosiče azurionů až k Malykově mohyle v Katakombách. A potom to prase odpřisáhlo, že dostaneme, co nám dáno jest. Z této věty přeběhl mi po zádech mráz.

Poměrně neochotně sešikovali jsme se s nosiči azurionů do pochodové formace; Nurnští vzhledem k povaze, formě a okolnostem rozkazu pochopitelně na ocas voje, když zločinný předák opět přišel a blahosklonně oznámil, že u Malykovy mohyly bude vést k mužstvu velký projev. Otakáro s vrozenou hobití drzostí toho chlapa poplácal po ramenou a řekl: “Tak dobře, příteli!”.

Černý Obur, Karabašem dosazený velitel oddílu, nařídil tříhodinový ostrý pochod kombinovaný půlhodinovými přestávkami. Mlčenlivý oddíl, připomínající ticho před bouří, dosáhl krátce před půlnocí oblasti sakraších doupat. Obur se optal, zda by Worrel nemohl vyčarovat ohnivou stěnu. “Nemohl”, odvětili Nurnští sborem.

23. deštěn 1075

Učinil jsem si pár poznámek. Morálka družiny upadla, společenstvo pod tíhou okolností není jednotné. Otakáro se bratří s nepřítelem skrzeva chlastání s Oburem. Nevím, komu tím prospěje, když Obura vyzdvihuje jako “dobrého” Vlka. Růžička pochopitelně za svým hobitím přítelem nezůstává pozadu a chlastá také. Je učebnicově příznačné, že právě hobiti jsou z hlediska ctění vyššího principu mravního nejslabším článkem. Zarn Hadrigern se naštěstí obětavě kolující flašky zmocnil, nacpal do hrdla odtržený lem pláště a zapálenou lahví metl do chodby.

Oburovci, nemaje podpory Worrelovy magie ani olejů z našich zásob, přesto dokázali shromáždit dostatečné množství, aby sakraše oddělili plameny. Vpředu došlo k menší potyčce s těmi tvory, avšak Nurnští se do boje ani nezapojili, ani nesledovali jeho průběh a vývoj. Přesto Oburův nejednotný oddíl doupaty prošel a zanedlouho čelo voje ohlásilo vodopád. Tam nařízen delší odpočinek. Otakáro Vesta, naprosto demoralizovaný a zřejmě i dezorientovaný, pravil, že jsme východní burani, a odešel chlastat s černým Oburem. Ještě jednu poznámku musím zaznamenat. Ožralý Obur nazval

Zarna Hadrigerna ušounem. Černý Obur je mrtvý muž!

Ve čtyři hodiny odpoledne se Oburův oddíl přesunul k jezírku u Katakomb. Musím říci, že černý velitel si důsledně udržuje hladinu alkoholu, což bezesporu svědčí o tom, že má nervy v hajzlu. Asi něco ví. Něco, co ho žere, a souvisí to s Karabašem. Zdá se mi, že se ta jejich organizace rozkládá zevnitř. Otázkou je, zda být přímým svědkem rozkolu mezi Vlky je positivum či negativum. U jezírka dostal Obur zvláštní nápad, a to vyrabovat elfí hrobky. Nesetkal se naštěstí s podporou ostatních, obzvláště ne Nurnské družiny, což mě pochopitelně potěšilo. V půl páté vynořili jsme se tedy v dómu u Malykova katafalku.

Splnivše úkol rozložili jsme se u úpatí šroubovitě se točící stezky vzhůru. Bylo jasné, že Obur má zřetelné rozkazy nepustit Nurnské ven, takže kontrolovat toto strategické místo jevílo se být nejpříhodnější až už pro útek ven či úprk zpátky.

Zatímco Nurnští budovali pozici, Otakáro Vesta odešel za Oburem a o něčem s ním dlouze debatoval. Snad proto zapsal jsem si poznámku o hobotově kolaboraci s nepřítelem. Po nějaké době se hoboti zpupně vrátili k mužstvu, následován ožralým trpaslíkem, z jehož rozpačitého úsměvu usoudil jsem, že se chce bratřit. A žvanit. Naslouchali jsme tedy Oburovu žvanění o tom, že Karabaš míní vyvézt uloupené azuriony do Zulharadu. A potom se ten opilec přiznal, že má v úmyslu dezertovat. Pochopil jsem, že Zulharaďany nenávidí. Víc však Obur sdělit nestihl, protože varovně oznámil, že se začínají trousit lidi. A skutečně, v roztroušených skupinkách hřežli do dómu vězni, promísení s Vlky.

24. deštěn 1075

Lidi se trousili asi do čtyř do rána. Od Obura, který s flaškou přilepenou u huby v nepravidelných intervalech častoval ležení Nurnských svou opileckou přítomností, zjištěno už jen to, že černí trpaslíci přistáli v Kortosu před stovkami let a vymýtili elfy. Tuto informaci považují za spornou a nepodloženou. Co však je podstatné - Zarn Hadrigern, neviditelný, odešel na průzkum východu z Katakomb a přišel se sdělením, že venku je klid a liduprázdno, a vydatně přší. Kroll Babrak zřejmě v tušení, že čistý vzduch rovná se útek, se zneviditelnil, a to úspěšně. Al-Rahem se

probral z odpočinkové letargie a zeptal se, kde je Zarn. Sdělil jsem mu, že má jisté poslání, a potom jsme si chvilku vysvětlovali rozdíl mezi úkolem a posláním. Elfové totiž neplní úkoly, ale poslání. Tyto jemné nuance pouštní nomádi, zdá se, nejsou schopni zcela rozlišit.

V půl páté se kolem katafalku srotil hrozen muklů. Něco se začalo dít. Karabaš se zhmotnil osm sáhů vysoko u nohou Malyka. Vedle něj se zjevila Zelena, a potom na podstavec se o poznání krkoloměji vydrápali Sindh s Timbamčukem. Obur lézt nahoru odmítl. Evidentně pro značnou ožralost a myšlenkovou nesourodost. Zajímavé je, že se k ležení Nurnských přilepil nějaký mukl - Worrel jej prý zná z Nurnu. Je to zubožený elf a jmenuje se Malwe. Patří prý k nurnským ochotníkům.

A davy ztichly a Karabaš v úžasně akustice dómu začal hovořit:

“Moji drazí spolubojovníci! Soudružníci! Jsme u cíle! Vrátili jsme se z místa, na které nesmíme zapomenout! Nesmíme zapomenout na místa, kde spousta z nás nalezla smrt. Jenom proto, že se narodili s darem čarovat, byli nahnáni na toto místo pracovat a potit krev! Moji drazí! V této chvíli není doba na hašteření! Musíme táhnout za jeden provaz! Tady jsme se sešli u hrobů! Musíme začít nový život! Máme spojence, kteří nám pomohou začít znovu! Spojence z východu, díky nimž se kortoský pronárod...”

Karabaš se odmlčel a nebylo jisté, koho kortoským pronárodem vlastně míní a co se se zmíněným pronárodem díky tajemnému spojení vlastně stane. Všiml jsem si, že černý Obur cosi nesouhlasně brblal pod vousy. Nebylo mu však zbýlat rozumět a Karabaš pokračoval:

“...Zaštit'uj se slepou vírou v boha, ale ta je přivede k neštěstí a smrti! Amon-Súr je nic! Uvidíte, že až tam budeme, svobodní, bude se žít dobře bez nějakého boha! Přijdou lepší bohové! I lepší časy!...”

Karabaš rozpráhl ruce a začal mávat. Lidé se rozhuňákali jako v transu. Prostoduchý Babrak, jat davovým šílenstvím, začal tleskat. Slyšel jsem ho křičet, že elfové jsou zdegenerovaní krollové. Elfí princ evidentně uvěřil. Také mě překvapilo, že je zase viditelný. Ochranné kouzlo muselo přestat

účinkovat silným duševním pohnutím. A Karabaš rozmáchlým gestem utiřil davy pod sebou.

Pojednou se ozval hluboký zvuk, který naplnil dóm. Byl to takový hrdební řev. Vycházel odněkud zeshora dómu. Takový jakoby zvuk řevu, jak by řekl Zaretuk, kdyby byl poblíž. A ten řev byl bezpochyby zvířecí! Nebylo již žádných pochyb, že obrovské cosi tlačí se do dómu shora, kde ústí chodba, propojující dóm se světem tam venku. Potom se objevila obrovská hlava a lidé začali ječet: “Draki!”. Zavelel jsem okolostojícím Nurnským k ústupu směrem k nošení a nahodil batoh na záda.

Lidé pod Malykovým katafalkem zpanikařili a z chodeb vedoucích k jednotlivým hrobkám vyběhli muži v rudých zbrojích. Snad Amon-Súrovci, ale bylo to divné - nebyl čas ani prostor na formulaci názoru. Drak šlehl ohněm a odlesk žhavého oblaku pálicího vše po cestě ozářil obrovského muže s křídly, klesajícího klouzavě volným prostorem od stropu. A třísáhový obr zařval v jadrné a zvučné kortosštině: “Hel zakatrablkeh hemelel!” a “Sababal!”. A spoustu dalších hrůzných slov, která doprovodil máchnutím meče, z něhož vyšlehl plamen. A drak se odlepil od skály, zaplachtil a znovu šlehl plamenem.

Vřítíl jsem se do chodeb ve směru, kterým jsme přišli, a neřešil, kdo z Nurnských běží se mnou a kdo ne. Šlo o holý život a na nějaké váhání a přemlouvání nebyl čas. Rozkaz jsem vydal zřetelně a jasně. Vím jen tolik, že Zelena okamžitě zmizela a Karabaš, již mlčenlivý, stál s rozepjatými pažemi na katafalku, jakoby čekal na reinkarnaci. Ucítil jsem vedle sebe krollův vězeňský dech. Ten dobrák prchal, seč mu síly stačily, a snažil se mi vysvětlit, že jde se mnou, protože je maximálně loajální. O tom měl přemýšlet dříve, než obdařil Karabaše potleskem. Proběhli jsme nošením, které po průletu zavalitého krolla se stalo, jak nevím kdo udýchaně podotkl, spíše vhnutím. Na druhé straně vhnutí vyčkali jsme chvilku na zbylé Nurnské. Řekl jsem, že dovnitř vpustíme jenom našince. Bohům žel, Obur už byl tady, takže tomu jsem zabránit nemohl. Přetáhl jsem tedy přes hlavu prvního mukla, který se snažil prodat dovnitř, a zpráva na druhé straně zdi se zřejmě rychle rozšířila, poněvadž pokusy o průnik ustaly. Obur řekl, že odpálí chodbu a odpotácel se do tmy. Byl to dobrý nápad, následovali jsme jej. Proběhli jsme kolem elfích hrobek a sochy elfů evidentně ožily. Obura pohyb soch vůbec nepřekvapil a vřískal, ať běžíme

za ním, že sochy nepřátele v patách zdrží. U jezírka černý trpaslík s hobytem nakladli narychlo výbušniny a provedli neřízený odpal.

Je tma. Sedíme v temné díře u jezírka. Zvuky zvenčí jsou tlučené, vzdálený dozvuk apokalypsy. Nevím, kolik nás tu je a bojím se zeptat. Myslím si, že kdo včas neprchl, je mrtvý. V první řadě potřebuji zapálit lucernu a zjistit stav mužstva. Potom se uvidí, co dál. Vodu máme, s jídlem to bude horší. Jsme zavaleni z obou stran uprostřed jeskyně.

Dlouhé vlekoucí se směny dřepěli jsme potmě a sledovali, jak vodou probleskují odlesky světél z druhé strany. Potom světla pohasla a některý z Nurnských rozžehl lucernu. V mihotavém světle, tlučeném přivřenými okenicemi lampy, sečetl jsem známé tváře. Chyběl jenom Zarn. Navíc tu byl pouze Obur a ten ochotník Malwe. Malwe se doslova přilepil na Worrela jako na nějakého poloboha. Divím se tomu, protože Worrel, zlomený nemocí, vůbec nevypadá dobře. Horším však jeví se pomyšlení na Zarna. Kde jen může být? Je dosud mezi živými?

Otakáro nadhodil směrem k černému Oburovi, aby konečně vyklopil, o co tady jde. A Obur tedy vyšel s pravdou ven. První pochybnosti o Karabašovi pocítil v Dreblinegu, kdy předák Vlků vedl proslov k Radě. Hovořil tenkrát o tom, co bude dál. Předložil svoji vizi. Vizi na zmocnění se azurionů. Obur se svezl, že je tomu asi pět let, co doprovázel Karabaše do Zulharadu. V Puklině leží totiž malé naleziště azurionů a Karabaš zamýšlel prodat výtěžek z ložiska na zulharadském trhu. Takže stáli na tržišti a volali: “Ázurionýý. Levné kámenýý”. A tehdy Obur měl možnost alespoň letmo poznat Zulharad. Zulharad je tedy stát, kde je otroctví. Je tam prý otroctví před smrtí i po smrti. To tedy znamená otroctví nemrtvých! Obur na téma Zulharadu shrnul, že Zulharad je říše. Tedy velký jižní stát. Je to poloostrov, možná ale také ostrov. Přesně to neví, protože na to místo pluli lodí z Jerezu. Plavba trvala sedm dní. Ale to není podstatné. Podstatné je, že za azuriony Karabaš s Oburem v Zulharadu nakoupil zbraně, jídlo a zlato. Od Obura ještě zjištěno, že Zulharadu vládne centrální moc. Hovoří se tam jinou řečí než kortosštinou. Zulharadština je prý hnusná hrdební řeč a Karabaš jí plynně vládne. Co se týče Karabaše samotného, Obur ho zná z doby, kdy ještě nenosil vlčí masku. Od té doby, co masku objevil, jej však nikdo bez ní neviděl. Obur řekl, že maska je artefakt

velké moci. Masky pochází ze Zulharadu. Karabaš byl evidentně řízen zulharadskou mocí. Během zmíněného dreblinegského proslovu k Vlkům se Karabaš doznal, že měl úkoly operovat v Kortosu a podávat zprávy zulharadským. Zulharad totiž připravuje rozsáhlou a zničující invazi. Loupí lodě - i Bílá vlna padla do zajetí. A Obur ještě pravil, že co se týče azurionů - zulharadské je používají k napájení pažívota nemrtvých. A to, co sletělo komínem, je Amon-Súr. Tedy snad. A drak je llandris, nejspíš. Obur vyslovil domněnku, že je velmi divný úkaz, když ty dvě bytosti přišly spolu. A trpaslík Obur, zřejmě zasažen hlubokou depresí z života, který vedl, zaplavil naslouchající Nurnské dalším přívalem slov. Vykládal o tom, že Karabaš sjednotil odboj. Většina členů Rady však nepochází ze Zulharadu. Dokonce snad žádný kromě Karabaše. A vůdce Vlků převáděl v skutky zulharadské posláním, totiž v týlu nepřitele nechat zakořenit silnou myšlenku. Za to se měl stát místodržícím Kortosu pod Amon-Súrem. Zelena prý jako jediná z dreblinegského projevu byla nadšená. Nadšená z té myšlenky, jejíž hloubku však Obur nebyl schopen reprodukovat. Krátce a stručně, trpaslíkovy vyprávění působilo velmi zmateně a pohnuté.

Nabídl jsem Oburovi, že pokud naši družinu dovede do Pukliny, vyvedeme jej ze země. Souhlasil a přiznal, že má v Puklině syna a ženu. Synovi je jedenáct let a byl pojmenován Čabaj po nějakém dávném králi. Syn má prý něco z Obura a něco z Oburovy ženy. Pochopitelně. Oburova žena je lidského rodu, což mně tedy vzalo dech. Zvrácená ženština, co se spustila s trpaslíkem. S černým prťavým trpaslíkem! Bílá Čabajka!

Obur ještě na okraj uvedl, že ti ozbrojenci v rudém byli do jednoho Samaři. Dvě stovky Samarů z Er-Zurunu! Takže se předpoklad potvrdil! A Samaři tam v dómu podřezávali jeho vlčí pobratimy. A na straně Samarů - llandris a Amon-Súr!

Po třech hodinách naslouchání Oburovu vyprávění a vzdáleným ozvukům z dómu ozvaly se dva výbuchy. Obur pravil, že mu to připadá jako chvění, které prochází podlahou. A potom už bylo jenom ticho, rušené jen kapkami vody, dopadajícími ze stropu na kamennou podlahu. Zarn se však nevracel.

Zarn Hadrigrém se nevrátil od devíti

hodin večer. Rozhodli jsme se vyslat průzkumníky, volba padla na mne a na Babraka. Jsme totiž jediní, kteří vládnou šestým krollím smyslem, což nám mohlo poskytnout alespoň malou výhodu. Ustanovil jsem Otakára Vestu dočasně zástupcem zástupce vůdce a řekl mu, že pokud se do rána nevrátíme, ať Numští vyrazí hledat únikovou cestu sakrašími d'ourami a prchnou ze země.

Babrak se potom svlékl do podvlíkaček. Případlo mi to velmi nerozumné, ale kroll byl neoblomný. Použili jsme poslední azuriony neslyšitelnosti a ponořili se do vod jezírka. Na druhé straně však Babrak, což je, podobytákám, kouzelník, neslyšitelnost porušil, když se mě zeptal, jestli má zapálit lucernu. Zavrtěl jsem rezolutně hlavou. Prohlédli jsme místnost před sebou krollím smyslem, který odhaloval tvary předmětů. Ty tvary, to byly mrtvolny muklů a nehybné sochy elfích předků. Muselo tu dojít ke strašlivému masakru, Babrakovy kroky vydávaly odporný čvachtavý zvuk. Jinak všude ticho. Prolezli jsme vhnutím, bleskovací azuriony v pěstích. Podlaha poseta mrtvolami. Za vhnutím kruhová místnost. Mrtvola na mrtvole. Jeden tvar se z hromady vzpřímil. Pomyslel jsem na Zarna, ale zachrochtalo to. Tohle nebyl elf! Tvor zaútočil. Okamžitě jsme vybleskovali z azurionů. Tedy pouze Babrak, protože ten můj kámen opět selhal. Myslím si, že valná většina dreblinegských kamenů je zfušovaná. Anebo Zelena při nabíjení odvedla, ať už záměrně či nikoliv, nekvalitní práci. Fialové světlo, které na okamžik ozářilo místnost, vyjevilo, že ten tvor je nemrtvý, tedy oživená mrtvola mukla. Potom se zase rozhostila tma a tělo padlo do bláta. Babrak bláto ochutnal a řekl, že jde o žluč a tělní tekutiny. Zvedl se mi žaludek.

Mířili jsme k dómu. V úzké chodbě byl další nemrtvý, tak jsme se mu vyhlí a dosáhli vstupu k Malykovu katafalku. Tam objevení čtyři další nemrtví, ožirající hromadu těl. Porušil jsem neslyšitelnost a pošeptal Babrakovi, že se stahujeme k našim. Cestou narazivše na nemrtvého, upálili jsme jej blesky a přité zahlédli podrobněji jeho bídný vzhled. Postava v hadrech... tělo pobryndané žlučí a krví... nemrtvý mukl. Rychlým krokem, abychom neprobudili sochy elfů, zpátky k jezírku. Další nemrtvý, fialový záblesk azurionu. Babrak kouzli z hlavy. Potom skok do jezírka a poznatky z průzkumu v přívalu slov. Otakáro Vesta čmárající runy na ochranný pergamen. Zjištění početné skupiny neplavců. Potom pomalý přesun skrze jezírko zpátky do krvavého trupiště, protahování neplavců na laně,

jištění prostoru. A pochod ve formaci, zažehnuti lucerny.

V půl jedenácté dosaženo Malykova dómu. Obur upozornil na zvuk žraní. Zvuk žraní je takový čvachtavý zvuk, přerušovaný krkáním a supěním. Je to zvuk nemrtvých! Babrak přelouskal Vestův ochranný pergamen a Numští se mohli cítit alespoň na čas poměrně v bezpečí. A potom někde shůry zazněl důvěrně známý vzdálený hlas: “Buďte zdraví! Co vás zdrželo?”. Byl jsem šťastný, že komisařův syn přežil, ale ožirací mrtvých se hnuli směrem k družině. Zarn zvolal, že nemrcouchů je v okolí asi čtyřicet, označil je za děti Amon-Súra a pravil, že je nahoře nad stezkou. Chránění svitkem, vyhlí jsme se nemrtvým, připomínajícím ponejvíce ghúly, a vystoupali k Zarnu Hadrigernovi.

Zarn byl očividně ze shledání také neskonalé šťastný, což projevil veselým zvoláním: “Přátelé!”. A potom v rychlosti sdělil svůj příběh. Bylo to prý strašné. Karabaš na katafalku poté, co zmizela Zelena, nečekal na reinkarnaci, ale byl vstoje ochromen. Prostě jej nějak ochromili - zda Amon-Súr, Ilandris či Zelena, není zřejmé. Samari, podporování dvěma podivnými bytostmi, pobíjeli vše živé. Pak Amon-Súr chytil zchromlého Karabaše pod krkem a nasadil mu obojek a okovy. A potom Amon-Súr se Samary odtáhl po stezce ven z Katakomb, táhnouce ječícího Karabaše s sebou. Zůstali jen Ilandris a Zelena. Drak kontroloval prostor a Zelena odlovovala a dobíjela poslední z živých. Děla to prý kouzly i ručně. Zarn shrnul, že to byl strašlivý masakr. Sindh zmizel bohové vědí kam. Když Zelena seznala, že není koho zamordovat, odtáhla i s drakem. A vrátil se Amon-Súr, který začaroval a rázem povstalo čtyřicet mrtvých muklů. A on k nim zvolal: “Běžte!”. A oni běželi, rozběhli se do všech koutů podzemí, vrhali se na své nehybné spolumukly a trhali jim maso z těl. A potom i Amon-Súr odkráčel a onedlouho poté dva výbuchy zaválily vstupní chodbu a průzor ve stropě. A rozhostila se tma. Od Zarna na závěr zjištěno ještě tolik, že zával odhaduje na dobrých dvacet sáhů. Za závalem čeká prý armáda Samarů, jestli přeci jen někdo neprojde ven, aby mu zakroutili krkem. A ten drak, ten prý smrdí jako tchoř.

Bylo nutné rychle jednat, a tedy bryskně se rozhodnout, zda nalézt cestu ven bude snazší skrze zavalený komín ve stropě dómu, či přes sakraší hnízda. Ale ještě naléhavější jevílo se

vypořádat se s patnácti nemrtvými, srotivšími se kolem. Nařídil jsem tedy soustředěnou palbu na nepřítele, nepřítel záhy rozprašen a zatlačen.

Al-Rahem, pouštní člověk, odborník na přírodní útvary suchopárů, věnoval se zatím obhlídce možností dostat se skrzeva strop dómu na světlo světa. Tuto cestu brzy vyhodnotil jako beznadějnou. Nezbylo než srotit se do formace a vyrazit skrze vhnutí k jezírku, a dále kolem vodopádu k sakraším hnízdům. Jdeme tedy v mlčenlivé náladě k vhnutí, cestou střileme po všem nemrtvém, zirájícím z temných zákoutí.

25. dešten 1075

Půl hodiny po půlnoci. Stojíme tam, kde Babrak dříve pojezd žlučovitě bahno. Takřka nadohled vhnutí u elfích hrobek. Náhle zvuk v zádech! Obur sykl, že je to zvuk, jako když jde šutr po šutru. A skutečně, jsme napadeni dvěma sochami zezadu šikmo zleva. Řvu, ať chlapi ustupují k jezírku, což se děje. Ústup špuntují Dwany Růžička, Jerome Skuld, Al-Rahem, a poněkud překvapivě ten ochotník Malwe. Vykřikl jsem na něj, že tohle není pimprlové divadlo. Tohle je totiž život. A Otakáro Vesta dostal těžký zásah kamennou pěstí, špunt se rozpadl v kvapném ústupu, čímž jsem byl odkryt a vzápětí napaden druhou sochou. Nebýt Růžičky, který neohroženě obě skulptury rozbil v šterk, nevím, jaké by celá ta příhoda měla vyvrcholení.

K smrti unavení ve tři hodiny dopotáceli jsme se k vodopádu. Mám zimnici a tečou ze mě nudle. Z Worrela taky, ale to je u něj, zdá se, setrvalý stav. Rozbit tábor. Pařím se při zažehnuté lucerně zachumlán nahý do mokré houně. Předávám Otakárovi úkol rozdělit hlídky, protože je mi fakt zle. Drzý hobit pochopitelně do první hlídky určuje Zarna Hadrigerna a neskrývá škodolibé veselí. Je mi to jedno, zavírám oči před světem kolem a snažím se usnout. Někdy prostě není zbylí a elf si musí poradit sám. To myslím obecně. Hraničník je taky jenom člověk.

Probuzení Otakárem v jednu hodinu po poledni. Jsem šťastný, že je mi lépe. Zapárka v kokonu z houně a voskovaného plátna pomohla, ale smrdím jako ten tchořovitý Ilandris. Taky mi došlo jídlo. Žvýkám tedy skrojky z Vestových osobních zásob a útrpně jeho špičkování pouštím jedním uchem dovnitř a druhým ven. Nic jiného mi nezbyvá, pokud nechci přikročit k nějakému drastickému opatření. Hobit Vesta je drzý, ale o to

více obětavý. A to se v těžkých dobách počítá.

Po hodině pochodu objeven skalní útvar a stopy šelem. Už dříve jsme stopy v tomto místě zaregistrovali, ale jejich smysluplnosti zde nevěnovali jsme prázdnou pozornost. Teď však se zdá být zřejmé, že ta zvířata musejí mít nějaké spojení s vnějším světem, jinak by zde pošla. Objevíli jsme plazivku, již jsme si dříve nevšimli, ústící nad balvanem.

Další hodina. Plazivka se rozšířila, po cestě nacházíme kosti divokých koz a proutí. Jsem si už jistý, že tahle cesta vede ven. Zapálili jsme pochodeň, aby její plamen odhalil proudění vzduchu. Pohyb plamene je našim neomylným průvodcem. Kolem půl čtvrté dosaženo jeskyně, do níž dopadá světlo dne. A v šeru zaleskly se čtyři páry kočičích očí. Hnízdo! Jedna z šelem mohutným obloukem vyskočila směrem k sotva se rozkoukávající kořisti. Kořisti, plné tučných i šlachovitých, malých i velkých lahůdek. K Nurnským!

PŘEKRÁSNÁ ZELENĚ, SPANILÁ VLKYNĚ

*Překrásná Zelene, spanilá Vlkyně
toužil jsem vstoupiti do tvojí svatyně
plížit se pokorně úžlabem stehenn
co první průkopník v úžasu němém
nad krásou divoké, panenské krajiny
v lůně pak soutěsky rozhrnout křoviny
něžně a bez dechu s ruměncem ve tváři
cestu si proklestít k samému oltáři...
Navěky spočinout v blouznění vlahém...
Ze sna jsem procitl poměrně šmahem -
kdosi se přede mnou k oltáři dávno vkrad
Nejeden... Zástupy! Snad celý Zulharad!*

V jeskyni vládlo denní světlo a silný vtíravý živočišný puch. Zatímco první obrovská kočka zaútočila na Cindrena a druhá v závěsu za ní na Otakára, stačil jsem postřehnout, že šelem je celkem šest. Bránili jsme se účinně střelbou; do bojové vřavy vpadly i zbylé kočky a ani já jsem neunikl těžkému zranění. Přesto síla Nurnských byla nepoměrná.

Ochotník Malwe nabalíčkoval něco masa z mrtvých zvířat a rozdal mezi druhy. A v tuto chvíli opustili jsme jeskyně a započala dlouho očekávaná pouť do Pukliny. Obur vylezl z díry první a sprostě zaklel. Vstup do jeskyně ústl na úzké římsce nad odhadem stopadesátisáhovou

propastí. A nad hlavami tyčil se skalní útvar, jež nucení jsme byli vydrápat s jištěním na lanech. Zato na vrcholku to bylo nádherné! Radost se podívat. Travnatý palouk. Občas šutrák. A ten výhled, ta panoramata! Úchvatná krajina zalitá paprsky odpoledního slunce.

Vytýčen cíl Puklina a požádán Obur o určení trasy. Trpaslík popisuje dvě varianty. První vede přes hory, je náročnější, pomalejší, ale bezpečnější. Druhá vede údolím, a s tou je tomu prý naopak. Usoudil jsem tedy, že údolím je to méně náročné, rychlejší, ale o to nebezpečnější. Rozdíl v čase stanovil Obur v rozpětí dvou dnů. Po krátké poradě zvolena cesta horami a Obur pověřen průvodcovstvím. Měli bychom tedy dosáhnout Pukliny bratru za osm dní.

Navečer rozděleny hlídky Otakárem Vestou, protože o to hodně stál, a dostal tuto pravomoc za odměnu. Rozbito ležení a opékány kočičí špízy na malém úsporném ohýnk.

26. deštěn 1075

V šest hodin budíček. Zářivé slunce napíchnuté ve štítech hor, ale zima. Potom se slunce odlepilo a zahřálo to. Den ve znamení celodenního pochodu s krátkými přestávkami. Jerome Skuld po cestě změřil divokou kozu, zranil ji, ale utekla mu. Každopádně víme, že tu žijí. Bude třeba doplnit zásoby, které se krutě tenčí. Chvilí jsme si odpočinuli. Skuld totiž vyrazil po stopě zraněné kozy, aby ji dobil, ale nakonec se stejně vrátil s prázdnou.

Navečer hlídky přiděluji už zase já. Drzý Vesta si totiž přidělování hlídek začal nárokovat a na první vartu určil ctihodného elfa Zarna Hadrigerna. Takže jsem na stráž postavil Vestu, aby si připomněl, kde je jeho místo. Dojedli jsme zbytek koček.

27. deštěn 1075

Další den pochodu. Obur řekl, že po cestě mineme trosky Bugur-Khorungu. Musíme se jim prý vyhnout. Proč se troskám musíme vyhnout, Obur neřekl. Respektive řekl, že to neví. Ale neoblomně si stál za tím, že by tam neležel a vyhnul by se obloukem. Do Pukliny prý blízko trosek vede stezka. Vede od nějakého jezera k Puklině. A taky Obur řekl, že budeme muset přes řeku. Je tam prý brodění, které nás zdrží. Řeka se jmenuje Elbis, ale chvilku to trpaslíkovi trvalo, než si vzpomněl.

Podstatné je, že jsme cestou zahlédli stádo koz. Narychlo ustavená lovecká výprava holedbá se úlovkem čtyř zvířat. Kozy jsou malé, ale chutné. Kolem čtvrté vaříme maso u říčky.

Na závěr dne dvouhodinový pochod, než Nurnské zastihla tma. Říčka byla asi Elbis, protože jsme ji přeskákali po kamenech.

28. deštěn 1075

Mé poznámky jsou velmi sporadické, protože se nic zásadního nedělo. Co se týče počasí, poznamenal jsem si pouze: vítr, ale jde to.

Kolem druhé odpolední spatřeny ve stráni trosky. Neobyvatelné. Holé zdi, rozpadlé budovy. Obur pravil, že jde o Bugur-Khorung. Obešli jsme zříceninu obloukem.

30. deštěn 1075

Za poslední dva dny jediná poznámka: nikde ani koza. Ano, a potom ta příhoda s Babrakem. Babrak nějak instinktivně vycítil, že se blíží závěr cesty, a je z toho velmi radostný. A taky si ten krollí pacholek myslí, že je elfí princ. A ten princ řekl, že jdeme do Pukliny pro Štěrbinu. Důrazně jsem mu vytkl, že takto o panně Frivaé hovořit nebude. V jiných částech světa by za takto ohavné oslovení urozené dámy byl nejspíše vaporisován.

1. traven 1075

Otakáro Vesta držel v noci hlídku a ráno oznámil, že tu létají draci. Potom své expresivní hlášení přehodnotil a už poněkud klidnějším hlasem řekl, že viděl na obloze přeletět draka. Plachtil daleko a neměl o ležení Nurnských ani tuchy.

Dnešní den byl zatažený a plný deště. A taky jsme spořádali zásoby Obura a Cindrena. Kozy už došly včera.

2. traven 1075

Je zataženo, ale neprší. Hned po ránu v blátě objeveny stopy koz, takže cíl Puklina na chvíli odložen a změněn na cíl kozy. Vystopoval jsem stádo, ale lov jsem vzdal. Na kluzkém povrchu uklouzly mi totiž ty moje nešťastné nohy a zaryl jsem se držkou do bahna. Naštěstí Vesta, Al-Rahem a Skuld stačili v přesile umlácit jedno zvíře, takže se lovci nevrátili potupně s prázdnou.

Obur řekl, že kolem poledního dorazíme

k říčce, kudy vede stezka do Pukliny. Bude to prý dobrá cesta. Do večera bychom tam měli dorazit.

Ted' ale dřepíme a pečeme kozu. S plným žaludkem jde všechno tak nějak lépe a radostněji. Obur ve chvíle volna zjizveným pačmákem načrtl plánek Pukliny.

Obur pravil, že tři a půl míle před Puklinou narazíme na hlídkové stanoviště Vlků. Zatímco se trpaslík zabral do okusování kozího žebra, slezli jsme se my, někteří z Nurnských, stranou na krátkou tichou radu. Poblíž hlídkového stanoviště najdeme bezpečné místo, kde rozbijeme ležení. Já si vezmu Obura stranou a vysvětlím mu, že bude sám vyslán do Pukliny, aby se pokusil nalézt svou rodinu a Frivaé a vyvedl je nepozorovaně k Nurnským. V době mé rozpravy s trpaslíkem budou Zarnem Hadrigerem zneviditelněni Babrak s Al-Rahemem. Al-Rahem bude mít za úkol sledovat Obura a zjistit informace o situaci v Puklině. Babrakovým úkolem bude objevit Frivaé, zkontaktovat se s ní a přesvědčit ji, aby nepozorovaně uprchla, pokud to bude možné, nebo setrvala na smluveném místě a vyčkala svého osvobození. Kroll Babrak totiž jako jediný z nás zná pannu Frivaé osobně - seděl s ní v Dreblinegském lágru.

Vyrazili jsme na cestu. Přešli jsme průsmyk a po krátkém klesání spatřili jsme vodu. Obur řekl, že se jedná o říčku. Elbis to ale není, což ovšem není podstatné. A navedl Nurnské, ať se skupina vydá po rantlu, vedoucím nad vodním korytem.

Kolem tři čtvrtě na devět, to už byla jasná noc, oznámil Obur, že strážní post je vzdálený bratru půl hodiny volné chůze. Počali jsme se tedy rozhlížet po vhodném bezpečném místě na rozbítí základního stanoviště; to však nenalezeno, takže nezbylo než zakotvit poblíž odbočky ke strážnímu postu Vlků. Odbočka, zařízlá do skály, prudce stoupala vzhůru. Utvořena statická bojová formace. Dle smluveného plánu vzal jsem si Obura stranou a vysvětlil mu plán. V temnotě za námi zatím byli panem Hadrigerem zneviditelněni oba průzkumníci. Obur měl jediný požadavek - aby byl zneviditelněn, na což ještě trindindolskému kouzelníku zbyly síly, takže se žádané stalo skutkem. Obur vyrazil na cestu, následován Al-Rahemem a Babrakem.

Čekání ve tmě přineslo velké překvapení.

Nevím, kdo si toho neviditelného průtávce, který se skrýval mezi kamením v korytě, všiml první, ale svým krollím šestým smyslem zcela zřetelně jsem jej zaregistroval a pokusil se vyřídít jej psychickým kouzlem. Bez úspěchu. Stáhl se za balvany a vyčkával. Zřejmě nechoval nepřátelské úmysly. Zarn Hadrigerem zareagoval hlasitým zvoláním: "Kdyby nám tak někdo pomohl radou!". Okamžitě jsem pochopil, co zamýšlí, a přistoupil na elfovu hru odpovědí: "Ano, kdyby nám tak někdo pomohl". Septem jsem ještě prohodil k Nurnským, ať nikdo nestřílí. Pokračovali jsme v dialogu plném slovních spojení jako "přítel Obur", "naš kapitán Obur", "vyzvednutí lidí z Pukliny" a podobně. Nedlouho nato muž ukrytý v kamení zvolal, co že jsme zač. Začali jsme se ptát po Frivaé Gwarditové. Muž odvětil, že zmizela s ostatními. Řekl, že všichni zmizeli v Bráně, nebo kdo ví, co to je. A ještě dodal, že Karabaš byl zajat Zelenou. A potom muž vylezl z úkrytu a zhmotnil se.

Byl to kudůk. Jistý Rebenuk, Vlčí radní, strážce Pukliny. Oburův přítel. Špinavý a očividně stresovaný. A potom začal trochu chaoticky, nicméně velmi obšírně vyprávět. Evidentně se ze svého žalu potřeboval vykecat. Rebenukovu výpověď tedy vedu v chronologii tak, jak jsem ji slyšel a vnímal. Někakého utřídění informací a vlastních závěrů nejsem v tuto chvíli schopen.

V Puklině je drak. Rodina Obura zmizela s ostatními. Brána je v Puklině. Otevřela ji Zelena. Rebenuk se stará v Puklině o těžbu azurionů. Jen pro dokreslení: Rebenuk je plešatý chlap s rařafákem. Tedy nápadným velkým nosem. Jeho nos připomíná zoban. Je šedivý a shrbený, ozbrojený železnou kuší. Neví, co se všechno přihodilo. Nebyl totiž u dění od začátku - byl tou dobou uvnitř azurionového dolu. Přišel však rozkaz, že všichni bojeschopní se mají stáhnout k Taškenovým síním. Rozkaz vyšel přímo od Karabaše skrze rychlého posla. V Puklině zůstali jenom starci, ženy a děti. A on, Rebenuk, který se staral o těžbu. Jednoho krásného dne potom do tábora přišla Zelena. Bylo to dvacátého pátého deštěna, tedy v den masakru v Malykově domě. Byla potrháná, vypadala jako po boji. Sdělila Vlkům z Pukliny, že útok na Drebliněg se nezdařil a že jsou jí v patách Samari. A řekla, že Karabaš je mrtvý a všichni lidé musí Puklinu opustit. Její projev byl velmi emotivní. Zelenině řeči Rebenuk nebyl přítomen, tou dobou se věnoval dobývání kamenů, ale do detailu mu ji tlumočil nějaký Maraz. Maraz

je Rebenukovým pobočníkem. Rebenuk setrval v dole dlouho do noci, našel totiž slibnou azurionovou žílu. Když se potom vrátil do tábora, spatřil lid Pukliny ve frontě odcházet dolů k té věci. K té Bráně, nebo co to je. Rebenuk vysvětlil, že Puklina je dávným elfím sídlištěm. Tak praví legendy. Uprostřed je náměstí. Náměstí je vydlážděné, je to taková rovná plocha. Děti Vlků si tam rády hrají. A na té vydlážděné ploše stojí prastaré ruiny. A na jednom konci náměstí je ta věc. A lidé ve frontě do té věci vstupovali a potom byli všichni už tam. Rebenuk řekl, že Zelena se o ten plac už dávno zajímala. Vyplývá z legend, že kdysi existovala možnost přesunout se z místa na místo skrze ty věci. Zelena se zajímala o ty věci, o plac i legendy. A taky před tím, než lidé do té věci vstoupili, tam v ruinách něco dělala. Všichni byli na tom place a ona tam v elfích troskách něco dělala. Alespoň tak to říkal Maraz. A Maraz viděl, jak se Zelena hádá s Frivaé. Frivaé neměla v Puklině status zajatce. Rebenuk vysvětlil, že neměla takový status, protože pomáhala lidem. Léčila je. Toho dne však byla Frivaé nemocná. Měla viditelné problémy s dýcháním a horečky. A ty dvě ženy se v troskách hlasitě hádaly. Frivaé sípala, že takhle to nefunguje, že je to divné. Že přeci někdo musí být na druhé straně, že to nejde otevřít jen tak. Na mysl měla tu věc, tu Bránu. A Zelena vrískala, kdože vlastně ta Frivaé je, že Vlkům říká co dělat a jak. A hrozila, že zanedlouho v Puklině dojde k masakru, pokud lidé neodejdou skrze Bránu. Zelena zuřila a na celé kolo křičela, že jedinou možností záchrany je otevřít bránu do bezpečí. Frivaé však i přes svou nemoc tvrději trvala na svém a opakovala, že musejí být otevřeny v jednu chvíli dva body, aby Brána fungovala. Brána musí být odemčena z obou stran. A potom přiletěl drak.

Drakovo zjevení nebylo pro Zelenu zřejmě žádným překvapením. Zvolala, že pokud to nejde po dobrém, půjde to tedy po zlém. A vzkřikla k Vlkům, ať utvoří frontu a vstoupí dovnitř. A kdo nevstoupí, bude sežrán Ilandrisem. A máchla zlobně paží směrem k vyčkávajícímu drakovi. A potom čarodějka Zelena vzkřikla kletbu a na dláždění zazářila modrá plocha. Náměstí bylo částečně dlážděno azuriony. A došlo k panice a do pukliny vtrhli lidé v černých horských zbrojích jednotné ústrojové kázně. Šlo o divoké zjevy, změt různých ras, mezi nimiž nechyběli ani skřeti. A ti nepřátelští žoldáci náměstí obklíčili.

Frivaé, ačkoli zmítána nemocí, začala

čarovat a zaútočila na draka, smrdutého Ilandrise. Její magie byla mocná, avšak ze tmy vyšlehl bílý blesk a srazil ji na kolena. Musela být chráněna nějakým silným kouzlem, jinak by z ní zbyl jen doutnající škvarek. Frivaé vzápětí padla v bezvědomí na zem, a lidé pobíhali zmateně uvnitř obklíčení. A Zelena ukázala na Bránu a vzkřikla: “Všichni jděte tam!”. Rebenuk to všechno sledoval od dolu. Vypil lektvar neviditelnosti, který jako radní nosil vždy při sobě. A upozoroval, jak se z nebe snesl okřídlený tvor a lidé vzkřikli: “Amon-Súr”, a potom oněměli hrůzou.

Rebenuk vyprávěl dál a mocně se potil. Amon-Súr v době zjevení nebyl velký. Později ano, ale teď byl malý. Muž ve zbroji a na zádech měl něco jako křídla, dalo by se říci. A lidé svěsili hlavy a ve frontě odevzdaně vešli do Brány. Zůstala jenom ležící Frivaé Gwarditová. A Amon-Súr si ji dlouze prohlížel a potom rozkázal, ať ji odnesou do Brány za ostatními. Branou postupně odešli všichni.

Puklina osiřela. Zůstali pouze Zelena, Ilandris a Amon-Súr. Rebenuk řekl, že ta Brána pořád září, ale už není aktivní. Brána v Puklině ale není skutečnou Branou. Jde jenom o malou souvztažnou branku k opravdové Bráně. K Bráně, kterou legendy označují jako Váles Dimoriel. Váles Dimoriel musí být někde blízko.

Po vyslovení prastarého elfského jména úžasem ožil trindindolan Cindren: “Váles Dimoriel? Kde, tady?”. Rebenuk odvětil, že to musí být někde blízko v horách. Cindren řekl, že Váles Dimoriel v překladu značí cosi jako “jižní les”, respektive “místo nad lesem”. Nebo také “pohled na daleké lesy”, či “lesy všude vůkol”. Jedná se o staroelfský výraz a je velmi obtížné jeho obsah vystihnout v chudém jazyce.

Rebenuk neuprchl, dění v Puklině dále pozoroval. Připítl se na doslech postavy s křídly a Zeleny. Byli to spojenci. Ona k němu vzhlížela s očekáváním. Byl to skutečně Amon-Súr, ale čarodějka jej oslovovala jinak. Říkala mu Kalvoerm Sakratas. A pravila: “Máš všechno, cos chtěl”. A on se na ni vrhl, chytl ji, napadl. A přitom se zvětšil do výšky tří sáhů. Zařval na tu ženu, ať jej už nikdy nenazývá tím jménem. “Jsem Amon-Súr!”, ječel jako pominutý.

Kdo však mlčel, byl Cindren. Jeho smrtelně bílá tvář vystupovala ze tmy. A potom

pomalou procedil skrze zuby, že jméno Kalvoerm Sakratas mu něco říká. Při vyslovení toho jména jeho ušlechtilá tvář ještě více zbělela. A potom nechápajícím Nurnským poodhalil roušku tajemství. Jedná se prý o jméno ze starých časů. Cindren se chytl za hlavu a pravil, že to není možné. Sakratas byl ten nejhorší z nejhorších. Byl to elf, asi dvacetiletý, který přivedl skřety do Trindindolu. Pokud je stále naživu a je to skutečně on, rozhodně prý nežije život obyčejného člověka. Musil jsem souhlasit - vždyť tomu stvoření ze zad trčela křídla! Obličej se mi orosil potem a cítil jsem, že jsem bílý stejně jako Cindren. A elf pokračoval ve vyprávění. Kalvoermu Sakratasovi musel být dán dlouhý život. Ten muž je temnou součástí historie Trindindolu. Jeho jméno je spojeno s pojmem Entolorain. Entolorain byla totiž praříše, která přesahovala představu dnešní představy o říších. Entolorain je spjat s dávnověkem. Je tomu více než tisíc let, kdy existoval. Z té doby pocházejí brány. Elfové a magie tenkrát byli jiní než dnes, byli stokrát silnější. Ta říše však zanikla. Byla tak mocná a všudypřítomná, že se začala povyšovat nad bohy. Tehdy žili Dlouhověci. Dnes se již neví, kdo nebo co pád říše přivodil. Zůstaly jenom legendy. A o Kalvoermu Sakratasovi tyto legendy dodnes vyprávějí. Všechny Brány Entolorainu vybuchly. Entolorain, to byla říše, ale také město. Brány byly centry, skrze něž elfové vládli světu. Byly všude. Tak praví legendy. “Ale je to pryč”, řekl elf Cindren, “Skončilo to, jako když foukne”. Síť Bran se rozpadla. Výbuch stál život všechny, kdo se poblíž nacházeli. Všechno bylo poháněno magií. Po rozpadu bran však i magie, ta mocná síla, oslabila do současné podoby. “Co bylo dál?”, zeptal se elf Vlka a odmlčel se.

Rebenuk vyprávěl, že Amon-Súr Zelenou mrštil o zem. Zvedla se a ten muž sykl, že má přeci své rozkazy, tak ať běží. A ještě dodal, že mají už jen dva týdny. Za dva týdny vše začne. Potom už spolu nepromluvili. To se tedy stalo před sedmi dny.

Dnes už v Puklině není ani Amon-Súr, ani Ilandris, ani Zelena. Puklina osiřela. Jediní dva obyvatelé zůstali: drak a gnóm. Ten drak není Ilandris, je to drak, který přiletěl později. Je nepoměrně menší. Zřejmě stráží Bránu. A gnóma, elementála země, vyvolal samotný Amon-Súr. Potom Amon-Súr s Ilandrisem odletěli neznámo kam. A brána se zavřela.

Rebenuk však dění v Puklině i nadále sledoval. Stejně neměl kam jít. Zjistil, že gnóm

pracuje v dole a těží azuriony. Jeho azuriony v jeho dole! A před třemi dny, v pravé poledne, přišel k bráně a bránou prošel, aby se za půl hodiny vrátil. Rebenuk zjistil, že gnóm vynáší natěžené kameny, a že tak, zdá se, bude činit pravidelně, a to tedy jednou za čtyři dny ve stejný čas.

Není divu, že Nurnští naslouchali tiše a stáli jako zařezaní. Bylo ale třeba konat. Vzhledem k tomu, že strážní post, jak i Rebenuk potvrdil, byl liduprázdný a plný zásob, přesunuli jsme se tam. Na místě u koryta říčky zanechali jsme pouze vzkaz pro průzkumníky.

Průzkumníci dorazili na strážní stanoviště nedlouho poté, co jsme se uvnitř pohodlně zařídili, zrevidovali vybavení a doplnili zásoby. Ačkoli neviditelní, z hovoru poznali jsme, že jsou všichni. Obzvláště Obur neskrýval radost nad shledáním výkřiky: “Zarengo! Zarengo Rebenuku!”. Potom se dotázal, co se stalo s jeho synem a ženou, a ve světle poznání upadl do mlčení. Myslím, že zase začne chlastat. Průzkumníci podali hlášení, že v Puklině je drak a žere ovce.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*